KUR'AN'DA "İSLAM"

Yaklaşansaat.com

Rahman ve Rahim olan Allah'ın ismiyle,

Hamd (övgü), (sadece) Alemlerin (evrenlerin) Rabb'i olan Allah'a aittir.

(O), Rahman ve Rahim'dir.

(O), Din Günü'nün Maliki'(Sahibi)dir.

(Ey Allah'ım!) Ancak Sana köle oluruz ve ancak Sen'den yardım dileriz.

Bizi 'doğru-hak yola' yönelt!

'Delalette olanlar'ın ve 'gazaba uğramışlar'ın yoluna değil, '(İslam) nimeti verdiğin kimselerin yolu'na ilet. [**Fatiha (1)/1-7]**

Ey insanlar! Rabb'inize köle olun! O ki, sizi ve sizden öncekileri yarattı. Umulur ki, korkup-sakınırsınız.

O (Allah) ki, sizin için Arz'ı yayıp döşedi, Göğü bina etti ve Gök'ten yağmur indirdi. Ve bu yağmurla, sizin için rızık olarak ürünlerden çıkardı. Bütün bunları bildiğiniz halde, Allah'a ortaklar kılmayın! [**Bakara (2)/21-22]**

Biz, İsrailoğulları'ndan; "Allah'tan başkasına köle olmayın! Anne ve babaya, akrabalık sahiplerine, yetimlere ve yoksullara iyilik edin, insanlara güzel söz söyleyin, namazı yerine getirin ve zekatı verin!" diye misak almıştık. Sonra siz, azınız müstesna yüz çevirdiniz ve tartışanlar oldunuz. [BAKARA (2)/83]

Bilmiyor musun, göklerin ve Yer'in mülkü Allah'ındır. Sizin için Allah'tan başka bir veli (dost) ve yardımcı da yoktur. [**Bakara (2)/107**]

Gerçekten, 'kim Allah'a yönelerek teslim olur' ve güzel davranırsa, onun, Rabb'i indinde ecri vardır. Böyle olanlara korku yoktur ve onlar üzülmezler de. [**Bakara (2)/112]**

Elbette sen, Yahudi ve Hristiyanların milletine (dinine) tabi olmadıkça senden memnun olmazlar. De ki: "Şüphesiz doğru yol, Allah'ın yoludur." Şayet sana, ilim(hak) geldikten sonra, onların görüşlerine tabi olursan, senin için Allah'tan ne bir dost, ne de bir yardımcı yoktur. [**Bakara (2)/120]**

İbrahim ve İsmail, Beyt'in (Kâbe'nin) sütunlarını yükselttiği zaman, (şöyle dua etmişlerdi):
"Rabb'imiz, bizden (bunu) kabul et. Şüphesiz Sen, işiten ve bilensin!"
"Rabb'imiz, ikimizi, Sana teslim olmuşlar kıl! Ve soyumuzdan da Sana teslim olmuş bir ümmet kıl! Bize ibadet yollarını göster ve tövbemizi kabul et! Şüphesiz Sen, tövbeleri kabul eden ve acıyansın." [**Bakara (2)/127-128**]

Rabb'i ona (İbrahim'e) dedi ki: "Teslim ol!" (O da) dedi ki: "Alemlerin Rabb'ine teslim oldum!"

Bunu (İslam'ı), İbrahim, oğullarına vasiyet etti. Yakub da dedi ki: "Oğullarım, muhakkak Allah, bu dini, sizler için seçti. Sizler de, ancak Müslümanlar olarak can verin!"

Yoksa sizler, Yakub'un ölüm anında, şahidler miydiniz? O, oğullarına dedi ki: "Benden sonra, kime köle olacaksınız?" Onlar dediler ki: "Senin İlah'ına ve ataların İbrahim, İsmail ve İshak'ın İlah'ı olan 'O tek İlah'a köle olacağız. Ve bizler, O'na teslim olanlarız!"

Onlar gelip geçmiş bir ümmetti. Onların kazandıkları kendilerine, sizin kazandıklarınız sizedir. Siz, onların yaptıklarından sorumlu değilsiniz.

Dediler ki: "Yahudi veya Hıristiyan olun ki hidayete eresiniz." De ki: "Hayır! 'İbrahim milleti (dini)', hanif (dosdoğrudur) ve o (İbrahim) müşriklerden değildir."

Deyin ki: "Biz, Allah'a; bize indirilene, İbrahim, İsmail, İshak, Yakub ve torunlarına (indirilene), Musa ve İsa'ya verilenler ile nebilere, Rabb'inden verilenlere, iman ettik. Onlardan hiçbirini diğerinden ayırmayız. Ve biz, O'na (Allah'a) teslim olanlarız." **[Bakara (2)/131-136]**

Allah'ın boyası(dini) ki; Allah'tan, boyası daha iyi olan kimdir? Biz O'na köle olanlarız. De ki: "Bizimle Allah konusunda tartışıyor musunuz? O(Allah) ki; bizim de, sizin de Rabb'inizdir. Bizim amelimiz bize, sizin ameliniz de size aittir. Biz, O'na tereddütsüz bağlı olanlarız." [**Bakara (2)/138-139]**

Sizin İlah'ınız tek bir İlah'tır. O'ndan başka ilah yoktur; O, Rahman ve Rahim'dir. [**Bakara(2)/163]**

İnsanlardan Allah'tan başkasını ortak edinen öyle kimseler vardır ki; o Allah'a ortak koştukları kimseleri, Allah'ı sever gibi severler. Ancak iman edenlerin, Allah sevgisi daha şiddetlidir. Keşke o zalimler (müşrikler), azabı gördükleri zamanı bir görselerdi. Muhakkak gücün-kuvvetin tamamı Allah'a aittir ve muhakkak Allah, azabı şiddetli olandır**. [Bakara (2)/165]**

Onlara: "Allah'ın indirdiğine tabi olun" denildiği zaman, derler ki: "Hayır, biz, babalarımızın üzerinde bulunduğu şeye (dine-geleneğe) uyarız." Şayet onların babaları, doğru yolda değil ve akletmiyorlarsa da mı (atalarına uyacaklar)? [**Bakara (2)/170]**

Ey iman edenler, sizi rızıklandırdığımız şeylerin, "temiz"inden yiyin. Şayet yalnızca Allah'ın kölesi iseniz, O'na teşekkür edin. [**Bakara (2)/172]**

Allah ki; O'ndan başka ilah yoktur. O Hayy(diri) ve Kayyum(koruyan-gözeten)dir. O'nu bir dalgınlık ve uyku tutmaz. Göklerde ve Yer'de ne varsa O'na aittir. O'nun izni olmadan, yanında şefaat edecek kimdir? O(Allah), onların önlerindekini ve arkalarındakini bilir. O'nun ilminden bir şeyi, dilediği müstesna, kimse kuşatamaz. O'nun kürsüsü (8. Gök), gökleri ve Yer'i kaplamıştır. O ikisinin korunması, O'na güç gelmez ve O, yücedir, azametlidir.

Dinde zorlama yoktur. Muhakkak rüşd (hak), azgınlıktan ayrılıp ortaya çıkmıştır. Bundan sonra her kim, tağutları (azgınları) örter ve Allah'a iman ederse; muhakkak o, kopmaz sağlam bir kulpa (ipe) yapışmıştır. Allah, işitendir, Alim'dir.

Allah, iman edenlerin dostudur, onları, karanlıklardan nura(ışığa) çıkarır. O örtenlerin dostları ise, tağutlar(azgınlar)dır. O tağutlar, onları, nurdan karanlıklara çıkarırlar. Böyle olanlar, ateş ashabıdırlar ve onlar, orada kalıcıdırlar. [**Bakara (2)/255-257]**

O Allah ki; O'ndan başka ilah yoktur. O, Hayy'(yaşayan)dır ve Kayyum'(koruyan-gözeten)dir. [**Ali İmran (3)/2]**

O (Allah) ki, size, rahimlerde nasıl dilerse öyle şekil verir. O'ndan başka ilah yoktur. O Aziz'dir (üstündür), Hakim'dir(hüküm ve hikmet sahibidir). [**Ali İmran (3)/6]**

Allah, kendisinden başka ilah olmadığına şahitlik etti. Melekler ve adaleti ayakta tutan ilim sahipleri de, şahitlik etti ki; O'ndan başka ilah yoktur. O, Aziz'dir(üstündür), Hakim'dir(hüküm ve hikmet sahibidir).

Muhakkak Allah'ın yanında din, İslam'dır. Kitap verilenler, ancak kendilerine ilim geldikten sonra, aralarında azgınlık ederek ihtilafa düştüler. Her kim, Allah'ın ayetlerini örterse; muhakkak Allah, hesabı seri olandır. Şayet seninle tartışırlarsa, de ki: "Ben ve benimle beraber olanlar, Allah'a yönelerek teslim olduk." Ve kitap verilenlere ve ümmilere (Kitap verilmemiş olanlara) de ki: "Siz de teslim oldunuz mu?" Şayet teslim olurlarsa, hidayet bulurlar. Şayet yüz çevirirlerse, senin görevin tebliğ etmektir. Allah, kölelerini görendir. **[Ali İmran (3)/18-20]**

"Ey mülkün sahibi Allah'ım; mülkü dilediğine verirsin ve dilediğinden mülkü çekip-alırsın, dilediğini aziz kılar, dilediğini alçaltırsın; hayır Senin elindedir. Muhakkak Sen, her şeye Kadir'sin."[**Ali İmran (3)/26]**

Mü'minler, mü'minlerin dışında, kafirleri dostlar edinmesin! Kim böyle yaparsa, Allah'tan, onun için hiçbir şey yoktur. Ancak onlardan korunma gayesiyle sakınmanız başka. Allah, sizi kendisinden sakındırır. Ve dönüş de Allah'a dır.[**Ali İmran (3)/28**]

"Muhakkak Allah, benim ve sizin Rabb'inizdir, O'na köle olun! İşte doğru yol budur."
Ne zaman ki İsa; onlardan (insanlardan) küfrü hissetti. Dedi ki: "Allah için bana kim yardım edecek?" Havariler, dedi ki: "Bizler, Allah'a iman ettik, O'nun yardımcılarıyız. Ve şahit ol, muhakkak teslim olanlarız."[**Ali İmran (3)/51-52]**

Muhakkak bu (İsa olayı), hak bir hikayedir. Allah'tan başka ilah yoktur. Muhakkak Allah, Aziz'dir (üstündür), Hakim'dir (hüküm ve hikmet sahibidir).
Şayet yüz çevirirseniz; şüphesiz Allah, fesat çıkaranları bilir.

De ki: "Ey Kitap Ehli, bizimle sizin aranızda ortak olan kelimeye gelin! Allah'tan başkasına köle olmayalım ve O'na ortak koşmayalım. Allah'ın dışında bazımız, bazımızı rabler edinmeyelim." Şayet yüz çevirirlerse, onlara söyleyin ki: "Şahid olun! Bizler, teslim olanlarız."[**Ali İmran (3)/62-64]**

İbrahim ne Yahudi ne de Hristiyan'dır. Ancak o, hanif(dosdoğru) bir Müslüman'dır ve müşriklerden de değildir.[**Ali İmran (3)/67]**

Allah'ın kendisine, kitap, hikmet ve peygamberlik verdiği bir beşerin, insanlara: "Allah'ın dışında bana da köle olun" demesi olmaz. Ancak: "Ders gördüğünüz ve öğrettiğiniz kitabın rabbanileri (alimleri) olun" der.

(Allah), melekleri, peygamberleri, rabler edinmenizi emretmez. Sizler, teslim olduktan sonra, size küfrü(hakkı örtmeyi) emreder mi?[**Ali İmran (3)/79-80]**

Allah'ın dininden başkasını mı arıyorlar? Göklerde ve Yer'de ne varsa isteyerek veya istemeyerek O'na(Allah'a) teslim olmuştur. Ve onlar O'na (Allah'a) döneceklerdir.
De ki: "Biz, Allah'a, bize indirilene, İbrahim'e, İsmail'e, İshak'a, Yakup'a ve torunlarına indirilene, Musa'ya, İsa'ya ve nebilere Rab'lerinden verilenlere iman ettik. Onların hiçbirisini diğerinden ayırmayız. Bizler, O'na(Allah'a) teslim olanlarız."

Her kim, İslam'dan başka din ararsa, o kabul edilmeyecektir. Böyle bir kimse, ahirette de hüsrana uğrayanlardandır.[**Ali İmran (3)/83-85]**

Ey iman edenler, Allah'tan hak bir sakınma ile sakının! Ölmeyin, ancak teslim olanlar olarak ölün[**Ali İmran (3)/102]**

Göklerin ve Arz'ın mülkü Allah'ındır. Allah, her şeye Kadir'dir.[**Ali İmran (3)/189]**

Allah'a köle olun! O'na bir şeyle ortak koşmayın! Anneye, babaya, akrabalık sahiplerine, yetimlere, yoksullara, yakınlık sahibi komşuya, uzak komşuya, yakın arkadaşa, yolculara ve sağ ellerinizin malik olduklarına, güzellikle davranın. Muhakkak Allah, her büyüklük taslayıp, övüneni sevmez.[**Nisa (4)/36]**

Muhakkak, Allah, kendisine şirk koşulmasını bağışlamaz. Bunun dışında, dilediğini bağışlar. Her kim Allah'a şirk koşarsa, muhakkak büyük bir günah(işleyerek) iftira etmiş olur.[**Nisa (4)/48]**

Sana indirilene ve senden önce indirilene iman ettiklerini iddia eden o kimseleri görmedin mi? Onlar, tağutun (azgın yöneticinin) önünde muhakeme olmak istiyorlar. Gerçekte onu (tağutu), reddetmekle emrolunmuşlardı. Şeytan, onları, uzak bir sapıklıkla saptırmak istiyor.[**Nisa (4)/60]**

O Allah ki; O'ndan başka ilah yoktur. O, sizi, kendisinde şüphe olmayan Kıyamet gününde elbette toplayacaktır. Allah'tan daha doğru sözlü olan kimdir?[**Nisa (4)/87]**

Muhakkak Allah, kendisine şirk koşulmasını bağışlamaz. Bunun dışında, dilediğini bağışlar. Her kim Allah'a şirk(ortak) koşarsa, muhakkak o, uzak bir sapıklıkla sapmıştır.[**Nisa (4)/116]**

Allah'a yönelerek teslim olan, güzel davranan ve dosdoğru İbrahim milletine(dinine) tabi olandan, din (bakımından) daha güzel olan kimdir? Allah, İbrahim'i dost edinmiştir.

Göklerde ve Arz'da ne varsa Allah'a aittir. Allah, her şeyi kuşatandır.[**Nisa (4)/125-126]**

Ey iman edenler, mü'minlerin dışında, hakkı örtenleri dostlar edinmeyin. (Böyle yaparak), kendi aleyhinize Allah'a apaçık bir delil vermek ister misiniz?[**Nisa (4)/144]**

Ey Kitap Ehli, dininizde taşkınlık yapmayın. Allah'a karşı haktan başkasını söylemeyin. Şüphesiz Meryem oğlu Mesih İsa, Allah'ın elçisi ve kelimesidir. (O kelimeyi), Meryem'e yöneltmiştir ve o, O'ndan bir ruhtur. Allah'a ve O'nun elçisine iman edin. O, üçtür demeyin. (Bundan) vazgeçin, (bu) sizin için daha hayırlıdır. Muhakkak Allah, tek bir İlah'tır. O, çocuk sahibi olmaktan münezzehtir (yücedir). Göklerde ve Arz'da ne varsa O'nundur. Vekil olarak Allah yeter.

Ne Mesih(İsa) ne de mukarreb melekler, Allah'a köle olmaktan çekinmez. Her kim, Allah'a kölelikten çekinirse ve büyüklenmek isterse, Allah onları, oraya(kendisine)toplayacaktır. [**Nisa (4)/171-172]**

Muhakkak o Meryem oğlu Mesih, Allah'tır diyenler kafir olmuştur. De ki: "Şayet Allah, Meryem oğlu Mesih'i, onun annesini ve Arz'da olanların hepsini helak etmek isterse, bunu engellemeye kim güç yetirebilir?" Göklerin, Arz'ın ve ikisinin arasındakilerin mülkü, Allah'a aittir. O (Allah), neyi dilerse yaratır. Allah her şeye Kadir'dir.[**Maide (5)/17]**

Ey iman edenler, Yahudi ve Hristiyanları dostlar edinmeyin. Onların bazıları, bazılarının dostlarıdır. Sizden kim, onları dost edinirse, muhakkak o, onlardandır. Şüphesiz Allah, zalim kavmi hidayete erdirmez.[**Maide (5)/51]**

Ey iman edenler, sizden önceki kitap verilenlerden, sizin dininizi oyun ve eğlence edinenleri ve kafirleri dostlar edinmeyin. Şayet iman ediyorsanız, Allah'tan korkup-sakının![**Maide (5)/57]**

"Allah, Meryem oğlu Mesih'tir" diyenler, muhakkak kafir olmuştur. Mesih dedi ki: "Ey İsrailoğulları, benim de, sizin de Rabb'iniz olan Allah'a köle olun! Muhakkak O Allah, kendisine ortak koşan kimseye, cenneti haram kılmıştır. Böyle olan kimsenin barınağı ateştir. Ve zalimler için bir yardımcı yoktur."

"Allah, üçün üçüncüsüdür" diyen kimseler, muhakkak kafir olmuştur. Şüphesiz tek bir İlah'tan başka ilah yoktur. Şayet o söylediklerinden vazgeçmezlerse, onlardan o hakkı örtenlere, elbette elim bir azap dokunacaktır**.[Maide (5)/72-73]**

"Bana ve elçime (İsa'ya) iman edin" diye Havarilere vahyettiğim zaman, dediler ki: "İman ettik. Ve şahit ol, muhakkak biz, teslim olanlarız."[**Maide (5)/111]**

Allah, Meryem oğlu İsa'ya dediği zaman: "İnsanlara, beni ve annemi, Allah'ın dışında iki ilah edinin, diye sen mi söyledin?" (İsa) dedi ki: "Seni tesbih ve tenzih ederim, benim böyle konuşmam mümkün değildir. Ve (böyle konuşma), benim için de hak değildir. Şayet ben böyle söyleseydim, muhakkak Sen onu bilirdin. Sen, bende olanı bilirsin, ancak ben Sen'de olanı bilmem. Muhakkak Sen, ğaybların (gizlilerin) Alimi'sin."

"Ben onlara ancak bana emrettiğin şeyi söyledim: 'Benim de, sizin de Rabb'iniz olan Allah'a köle olun!' Onların içinde kaldığım sürece, onların üzerine şahit oldum. Ne zaman ki; beni vefat ettirdin (yükselttin), onların üzerlerinde gözetleyici sadece Sen'din. Ve Sen, her şeye şahit olansın**."[Maide (5)/116-117**]

De ki: "Gökleri ve Arz'ı yaratandan başkasını mı veli edineceğim? O ki; yedirir ancak kendisi yemez" De ki: "İlk önce teslim olmam ve müşriklerden(ortak koşanlardan) olmamam emredildi**."[En'am (6)/14]**

De ki: "Şahitlik bakımından hangi şey daha büyüktür?" De ki: "Allah, benimle sizin aranızda şahittir. Ve şu Kur'an, onunla, sizi ve kime erişirse onu uyarmam için bana vahyediliyor. Sizler mi, Allah'la beraber başka ilahların (varlığına) şahitlik ediyorsunuz?" De ki: "Ben şahitlik etmem!" De ki: "Muhakkak O, tek bir İlah'tır ve ben de, sizin ortak koştuğunuz şeylerden beriyim**."[En'am (6)/19]**

O gün onları toplarız, sonra da şirk(ortak) koşan kimselere deriz ki: "O uydurduğunuz ortaklarınız nerede?"

Sonra onların: "Vallahi bizler, müşriklerden(ortak koşanlardan) değildik" demekten başka fitneleri olmaz.[**En'am (6)/22-23**]

De ki: "Muhakkak benim, Allah'tan başka çağırdığınız kimselere köle olmam yasaklandı." De ki: "Ben, sizin 'hevalarınız'a (görüşlerinize) tabi olmam. (Şayet tabi olursam), o zaman sapmış olurum ve hidayette olanlardan olmamış olurum.

De ki: "Muhakkak ben, Rabb'imden beyyineler (deliller) üzerindeyim, siz ise onu yalanladınız. Sizin acele istediğiniz o (azap), benim yanımda değildir. Şüphesiz hüküm, ancak Allah'ındır. O, hakkı anlatır ve O, (hakkı batıldan) ayıranların en hayırlısıdır**."[En'am (6)/56-57]**

De ki: "Bize zarar da, fayda da vermeyecek olan Allah'tan başkalarını çağırır mıyız? (O zaman), Allah'ın hidayetinden sonra, şeytanların Arz'da kaydırdığı o şaşkın kimseler gibi, topuklarımız üzerinde gerisin geri döndürülmüş oluruz. O şaşkın kimse ki; arkadaşları onu, bize doğru yola gel diye çağırıyor." De ki: "Muhakkak doğru yol, Allah'ın yoludur ve biz, Alemlerin Rabb'ine teslim olmakla emrolunduk**."[En'am (6)/71]**

İşte Rabb'iniz olan Allah budur. O'ndan başka ilah yoktur. O, her şeyin yaratıcısıdır. O'na köle olun! Ve O, her şeye Vekil'dir**.[En'am (6)/102]**

Rabb'inden sana vahyedilene tabi ol! O'ndan başka ilah yoktur. Ve müşriklerden yüz çevir! **[En'am (6)/106]**

Muhakkak o kimseler ki; dinlerini parça parça edip gruplaştılar, sen bu hiziplerden değilsin. Muhakkak onların işleri Allah'adır. Sonra Allah, yaptıklarını, onlara haber verecektir.[**En'am (6)/159]**

De ki: "Muhakkak Rabb'im, beni doğru yola; geçerli-sağlam dine; dosdoğru İbrahim milletine (dinine) yöneltti. O, müşriklerden değildi."
De ki: "Muhakkak benim namazım, ibadetlerim, hayatım ve ölümüm, Alemlerin Rabb'i olan Allah içindir."

"O'nun (Allah'ın), hiçbir ortağı yoktur. Bana böylece emredildi ve ben, ilk önce teslim olanlardanım**."[En'am (6)/161-163]**

Muhakkak Biz, Nuh'u, kavmine gönderdik. Dedi ki: "Ey kavmim, Allah'a köle olun, sizin için O'ndan başka ilah yoktur. Doğrusu ben, sizin için, büyük bir günün azabından korkarım**."[Araf (7)/59]**

Ad (Kavmi'ne), kardeşleri Hud'u (gönderdik). (Hud): "Ey kavmim, Allah'a köle olun, sizin için O'ndan başka ilah yoktur. Hala korkup-sakınmayacak mısınız?" dedi.[**Araf (7)/65]**

Dediler ki: "Sen bize, yalnızca Allah'a köle olmamız ve atalarımızın köle olduğu şeyleri bırakmamız için mi geldin? Şayet sen doğrulardansan, bize vadettiğin şeyi(azabı) getir."[**Araf (7)/70]**

Semud (Kavmi'ne) kardeşleri Salih'i (gönderdik). (Salih) dedi ki: "Ey kavmim, Allah'a köle olun, sizin için O'ndan başka ilah yoktur. Size, Rabb'inizden apaçık bir delil (belge) gelmiştir: Allah'ın bu 'dişi devesi', sizin için bir ayet (mucize)dir. Onu bırakın da, Allah'ın Arz'ında yesin. Ona kötülükle dokunmayın; (şayet dokunursanız), sizi elim bir azap yakalar**."[Araf (7)/73]**

Medyen'e kardeşleri Şuayb'ı (gönderdik). Şuayb, dedi ki: "Ey kavmim, Allah'a köle olun! Sizin için O'ndan başka ilah yoktur. Muhakkak size, Rabb'inizden apaçık bir delil gelmiştir. Ölçüyü ve tartıyı tam tutun, insanların eşyasını (mallarını) değerinden eksiltmeyin ve ıslah ettikten sonra, yeryüzünde fesat çıkarmayın. Şayet iman ediyorsanız, bu sizin için daha hayırlıdır."[**Araf (7)/85]**

De ki: "Ey İnsanlar, muhakkak ben, sizin hepiniz için Allah'ın elçisiyim. O (Allah) ki; göklerin ve Arz'ın mülkü O'nundur. O'ndan başka ilah yoktur. O, yaşatır ve öldürür. Allah'a ve O'nun ümmi bir nebi olan elçisine iman edin. O (elçi) ki; Allah'a ve O'nun kelimelerine iman ediyor. Ona tabi olun! Umulur ki; hidayet bulursunuz.[**Araf (7)/158]**

Senin Rabb'in, Ademoğulları'nın sırtlarından zürriyetlerini aldığı zaman; onları, kendilerine şahit tuttu. (Ve dedi ki): "Ben, sizin Rabb'iniz değil miyim?" Dediler ki: "Evet, biz şahitleriz." (Bu), Kıyamet günü: "Muhakkak biz, bundan gafildik" dememeniz içindir.

Yahut: "Bizden önce, babalarımız şirk koşmuşlardı. Biz de, onlardan sonra, onların zürriyeti olduk. O sapmış olan (babalarımızın) yaptıkları sebebiyle, bizi helak mı edeceksin?" demeyesiniz diye.[**Araf (7)/172-173]**

Ey iman edenler, babalarınız ve kardeşleriniz, şayet küfrü, imana tercih ediyorlarsa, dostlar edinmeyin. Sizden kim onları dost edinirse, böyle olanlar zalimlerdir.[**Tevbe (9)/23]**

(Kitap Ehli), bilginlerini ve rahiplerini, Allah'ın dışında rabler edindiler ve Meryem oğlu Mesih'i de. Halbuki; tek İlah olan (Allah'a) köle olmaları emredilmişti. O (Allah'dan)başka ilah yoktur. O, şirk koştuğunuz şeylerden münezzehdir.[**Tevbe (9)/31]**

Mü'minlerin ve Nebilerin(peygamberlerin), müşriklerin Cehennem ashabı oldukları ortaya çıktıktan sonra akrabaları da olsa onlar için bağış dilemeleri olmaz.[**Tevbe (9)/113]**

Muhakkak göklerin ve Arz'ın mülkü Allah'ındır. O, yaşatır ve öldürür. Sizin için O'ndan başka yardımcı ve dost yoktur.[**Tevbe (9)/116]**

Şayet yüz çevirirlerse, de ki: "Allah bana yeter. O'ndan başka ilah yoktur. Ben, O'na tevekkül ettim ve O, Büyük Arşın Rabb'idir**."[Tevbe (9)/129]**

Muhakkak sizin Rabb'iniz olan Allah, gökleri ve Arz'ı altı günde (devirde) yarattı. Sonra, Arş'a yöneldi. İşleri, O yönetir. O'nun izni olmadan şefaatçi yoktur. İşte Rabb'iniz olan Allah, böyledir. O'na köle olun! Düşünmüyor musunuz?[**Yunus (10)/3]**

Allah'a yalan olarak iftira eden ve O'nun ayetlerini yalanlayandan daha zalim kimdir? Muhakkak böyle olan kimse, kurtuluşa eremeyecek olan suçlulardandır.

Allah'ın dışında onlara fayda da, zarar da veremeyecek olan kimselere köle oluyorlar. Ve diyorlar ki: "Bunlar bize, Allah'ın indinde şefaat edeceklerdir." De ki: "Göklerde ve Arz'da, Allah'ın bilmediği bir şeyi mi haber veriyorsunuz? O, şirk koştukları şeylerden yüksektir, münezzehtir (yücedir)."[**Yunus (10)/17-18]**

O gün, onları toplarız, sonra şirk koşan kimselere deriz ki: "Sizler ve ortaklarınız, olduğunuz yerde kalın!" Sonra, onların arasını ayırırız. Onların ortak koştukları kimseler der ki: "Siz, sadece bize köle oluyor değildiniz."

"Bizim ile sizin aranızda şahit olarak Allah yeter. Muhakkak biz, sizin ibadetinizden(köleliğinizden) habersiz olanlarız."[**Yunus (10)/28-29]**

Dikkat et! Muhakkak göklerde ve Arz'da kim varsa Allah'ındır. Onlar, Allah'a ortak koşarak çağırdıkları kimselere tabi olmuyorlar. Gerçekte onlar, ancak zanna tabi oluyorlar. Ve şüphesiz onlar, yalancılardır.[**Yunus (10)/66]**

(Nuh dedi ki:) "Şayet yüz çevirirseniz, (bilin ki) ben, sizden, bir ücret istemedim. Benim ücretim Allah'tandır. Ve ben, teslim olanlardan olmakla emrolundum."[**Yunus (10)/72]**

Musa dedi ki: "Ey kavmim, şayet Allah'a iman ediyorsanız, O'na tevekkül edin! (Allah'a) Teslim olanlarsanız (böyle yapın)."[**Yunus (10)/84]**

Biz, İsrailoğulları'nı denizden geçirdik. Firavun ve ordusu, azgınlık ve düşmanlıkla onları takip etti. Ta ki Firavun, boğulacağını anladı ve dedi ki: "İsrailoğulları'nın iman ettiği, kendisinden başka ilah olmayan O (Allah'a) iman ettim ve ben teslim olanlardanım."[**Yunus (10)/90]**

De ki: "Ey insanlar, şayet benim dinimden şüphe içindeyseniz; ben, Allah'ın dışında köle olduğunuz o şeylere, köle olmam. Ancak ben, sizi de vefat ettirecek olan Allah'a köle olurum. Ve mü'minlerden olmakla emrolundum."

Yüzünü dosdoğru dine yönelt ve müşriklerden olma!
Sana, fayda da, zarar da veremeyecek olan Allah'tan başkasını çağırma! Şayet bunu yaparsan, şüphesiz sen, zalimlerden olursun.[**Yunus (10)/104-106]**

Elif, Lam, Ra. (Bu,) ayetleri muhkem(sağlam) kılınmış bir kitaptır. Sonra da Hakim (hüküm ve hikmet sahibi) ve Habir (her şeyden haberdar olan) katından bir açıklamadır.

Allah'tan başkasına köle olmayın! Muhakkak ben, sizin için O'ndan bir korkutucu-uyarıcı ve müjdeleyiciyim.[**Hud (11)/1-2]**

Şayet size icabet etmezlerse, bilin ki, muhakkak (bu Kur'an), Allah'ın ilmiyle indirilmiştir ve şüphesiz O'ndan başka ilah yoktur. Teslim olmuyor musunuz?[**Hud (11)/14]**

Muhakkak Biz Nuh'u, kavmine gönderdik. (Onlara dedi ki:) "Muhakkak ben, sizin için apaçık bir uyarıcıyım."

"Köle olmayın ancak Allah'a köle olun! Ben sizin için elim (acı) bir günün azabından korkarım**."[Hud (11)/25-26]**

Ad (Kavmi'ne de), kardeşleri Hud'u (gönderdik). (Hud) dedi ki: "Ey kavmim, Allah'a köle olun, sizin için O'ndan başka ilah yoktur. Muhakkak siz, iftira edenlerden başkası değilsiniz.[**Hud (11)/50]**

Semud (Kavmi'ne), kardeşleri Salih'i (gönderdik). Dedi ki: "Ey kavmim, Allah'a köle olun, sizin için O'ndan başka ilah yoktur. O (Allah), sizi, Arz'dan (topraktan), inşa etti ve sizi, orada yaşattı. O'ndan bağışlanma dileyin, sonra O'na tövbe edin. Şüphesiz benim Rabb'im, yakın olandır, icabet edendir**."[Hud (11)/61]**

Medyen'e kardeşleri Şuayb'ı (gönderdik). Dedi ki: "Ey kavmim, Allah'a köle olun! Sizin için O'ndan başka ilah yoktur. Ölçüyü ve tartıyı eksik tutmayın. Muhakkak ben, size 'hayrı' (hakkı) gösterdim. Ve doğrusu sizi kuşatacak olan bir günün azabından korkuyorum."[**Hud (11)/84]**

Göklerin ve Arz'ın gaybı (gizlisi) Allah'ındır. Bütün işler O'na döndürülür. O'na(Allah'a) köle olun! Ve O'na tevekkül edin! Senin Rabb'in, yaptığınız şeylerden gafil değildir**.[Hud (11**)/123]

(Yusuf, hapishanede arkadaşlarına) dedi ki: "Sizin ikinize yiyeceğiniz bir rızık gelmeden önce, ben onun ne olduğunu size haber veririm. Bu, Rabb'imin bana

öğrettiklerindendir. Muhakkak ben, Allah'a ve ahirete iman etmeyen, hakkı örten kavmin milletini (dinini) terk ettim."

"Ve atam İbrahim, İshak ve Yakub'un milletine (dinine) tabi oldum. Allah'a bir şeyi şirk (ortak) koşmamız olmaz. (Bu şirk koşmamak), bizim ve insanların üzerine Allah'tan bir lütuftur, ancak insanların çoğu teşekkür etmezler."

"Ey hapishane arkadaşlarım, çeşitli rabler mi hayırlıdır, yoksa kahredici tek olan Allah mı?"

"Allah'ın dışında köle olduğunuz o kimseler, sizin ve babalarınızın uydurup isimlendirdiği şeylerdir. Allah (böyle yapasınız diye) bir delil indirmedi. Muhakkak hüküm, ancak Allah'ındır. O (Allah), kendisinden başkasına köle olmayın diye emretti. İşte doğru din budur, ancak insanların çoğu anlamazlar."[**Yusuf (12)/37-40]**

(Yakub) dedi ki: "Ey oğullarım, (Mısır'a) tek bir kapıdan girmeyin, farklı kapılardan girin! Ben, Allah'tan sizin için bir şeyi gideremem. Şüphesiz hüküm sadece Allah'ındır ve ben O'na tevekkül ettim. Tevekkül edenler de, O'na tevekkül etsinler."[**Yusuf (12)/67]**

"Bu, benim yolumdur. Ben ve bana tabi olanlar, bir basiret (kavrayış) üzere Allah'a çağırıyoruz. Allah, münezzehtir-yücedir. Ve ben, müşriklerden değilim."[**Yusuf (12)/108]**

Biz, seni, kendisinden önce nice ümmetler geçmiş olan bir ümmete gönderdik. O sana vahyettiğimizi, onlara açıklıyorsun ve onlar, Rahman'ı örtüyorlar. De ki: "O, benim Rabb'imdir. O'ndan başka ilah yoktur. Benim tevekkülüm ve dönüşüm O'nadır."[**Rad (13)/30]**

O kitap verdiğimiz kimseler, sana indirilenden dolayı ferahlarlar. O hiziplerden kimisi, (indirilenin) bazısını örterler. De ki: "Muhakkak Allah'a köle olmam ve O'na şirk koşmamam emredildi. Ben, O'na çağırıyorum ve dönüşüm de O'nadır."[**Rad (13)/36]**

Bu (Kur'an), insanlar için, onunla korkup uyarılsınlar, O'ndan başka ilah olmadığını bilsinler ve akıl sahipleri düşünsünler diye bir tebliğdir.[**İbrahim (14)/52]**

O kimseler ki; Allah'la beraber başka bir ilah kılıyorlar. İleride bilecekler.[**Hicr (15)/96]**

Ölüm gelinceye kadar Rabb'ine köle ol![**Hicr (15)/99]**

Allah, emrinden bir Ruh'la (Cebrail'le) melekleri, kölelerinden dilediklerinin üzerine; kendisinden başka ilah olmadığını (bilsinler), kendisinden korkup-sakınsınlar (diye) uyarmak için gönderir.

Gökleri ve Arz'ı, hak olarak yarattı. O, şirk koştukları şeylerden yücedir.[**Nahl (16)/2-3]**

Sizin İlahınız tek bir İlah'tır. O kimseler ki; ahirete inanmıyorlar, onların kalpleri inkarcıdır ve onlar büyüklenmek isteyenlerdir.[**Nahl (16)/22]**

Muhakkak Biz, her bir ümmete: "Allah'a köle olun! Tağutlardan(azgın yöneticilerden) kaçının!" (diye) elçi gönderdik. Onlardan bir kısmına Allah hidayet verdi, bir kısmına da sapkınlık hak oldu. Arz'da gezip, dolaşın, yalancıların akıbetinin ne olduğunu görün**![Nahl (16)/36]**

Allah dedi ki: "İki ilah edinmeyin! Muhakkak O, tek bir İlah'tır. (Öyleyse) sadece Ben'den, korkun!"

Göklerde ve Arz'da ne varsa O'nundur. Kalıcı-geçerli din, O'na aittir. Allah'tan başkasından mı korkup-sakınacaksınız.[**Nahl (16)/51-52]**

Allah ile beraber başka ilahlar edinme, şayet edinirsen, ayıplanmış ve yardımsız kalırsın.

Senin Rabb'in, ancak kendisine köle olmanızı ve anne-babaya güzel davranmanızı emretti. Şayet onlardan biri veya ikisi, senin yanında yaşlılığa ulaşırsa, onlara: 'Öf' bile deme ve onları azarlama; onlara güzel söz söyle.[**İsra (17)/22-23]**

Bunlar senin Rabb'inin, sana vahyettiği hikmetli şeylerdir. Allah'la beraber başka ilahlar kılma, (şayet böyle yaparsan), kötülenmiş ve kovulmuş olarak cehenneme atılırsın.[**İsra (17)/39]**

De ki: "Hamd (övgü), Allah'adır O Allah ki; bir çocuk edinmedi. O'nun mülkte de şeriki (ortağı) ve zillet(düşkünlük) sebebiyle bir dostu-yardımcısı da yoktur." O'nu büyükledikçe büyükle**![İsra (17)/111]**

O hakkı örtenler, Benim kölelerimi, Ben'den başka dostlar edineceklerini mi sanıyorlar? Muhakkak Biz, cehennemi, hakkı örtenler için bir barınak olarak hazırladık.[**Kehf (18)/102]**

De ki: "Muhakkak ben, sizin gibi bir beşerim. Bana, sizin ilahınızın tek bir İlah olduğu vahyolunuyor. Her kim Rabb'iyle karşılaşmayı umuyorsa, salih amel yapsın ve ibadetlerinde Rabb'ine bir kimseyi ortak koşmasın![**Kehf (18)/110]**

Muhakkak Allah, benim ve sizin Rabb'inizdir, O'na köle olun. İşte doğru yol budur.[**Meryem (19)/36]**

(İbrahim dedi ki:) "Ey babam, şeytana köle olma! Muhakkak şeytan, Rahman'a asi olmuştur."[**Meryem (19)/44]**

(İbrahim dedi ki:) "Ben, sizden ve Allah'tan başka çağırdığınız şeylerden, ayrılıyorum. Ve Rabb'imi çağırıyorum. Umulur ki, Rabb'imi çağırmakla, şaki (mutsuz) olmam."

O zaman ki (İbrahim), onlardan ve Allah'tan başka köle oldukları şeylerden ayrıldı. Biz, ona, İshak'ı ve Yakub'u verdik. Ve her birini "nebi" kıldık.[**Meryem (19)/48-49]**

O (Allah) ki; göklerin, Arz'ın ve ikisi arasındakilerin Rabb'idir; O'na köle olun ve O'na ibadette sabırlı olun! Hiç O'na benzer birisini biliyor musun?[**Meryem (19)/65]**

Göklerde ve Arz'da kim varsa hepsi, muhakkak Rahman'a köle olarak gelecektir.[**Meryem (19)/93]**

Göklerde, Arz'da, bu ikisinin arasında ve toprağın altında olanların tamamı, O'na aittir.[**Taha (20)/6]**

O Allah ki; O'ndan başka ilah yoktur. En güzel isimler O'na aittir.[**Taha (20)/8]**

(Allah dedi ki:) "Ben, seni seçtim; sana vahyolunanı dinle!"

"Muhakkak Ben Allah'ım. Ben'den başka ilah yoktur. Bana köle ol ve Ben'i anmak için namaz kıl!"[**Taha (20)/13-14]**

Muhakkak sizin İlah'ınız O Allah'tır ki; Ondan başka ilah yoktur. O, ilmiyle her şeyi kuşatmıştır.[**Taha (20)/98]**

Yoksa onlar, Arz'dan ilahlar edindiler de, o ilahlar mı (ölüleri) neşredecekler(diriltecekler)?

Şayet orada, Allah'tan başka ilahlar olsaydı, (gökler ve Yer), fesada uğrardı. O Arş'ın Rabb'i olan Allah, vasfettiğiniz şeylerden Münezzeh'dir(yücedir.)

O (Allah), yaptığı şeylerden sorulmaz, onlar sorgulanırlar.

Yoksa onlar, O'nun dışında ilahlar mı edindiler? De ki: "Delilinizi getirin. Şu (Kur'an), benimle beraber olanların ve benden öncekilerin zikridir." Bilakis onların çoğu, hakkı anlamazlar. Ve onlar, haktan yüz çevirirler.

Senden önce bir elçi göndermedik ki, ona şöyle vahyetmiş olmayalım: "Muhakkak başka ilah yoktur, Bana köle olun!"

Dediler ki: "Rahman (olan Allah) çocuk edindi." O, Münezzeh'dir (yücedir). Bilakis onlar da, ikram edilmiş kölelerdir.

(O ikram edilmiş köleler), sözde-amelde, O'nun önüne geçemezler. Onlar, O'nun emriyle hareket ederler.

O (Allah), onların önlerindekini ve arkalarındakini bilir. Onlar (Allah'ın) razı oldukları müstesna, şefaat edemezler. Onlar, (Allah) korkusundan titrerler.

Onlardan her kim: "Ben, Allah'ın dışında bir ilahım" derse. Böyle olanları, cehennemle cezalandırırız. Zalimleri cezalandırmamız işte böyledir.[**Enbiya (21)/21-29]**

(İbrahim) dedi ki: "O halde, sizlere yararı ve zararı olmayan, Allah'tan başkasına mı köle oluyorsunuz?"

"Yuh size ve Allah'tan başka taptıklarınıza! Aklınızı kullanmayacak mısınız?"[**Enbiya (21)/66-67]**

Balık sahibi (Yunus Peygamber); o zaman ki, (kavmine) kızarak gitti. Bizim, ona güç yetiremeyeceğimizi zannetti. Karanlıkta (balığın karnında) nida etti: "Sen'den başka ilah yoktur. Sen, Münezzeh'sin (yücesin). Muhakkak ben de, zalimlerden oldum."[**Enbiya (21)/87]**

Muhakkak şu sizin ümmetiniz, tek bir ümmettir. Ben de sizin Rabb'inizim, Bana köle olun![**Enbiya (21)/92]**

Muhakkak sizler ve Allah'ın dışında köle olduklarınız, cehennemin yakıtısınız. Şüphesiz sizler, ona (cehenneme) varacaksınız.

Şayet (köle olduklarınız), ilahlar olsalardı, ona (cehenneme) girmezlerdi. Her biri, orada kalıcıdırlar.[**Enbiya (21)/98-99]**

Biz, seni, alemlere rahmet olarak gönderdik.

De ki: "Muhakkak bana; sizin İlah'ınızın, tek bir İlah olduğu, vahyolunuyor; teslim olmuyor musunuz?"[**Enbiya (21)/107-108]**

Allah'a karşı şirk koşmaksızın hanifler (dosdoğru hareket edenler) olun! Her kim Allah'a şirk koşarsa, Sema'dan düşmüş ve onu bir kuş kapmış gibidir, yahut rüzgarın onu uzak bir mekana sürüklemesi gibidir.[**Hac (22)/31]**

Biz, her ümmet için bir "Mensek" (ibadet şekilleri) kıldık ki; O'nun, kendilerine rızık olarak verdiği (kurbanlık) hayvanlar üzerine, Allah'ın adını ansınlar. İşte sizin İlah'ınız, tek bir İlah'tır, O'na teslim olun! Sen, (Allah'a) saygılı olanları müjdele.[**Hac (22)/34]**

Muhakkak Biz Nuh'u, kavmine (elçi olarak) gönderdik. (Nuh), kavmine dedi ki: "Ey kavmim, Allah'a köle olun, sizin O'ndan başka ilahınız yoktur, sakınmayacak mısınız?"[**Mü'minun (23)/23]**

Hak Melik olan Allah yücedir. O'ndan başka ilah yoktur ve O, Kerim Arş'ın Rabb'idir.
Her kim, kesin bir delili olmaksızın, Allah ile beraber başka bir ilah edinirse; şüphesiz onun hesabı, Rabb'inin indindedir. Muhakkak böyle olan da, kurtuluşa eremeyecek bir kafirdir.[**Mü'minun (23)/116-117]**

Alemleri (insanları ve cinleri) uyarmak için o kölesinin (elçisinin) üzerine 'furkanı' (hakkı batıldan ayıranı) indiren Allah, ne kutsaldır.

O (Allah) ki, göklerin ve Arz'ın mülkü O'nundur. O, çocuk edinmemiştir. O'na mülkünde ortak yoktur. Her şeyi yaratmış, sonra da belli bir ölçüyle takdir etmiştir.

Onlar, kendileri yaratılmış olan ve hiçbir şey yaratamayan, kendilerine zarar ve fayda vermeye güçleri yetmeyen; ölüme, hayata ve diriltmeye malik olamayan, Allah'tan başka ilahlar edindiler.[**Furkan (25)/1-3]**

O gün (Allah), onları ve Allah'tan başka köle olduklarını toplar. Arkasından (Allah), onlara der ki: "Sizler mi şu kölelerimi saptırdınız, yoksa onlar mı yoldan saptılar?"

Onlar da, dediler ki: "Seni tenzih ederiz. Senden başka bir dost edinmemiz, bizim için olmaz. Ancak Sen, onları ve babalarını, zikri unutuncaya kadar yaşattın ve onlar da, helak olan bir kavim oldular."[**Furkan (25)/17-18]**

Onlara, İbrahim'in haberini açıkla.

O, babasına ve kavmine dedi ki: "Siz neye köle oluyorsunuz?"

Dediler ki: "Putlara köle oluyoruz. Bu nedenle onlara, ibadet edenler olarak eğiliyoruz."

(İbrahim) dedi ki: "Siz, onları çağırdığınız zaman sizi, işitiyorlar mı?"

"Yahut size fayda veriyorlar mı ya da zarar veriyorlar mı?"

Dediler ki: "Bilakis biz, babalarımızı bu şekilde yaparlarken bulduk."

(İbrahim) dedi ki: "Neye köle olduğunuzu gördünüz mü?"

"Sizler ve önceki babalarınızın (ne durumda olduğunu)."

"Muhakkak onlar, benim düşmanımdır; ancak Alemlerin Rabb'i (dostumdur)."[**Şuara (26)/69-77]**

Onlara denilir ki : "Allah'ın dışında köle olduğunuz kimseler nerede?"

"Size yardım edebiliyorlar mı? Ya da yardımlaşabiliyorlar mı?"

Onlar ve azgınlar, orada yüzüstü kapanmışlardır.

Ve İblis'in ordularının hepsi de**![Şuara (26)/92-95]**

Allah ile beraber başka bir ilah çağırma, azaba uğrayanlardan olursun.[**Şuara (26)/213]**

Allah'tan başka köle olduğu şeyler, onun (Belkıs'ın), (Müslüman olmasına) engel olmuştu. Muhakkak o, kafir (örten) bir kavimdendi.

Ona (Belkıs'a): "Saraya gir" denildi. Onu gördüğünde derin bir su sandı ve (eteklerini topladı). (Süleyman) dedi ki: "Muhakkak o, parlatılmış camdan bir saraydır." (Belkıs) dedi ki: "Rabb'im, şüphesiz ben, kendime zulmettim ve Süleyman'la beraber Alemlerin Rabb'i olan Allah'a teslim oldum."

Muhakkak Biz, Semud Kavmi'ne, kardeşleri Salih'i: "Sadece Allah'a köle olun" diye gönderdik. O zaman onlar, hasım (düşman) iki fırka olmuş (tartışıyorlardı).[**Neml (27)/43-45]**

Denizin ve karanın karanlıklarında size yol gösteren ve önünde rahmeti bulunan rüzgarları müjdeleyici olarak gönderen Allah'la beraber başka bir ilah mı? Allah, o şirk koştuğunuz şeylerden münezzeh ve yücedir.

Yaratmayı başlatan, sonra onu iade eden, Sema'dan ve Arz'dan sizi rızıklandıran Allah'la beraber başka bir ilah mı? De ki: "Şayet doğru sözlülerseniz delilinizi getirin."[**Neml (27)/63-64]**

(De ki:) "Şu Haram Belde'nin ve her şeyin Rabb'ine köle olmam ve teslim olmam emredildi."[**Neml (27)/91]**

O Allah ki, O'ndan başka ilah yoktur. Dünya'da da, Ahiret'te de Hamd (övgü) O'nadır, hüküm O'nundur ve dönüş de O'nadır.[**Kasas (28)/70]**

Sana Allah'ın ayetleri indirildikten sonra, (sakın) seni engellemesinler. Oraya, Rabb'ine çağır, müşriklerden olma!

Allah ile beraber başka bir ilah çağırma. O'ndan başka ilah yoktur. O'nun razı oldukları müstesna, her şey helak olucudur. Hüküm O'nundur ve dönüş de O'nadır.[**Kasas (28)/87-88]**

İbrahim kavmine dedi ki: "Allah'a köle olun ve O'ndan korkup-sakının. Şayet bilirseniz, böylesi sizin için daha hayırlıdır."

"Muhakkak, Allah'ın dışında putlara köle oluyorsunuz ve iftiralar-yalanlar uyduruyorsunuz. Allah'ın dışında o köle olduğunuz şeyler, size rızık vermeye malik değildir. Rızkı, Allah Katı'nda arayın, O'na köle olun ve O'na teşekkür edin. Dönüş ancak O'na (Allah'a)dır**."[Ankebut (29)/16-17]**

Zalim olanlar müstesna, Ehli Kitap'la en güzel şekilde mücadele edin. Onlara söyleyin: "Biz, bize ve size indirilene iman ettik. Bizim ve sizin İlah'ınız, tek bir İlah'tır ve bizler, O'na teslim olanlarız."[**Ankebut (29)/46]**

O'na (Allah'a) dönün, O'ndan korkup-sakının, namazı yerine getirin ve müşriklerden olmayın!

O dinlerini parça parça eden ve hizipleşenlerden olma! Her bir hizip yanındakiyle (kendi görüşüyle) ferahlar**.[Rum (30)/31-32]**

Lokman, oğluna öğüt vererek dedi ki: "Ey oğlum, Allah'a şirk koşma! Muhakkak şirk, büyük bir zulümdür."[**Lokman (31)/13]**

Her kim, Allah'a yönelerek teslim olur ve güzel davranırsa, muhakkak sağlam bir kulpa yapışmıştır. Bütün işlerin akıbeti de Allah'a döner**.[Lokman (31)/22]**

(Müşrikler) dediler ki: "Rabb'imiz, biz, efendilerimize ve büyüklerimize itaat ettik ve onlar, bizi yoldan saptırdılar."

"Rabb'imiz, onlara azabtan iki kat ver ve onları, büyük bir lanetle lanetle!"[**Ahzab (33)/67-68]**

O'nun (Allah'ın) izin verdiği kimseler müstesna, O'nun indinde 'şefaat' fayda vermez. Onların kalplerinden korku gidince, dediler ki: "Rabb'iniz ne dedi?" Onlar da dediler ki: "O, hakkı söyledi." O, yücedir, büyüktür.[**Sebe (34)/23]**

Ey insanlar, Allah'ın üzerinize olan nimetini hatırlayın. Sizi Arz'dan ve Gök'ten rızıklandıran Allah'tan başka bir Yaratıcı var mı? O'ndan başka ilah yoktur. Neden haktan çevriliyorsunuz?[**Fatır (35)/3]**

(Kavmine gelen elçilere iman eden bir kimse) "Niçin, beni yaratan ve sizin kendisine döneceğiniz Allah'a köle olmayayım?"

"O'nun dışında ilahlar edinir miyim? Şayet Rahman, bana bir zarar vermek isterse, onu, onların şefaati hiçbir şekilde gideremez ve beni de kurtaramaz."

"Muhakkak ben (ilah edinirsem), o zaman apaçık bir sapıklık içinde olmuş olurum."

"Şüphesiz ben, sizin Rabb'inize iman ettim; beni dinleyin!"[**Yasin (36)/22-25]**

"Ey Ademoğulları! Ben, sizden söz almadım mı? Şeytana köle olmayın, muhakkak o (şeytan), sizin için apaçık bir düşmandır."

"Bana köle olun. İşte doğru yol budur."

"Muhakkak o, sizden birçok topluluğu saptırmıştı, akletmiyor musunuz?"[**Yasin (36)/60-62]**

Yardım görürler umuduyla, Allah'tan başka ilahlar edindiler.

Onların(ilah edindikleri), onlara yardım edemezler. Aksine, kendileri, onların hazır askerleridir**.[Yasin (36)/74-75]**

Muhakkak, sizin İlah'ınız tek bir İlah'tır.

O, göklerin, Arz'ın, ikisi arasındakilerin ve doğuların Rabb'idir.[**Saffat (37/4-5]**

De ki: "Muhakkak ben, bir uyarıcıyım. Kahhar ve tek olan Allah'tan başka bir ilah yoktur."

"O, göklerin, Arz'ın ve ikisi arasındakilerin Rabb'idir. O Aziz (üstün) ve bağışlayandır."[**Sad (38)/65-66]**

(Bu), Aziz (üstün), Hakim olan Allah'tan indirilen bir Kitap'tır.

Muhakkak Biz, bu Kitab'ı sana hak ile indirdik. Dini Allah'a has kılarak, O'na köle ol!

Dikkat et! Halis din Allah'ındır. O Allah'ın dışında dostlar edinenler (dediler ki): "Biz, onlara, bizi Allah'a bir yakınlıkla yaklaştıracaklar diye köle oluyoruz." Muhakkak

Allah, onların arasında, o ihtilaf ettikleri konularda hüküm verecektir. Şüphesiz Allah, o hakkı örten yalancı kimseyi, hidayete erdirmez.[**Zümer (39)/1-3]**

De ki: "Muhakkak, dini Allah'a has kılarak, O'na köle olmam emredildi."

"Ve ilk önce O'na teslim olmam emredildi."

De ki: "Şüphesiz, şayet Rabb'ime asi olursam, büyük günün azabından korkarım."

De ki: "Dinimi Allah'a has kılarak, O'na köle olurum."[**Zümer (39)/11-14]**

O kimseler ki; 'tağut'a (azgın yöneticiye) köle olmaktan kaçınırlar ve oraya Allah'a dönerler. Onları müjdele. Müjdele kölelerimi.[**Zümer (39)/17]**

Allah'ın, göğsünü (kalbini) İslam'a açtığı o kimse, Rabb'inden bir nur üzeredir. Kalpleri, Allah'ın zikrine katılaşanların vay haline! Böyle olanlar, apaçık bir sapıklık içindedir.[**Zümer (39)/22]**

Yoksa Allah'ın dışında 'şefaatciler' mi edindiler? De ki: "Şayet hiçbir şeye güç yetiremeseler ve akledemeseler de mi (şefaat edecekler)?"

De ki: "'Şefaat'in tamamı Allah'a aittir. Arz'ın ve göklerin mülkü O'nundur. Ve dönüşünüz de O'nadır."[**Zümer (39)/43-44]**

Oraya Rabb'inize dönün ve azap gelmeden önce O'na teslim olun! Sonra yardım olunmazsınız.[**Zümer (39)/54]**

De ki: "Benim, Allah'tan başkasına köle olmamı mı emrediyorsunuz ey cahiller?" Muhakkak sana ve senden önceki kimselere vahyedilmiştir ki: "Şayet şirk koşarsan, amellerin boşa gider ve elbette hüsrana uğrayanlardan olursun."

"Bilakis, Allah'a köle ol ve teşekkür edenlerden ol!"[**Zümer (39)/64-66]**

Bu Kitap, Aziz ve Alim olan Allah'tan indirilmedir.

O (Allah ki); günahı bağışlayan, tevbeyi kabul eden, cezası şiddetli ve güç sahibidir ve O'ndan başka ilah yoktur. Dönüş de O'nadır.[**Mü'min (40)/2-3]**

Her şeyin yaratıcısı olan Allah, sizin Rabb'inizdir ve O'ndan başka ilah yoktur. Neden haktan yüz çeviriyorsunuz?[**Mü'min (40)/62]**

O (Allah), 'Hay' (diri)dır, O'ndan başka ilah yoktur. Dini O'na has kılarak O'nu çağırın. Hamd (övgü), alemlerin Rabb'ine aittir.

De ki: "Allah'tan başka çağırdığınız şeylere, benim köle olmam yasaklandı. Bana,

Rabb'imden beyyineler geldi. Ve alemlerin Rabb'ine teslim olmam emredildi."[**Mü'min (40)/65-66]**

De ki: "Muhakkak ben, sizin gibi bir beşerim. Bana, sizin İlah'ınızın tek bir İlah olduğu vahyolunuyor. O'na yönelin ve O'ndan bağış dileyin. Vay haline o müşriklerin**!"[Fussilet (41)/6]**

Onlara, "Yalnızca Allah'a köle olun!" diye önlerinden ve arkalarından elçiler gelince, dediler ki: "Eğer dileseydi Rabb'imiz, melekler indirirdi. Bundan dolayı biz, sizin kendisiyle gönderildiğiniz şeyi örtenleriz."[**Fussilet (41)/14]**

O Allah'a çağırandan ve salih amel işleyenden daha güzel sözlü kimdir. O der ki: "Muhakkak ben, teslim olanlardanım."[**Fussilet (41)/33]**

İbrahim, babasına ve kendi kavmine dedi ki: "Muhakkak ben, sizin köle olduğunuz şeylerden beriyim."

"Ancak O (Allah) ki, beni yarattı, O müstesna, İşte O beni doğrultacaktır."

Ve O (Allah), bu (tevhidi), arkadan gelen insanlara, kalıcı bir kelime kıldı. Umulur ki onlar dönerler**.[Zuhruf (43)/26-28]**

(İsa dedi ki:) "Muhakkak O Allah ki; benim ve sizin Rabb'inizdir, O'na köle olun! İşte doğru yol budur."[**Zuhruf (43)/64]**

O (Allah) ki, O Gök'te de İlah'tır ve Arz'da da İlah'tır. O, Hakim ve Alim'dir.

Göklerin, Arz'ın ve ikisi arasında bulunanların mülkü elinde olan (Allah) ne 'Mübarek'tir (kutsaldır). Saatin ilmi O'nun yanındadır ve dönüş O'nadır**.[Zuhruf (43)/84-85]**

Şayet yakın bir ilim sahibiyseniz, O, göklerin, Arz'ın ve ikisinin arasında olanların Rabb'idir. O'ndan başka ilah yoktur. O, yaşatır ve öldürür. O, sizin ve sizden önceki babalarınızın Rabb'idir.[**Duhan (44)/7-8]**

Sen, o hevasını ilah edineni gördün mü? Allah, onu bir ilim üzere saptırdı. Kalbini ve işitmesini mühürledi, gözünün üzerinde de perde kıldı. Allah'tan sonra onu kim doğrultacak, düşünmüyor musunuz?[**Casiye (45)/23]**

Ad'ın kardeşini hatırla; onun önünden ve ardından nice uyarıcılar gelip geçmişti. O zaman kavmini: "Allah'tan başkasına köle olmayın, gerçekten ben, sizin için büyük bir günün azabından korkarım" diyerek Ahkaf'la uyarmıştı.[**Ahkaf (46)/21]**

Yakınlık olsun diye Allah'tan başka ilah edinen kimselere, (o ilahları) yardım etselerdi ya. Bilakis, onlar, kayboldular. İşte bunlar, onların uydurdukları ve iftira ettikleridir.[**Ahkaf (46)/28]**

Bil ki; muhakkak Allah'tan başka ilah yoktur. Sen, mü'min erkekler, mü'min kadınlar ve kendi günahların için bağış dile. Allah, dönüp-dolaştığınız ve barındığınız yerleri bilir.[**Muhammed (47)/19]**

Bedeviler, dediler ki: "Biz, iman ettik." De ki: "Siz henüz iman etmediniz; lakin 'teslim olduk' deyiniz. Henüz iman kalbinize girmedi. Allah'a ve Resulü'ne itaat ederseniz, amellerinizden bir şey eksiltmez. Şüphesiz Allah, bağışlayandır, acıyandır."
Muhakkak mü'minler o kimselerdir ki; Allah'a ve O'nun Resûlü'ne iman ederler, sonra şüphe etmezler. Allah yolunda canlarıyla ve mallarıyla mücadele ederler. Böyle olanlar, doğru sözlü olanlardır.[**Hucurat (49)/14-15]**

Allah'a firar edin. Muhakkak ben, sizin için, O'ndan (Allah'tan) apaçık bir uyarıcıyım.
Allah'la beraber başka bir ilah kılmayın. Muhakkak ben, sizin için, O'ndan (Allah'tan) apaçık bir uyarıcıyım.[**Zariyat (51)/50-51]**

Ben cinleri ve insanları, sadece Bana köle olsunlar diye yarattım**.[Zariyat(51)/56]**

O Allah ki, O'ndan başka ilah yoktur. O, gaybın ve müşahede edilenin Alimi'dir. O, Rahman ve Rahim'dir.

O Allah ki, O'ndan başka ilah yoktur. O, 'Mukaddes Melik'tir; 'Selam'dır (kurtuluşa erdirendir); 'Mü'min'dir(emniyet verendir); 'Müheymin'dir (himaye edendir); 'Aziz'dir (üstündür); 'Cebbar'dır (cebredicidir); 'Mütekebbir'dir (büyüklük sahibidir). O, şirk koştuğunuz şeylerden münezzehtir (yücedir).

O Allah, örneksiz olarak yoktan var eden ve şekil verendir. En güzel isimler O'nundur. Gök'te ve Arz'da ne varsa, O'nu tesbih eder. O, Aziz'dir, Hakim'dir.[**Haşr (59)/22-24]**

Şüphesiz, İbrahim ve onunla beraber olanlarda, sizin için 'güzel bir örnek' vardır. O zaman onlar, kavimlerine dediler ki: "Muhakkak biz, sizden ve Allah'ın dışında köle olduklarınızdan beriyiz. Biz, sizi tanımıyoruz. Bizimle sizin aranızda, ebedi olarak buğz ve düşmanlık vardır; ta ki siz, tek olan Allah'a iman edinceye kadar." Ancak İbrahim'in babası için şu sözü müstesna: "Senin için bağış dileyeceğim, ancak Allah'tan bir şey elde edemem. Rabb'imiz, Sana tevekkül ettik, Sana yöneldik ve dönüş Sana'dır."

"Rabb'imiz, hakkı örtenleri, bizim için bir fitne (deneme) kılma! Rabb'imiz, bizi bağışla! Muhakkak Sen, Aziz'sin, Hâkim'sin."[**Mümtehine (60)/4-5**]

Şüphesiz Biz Nuh'u, kavmine, "onlara elim (acı) bir azap gelmeden evvel uyarsın" diye gönderdik.

(Nuh) dedi ki: "Ey kavmim, şüphesiz ben size (gönderilmiş) apaçık bir uyarıcıyım."

"Allah'a köle olun! O'ndan sakının ve bana itaat edin!"

"(Ki) suçlarınızı bağışlasın ve sizi belirli bir ecele (vakte) kadar ertelesin. Muhakkak Allah'ın eceli (vakti) geldiği zaman, o ertelenmez. Keşke bilseydiniz!"[**Nuh (71)/1-4]**

De ki: "Muhakkak ben, sizi Rabb'ime çağırıyorum ve O'na hiçbir şeyi ortak koşmuyorum."[**Cin (72)/20]**

(Allah), doğunun ve batının Rabb'idir. O'ndan başka ilah yoktur. O'nu vekil edinin![**Müzzemmil (73)/9]**

Emredilmedi, ancak dini Allah'a has kılarak, O'na dosdoğru köle olmak, namazı yerine getirmek ve zekatı vermek emredildi. İşte Hak (doğru) din budur.[**Beyyine (98)/5]**

De ki: "Ey kafirler (hakkı örtenler)!

Ben, sizin köle olduğunuz şeylere köle olmam!

Siz de, benim köle olduğum (Allah'a) köle olucu değilsiniz.

Ben de, sizin köle olduklarınıza köle olucu değilim.

Siz de, benim köle olduğum (Allah'a) köle olucu değilsiniz.

Benim dinim bana, sizin dininiz size.[**Kafirun (109)/1-6]**

De ki: İnsanların Rabb'ine, sığınırım.

İnsanların Melik'ine sığınırım.

İnsanların (gerçek) İlah'ına sığınırım.[**Nas (114)/1-3]**

SÜNNETULLAH: İNSANOĞLU "HAK DİNLERİ" KISA SÜREDE "ŞİRK"E DÖNÜŞTÜRÜR

Son Din: "Kur'an İslamı" Buharlaştı mı?

Nasıl oluyor da insanlık; tarihinin "Tevhid" (İslam) dönemlerini, kısa sürede şirke dönüştürmekle kalmıyor, hızla "akıl-dışı putperestliğe" kayıyor? Bu sebepleri şöyle özetleyebiliriz:

1) İnsanoğlu, gerçekte kutsal olan varlıkları ve şahısları, müşahhaslaştırmak; tasvir ederek nesnelleştirmek ve ona dokunma-yakın olma gibi bir zaaf taşıyor. Bu nedenledir ki, sevdiği şeyleri cisimleştirmekten hoşlanıyor. Böylece kendisiyle sevdiği şey arasında, "nesnel-maddi bir bağ" oluşturmaya meyilli görünüyor.

2) Bireysel veya toplumsal olarak yaşanan acılar, hastalıklar, çaresizlikler, doğal felaketler ve korkular sebebiyle insanoğlu sığınacak bir şey arar. Son derece mantıksız ve duygusal bir sarılışla nesnelere yönelir. Bu yöneliş, zamanla "değişip-dönüşerek"; insanlar için inanç veya kutsallık içeren "kült" haline gelebilir. Buna sayısız örnekler verebiliriz. Bir kısım manevi anlam yüklenerek yarar umulan "kabirler-yatırlar" ve yine bu tarz anlam yüklenen ağaçlara bağlanan çaputlar ve dilekler vs. gibi.

3) İnsanla, Allah arasında bulunan ve amacı, insanlığı "Allah'a teslim olmaya ve O'na ortak koşmaksızın iman etmeye çağırmak olan" Peygamberler ve onlara tabi olanları ilahlaştırmak; Allah'a ait sıfatları veya bir kısmını, bu Hakk'a çağıran önderlere atfetmek-taksim etmek. İnsanlık tarihi sürekli bu tarzda Hak'tan, batıla kayışlara şahit olmaktadır. Bu hastalık bugün bilim ve teknoloji çağında da, maalesef insanlığın içinde bulunduğu trajik bir durumdur. İnsanın, insanı en yaygın bir şekilde ilah edindiği bir çağda yaşamaktayız.

4) İnsanoğlunun "nefsi arzuları", "kendisini sevme-beğenme zaafı" ve bu nedenle de "dünyevi-ticari menfaat" sağlayarak; "güçlü-hükmedici" olma hevesi. Ki, bu oldukça güçlü bir hevestir. İnsan sürekli bu dürtüyle hareket ederek, iktidar ve güç peşinde koşmuştur. Bu amacı gerçekleştirmek için de, özellikle toplumu kolayca etkileyebilecek olan "dini ve kutsal değerleri kullanmak" en etkili bir yol olmuştur.

5) Allah'ın tek İlah'lığına dayanan ve Adem'le başlayan Tevhid (İslam) dininin, kısa bir zaman periyodunda bozularak "şirk"e ve giderek çok ilahlı putperestliğe dönüşmesinde en etkili faktörlerden birisi de, cin-şeytanların manipulasyonudur.

Evet yukarıdan beri sıraladığımız faktörlerin sayısını daha da artırabiliriz, ancak bu yazımızın amacı "İslam'ın bozulma süreci"nin etkenlerini incelemek değildir. Amacımız bu etkenlere kısaca işaret etmek ve asıl "Sünnetullah"ı gözler önüne sermektir. O halde, tarihler boyunca İslam'ın zuhuru ve arkasından zaili, tüm varlıkların ortaya çıkışı ve yok olması yasasına uygun olarak nasıl bir döngü oluşturur, ona bakmalıyız. Yaratılmış "madde ve düşünce alemi"nde bu "döngü"ye uymayan hiçbir şey yoktur. Ve bu fizik yasaları kadar kesin bir yasadır ve "Sünnetullah"tır.

İnsanlık tarihi, başlangıcından günümüze kadar çok sayıda medeniyet, kavim ve insan topluluklarının, tarih sahnesine çıkışlarına, mücadelelerine ve yok oluşlarına şahit

olmaktadır. Allah, Hakk'a (İslam'a) daveti, insan neslinin yeryüzündeki hayata adım atmasıyla başlatmıştır. Davet yöntemleri, insanın gelişmesine paralel bir şekilde elçiler, sayfalar, kitaplar aracılığı ile olmuştur. Ayrıca, tüm evren (alemler), bu gerçeği anlamada insanın önüne "apaçık bir kitap" olarak serilmiştir. Özetle "Sünnetullah" şudur.

İnsanlık tarihi, İslam-şirk tarihi Hak-Batıl kavgası tarihi aydınlık (nur)-karanlık (zulümat) tarihidir. İslam'a bir Elçi (Resul) vasıtasıyla çağrılan toplum ikiye ayrılır: Kabul eden azınlık ve reddeden çoğunluk. Reddeden ve Elçilerini öldürmeye çalışan çoğunluk helak olur. Kabul eden azınlık ise kısa bir sürede kabul ettiği İslam'ı; "nefsi-dünyevi sapmalar"la, "atalar-babalar şirk dini"ne dönüştürür. Sonunda yeni bir Elçi, yeni bir ayrışım ve bu süreç, Kıyamet'e kadar böyle devam eder. İşte Sünnetullah budur ve bugün de bu süreç işlemektedir.

Allah, insan toplumlarının merkezlerine, rahmet olmak üzere Rahmet Elçilerini, insanları uyarmak Hakk'a (İslama) çağırmak üzere gönderir. Zira Allah, insanoğlunun, Kendisine başlangıçta verdiği sözü unutup, Hak'tan sapacağını bildiği için, "Elçi göndermeyi" vaad etmiştir. Bu vaad, Allah'ın Rahmet Sıfatı'nın bir sonucudur. Bu nedenledir ki, her kavme (topluma), bir "uyarıcı-hatırlatıcı-korkutucu" ve Hakk'a gelenleri "müjdeleyici" Elçiler gönderilmiştir. Elçileri destekleyici olmak üzere de Nebilerden söz alınmıştır.

Kendilerine Elçiler gelen kavimler, bu Elçilerin; "sadece ve sadece Allah'a köle olun. Allah'ın dışındaki ilahları reddedin!" çağrısı karşısında direnmişler ve Elçilerle mücadele etmişlerdir. "Atalarının-babalarının dini"nden vazgeçmeyeceklerini söyleyerek; bu mücadelede ileri gitmişler ve Elçileri öldürmeye çalışmışlardır. Elçilerini, yalancı, iftiracı, sihirbaz ve mecnun (cinni) olarak itham ederek, mucizelere inanmamış, getirilse bile inanmayacakları daha başka mucizeler istemişlerdir.

Adem'den Kıyamet'e kadar Sünnetullah budur. Her ümmete bir Peygamber gönderilmiş; böylece Peygamberlere iman eden "az sayıda topluluk"la, iman etmeyen "büyük çoğunluk" arasında mücadele devam etmiştir. Peygamberler ve ona tabi olanların "yaşam ve tebliğ hakları" ellerinden alınmaya terör estirilmeye başlayınca Allah, Elçilerini ve ona tabi olanları "kurtarmış", azgınlaşmış müşrik zalim çoğunluğu ise "helak" etmiştir. Allah'ın gönderdiği Elçileri tasdik eden ve İslam'ı tercih ederek "kurtuluş"a eren her "İslam toplumu" da uzun olmayan bir "zaman peryodu"nda tekrar "şirk toplumu"na dönüşerek; sonunda "helak" olmuştur. Bu tarihsel süreç, fizik yasaları kadar kesin bir süreçtir ve "Sünnetullah"tır.

Böylece bir önceki Elçi'nin getirdiği "İslam Dini" zamanla bozulmuş, "şirk dini"ne dönüşmüş; "din adamları" çatısı altında toplayabileceğimiz kahinler, hakimler, rabbaniler, ruhbanlar, rahipler, alimler, mollalar ve şeyhlerden oluşan "aracı din sınıfı" ortaya çıkmıştır.

"Yaklaşan Saat"in şafağında gönderilmiş ve Alemlere Rahmet olan Muhammed (sav), Dünya'da yaşayan tüm sorumlu varlıkların; "insanların ve cinler"in Peygamberi'dir. Bu son Rahmet Elçisi, "Fiili Kıyamet"e (İkinci Saat'e) kadar insanlığa Peygamberlik görevi yapmak üzere Kur'an'ı getirmiştir. Bu Rahmet Elçisi, her Resul gibi, hem "Nebi" ve hem de "Resul" (Elçi)dir. Ve tabii ki aynı zamanda "Son Nebi"dir. Kendisinden sonra "Nebi" gelmeyecek, "vahiy" de inmeyecektir.

Bazı şeytan fısıltılarıyla kendilerini "Resul" (elçi) sananların sandığı gibi "Resul" de gelecek değildir. Çünkü her "Resul", aynı zamanda "Nebi"dir, ancak her Nebi, Resul değildir. Bu nedenledir ki, Allah'tan "nebe" (vahiy-haber) kesilince; "görevlendirilmiş-gönderilmiş kimse

olan Resul" (Elçi) de gelemez. Bu matematiksel olarak apaçık bir Kur'an gerçeğidir. Sonuç olarak "Fiili Kıyamet"e (İkinci Saat'e); yani Dünya hayatının sonuna kadar ne bir "Nebi" ne de bir "Resul" kesinlikle gelmeyecektir.

İslam Peygamberi'nin rehberliğinden ve örnekliğinden yaklaşık 1400 yıl geçmiş İslam çoktan "babalar ve atalar dini"ne dönüşmüş; "Kur'an'daki İslam" buharlaşmıştır. Tasavvufi- mistik ve mantıkçı radikal etkiler, hakim güçlere yaranma, nefsi-dünyevi arzular, ataların-şeyhlerin anlayışını takip, Kur'an'dan hicret edilmesi ve geçen zamanların sapmalar toplamı, "İslam anlayışı"nı Kur'an'dan uzaklara sürüklemiş; ve yine "atalar-babalar dini" egemen olmuş; "şirk" günlük ibadet haline gelmiştir. Kitap, aynı Kitap ancak maalesef din aynı din değildir, "Kur'an'daki Din" buharlaşmış; başka bir dine dönüşmüştür. Sünnetullah, değişmez bir yasadır ancak insanoğlu her şeyi değiştirir ve dönüştürür. Tarihler boyunca "İslam-Tevhid", insanlar tarafından nasıl "şirk dini"ne dönüştürülmüşse, bu "Son Din-İslam" da, aynı insanoğlunun bozulmuş fıtratına çarparak özünden saptırılmıştır.

Fiili Kıyamet'e kadar "insan ve cin toplumları"ndan oluşan "küresel ümmet"in Kitab'ı ve Elçisi, Kur'an'dır. Bugün insanlığın "kurtuluş"unun da, "helak"ının da nasıl olacağı onda açıklanmıştır. O Kur'an, "Fiili Kıyamet"e kadar peygamberlik yapacaktır. O'nu, gerçek anlamda "rehber" edinenler "kurtuluş"a erecek; ona "sırt çevirenler" ve ondan "hicret edenler" ise "helak" olacaklardır.

Şayet tüm insanlık, "şirkte-zulümde ittifak" ederlerse Müslüman olduklarını söyleyenler ona şaşı bakarlarsa; onun hükümlerini geçersiz kılarlar, onu gönderen Sonsuz Yüce Allah'la aralarına şeyhler, efendiler, güç ilahları, aracılar, beşeri kitaplar koyarlarsa; hevalarını (mantıklarını) ilah edinip; dünyaperestliklerini sürdürürler ve "Ehli Kitab"ın (Yahudilerin ve Hıristiyanların) kuyruğu olurlarsa Allah'ın "şiddetli azap kamçıları"nı ve arkasından da "helak"ı beklesinler! Sünnetullah budur, Kur'an'ın, insanlığa bildirdiği "muhkem-apaçık ve şiddetli vaad" de budur.

Sonsuz Yüce Rabb'imizin, Kıyamet'e kadar korumayı vadettiği Kur'an, Fiili Kıyamet'e kadar Elçilik yapacaktır. Şayet insanlar Kur'an'ın davetine icabet etmezlerse; onun vaaz ettiği muhkem-tekrarlı-apaçık İslam'ı, görmemezlikten gelir, nefislerine uydurur, "şirk dini"ne dönüştürürlerse; elbette tarih tekerrür edecektir. Sünnetullah hükmünü verecektir.
İşte Kur'an ve "Sahih Sünnet"te bu gerçeğe işaret eden Ayet ve Hadisler:

Allah Diyor Ki:

De ki: "Şahitlik bakımından hangi şey daha büyüktür?" De ki: "Allah, benimle sizin aranızda şahittir. Ve şu Kur'an, onunla, sizi ve kime erişirse onu uyarmam için bana vahyediliyor. Sizler mi, Allah'la beraber başka ilahların (varlığına) şahitlik ediyorsunuz?" De ki: "Ben şahitlik etmem!" De ki: "Muhakkak O, tek bir İlah'tır ve ben de, sizin ortak koştuğunuz şeylerden beriyim."[**Enam (6)/19]**

O gün onları toplarız, sonra şirk(ortak) koşan kimselere deriz ki: "O uydurduğunuz ortaklarınız nerede?"
Sonra onların: "Vallahi bizler, müşriklerden(ortak koşanlardan) değildik" demekten başka fitneleri olmaz.[**Enam (6)/22-23]**

Muhakkak o kimseler ki dinlerini parça parça edip gruplaştılar, sen bu hiziplerden değilsin. Muhakkak onların işleri Allah'adır. Sonra Allah, yaptıklarını, onlara haber verecektir.[**Enam (6)/159]**

O gün, onları toplarız, sonra şirk koşan kimselere deriz ki: "Sizler ve ortaklarınız, olduğunuz yerde kalın!" Sonra, onların arasını ayırırız. Onların ortak koştukları kimseler der ki: "Siz, sadece bize köle oluyor değildiniz."

"Bizim ile sizin aranızda şahit olarak Allah yeter. Muhakkak biz, sizin ibadetinizden habersiz olanlarız."[**Yunus (10)/28-29]**

Ki onlar Kur'an'ı parça-parça kıldılar.

Senin Rabb'ine andolsun ki, onların hepsine (bunun hesabını) soracağız.

Yaptıkları şeyleri de.

Sen emrolunduğunu bildir ve müşriklerden yüz çevir!

Muhakkak o alay edenlere (karşı) Biz sana yeteriz.

O kimseler ki; Allah'la beraber başka bir ilah kılıyorlar. İleride bilecekler**.[Hicr (15)/91-96]**

Sizin ümmetiniz tek bir ümmettir, Ben de sizin Rabb'inizim, Bana köle olun!
Onlar, işlerini(dinlerini) kendi aralarında parçaladılar, her biri bize döneceklerdir.[**Enbiya (21)/92-93]**

Onlar, işlerini(dinlerini) kendi aralarında parça parça ettiler her bir hizip yanındakiyle ferahlar.[**Mü'minun (23)/53]**

Onlar da dediler ki: "Seni tenzih ederiz. Senden başka bir dost edinmemiz, bizim için olmaz. Ancak Sen, onları ve babalarını, zikri unutuncaya kadar yaşattın ve onlar da, helak olan bir kavim oldular."[**Furkan (25)/18]**

Ve Elçi dedi ki: "Ey Rabb'im, muhakkak benim kavmim, şu Kur'an'ı terk etti**."[Furkan (25)/30]**

O'na (Allah'a) dönün, O'ndan sakının, namazı yerine getirin, müşriklerden olmayın!

O dinlerini parça parça eden ve hizipleşenlerden olma! Her bir hizip yanındakiyle (kendi görüşüyle) ferahlar.[**Rum (30)/31-32]**

Kitap verilenler ayrılmadılar, ancak kendilerine apaçık beyyineler geldikten sonra ayrıldılar.

Emredilmedi, ancak dini Allah'a has kılarak, dosdoğru Allah'a köle olmak, namazı ikame etmek, zekatı vermek emredildi. İşte "Doğru Din-İslam" budur.[**Beyyine (98)/4-5]**

Allah'ın Elçisi Diyor Ki:

Şeddad bin Evs, şöyle rivayet etmiştir: Resulullah(sav), şöyle buyurdu:

"Ümmetim hakkında en çok korktuğum şey 'şirk'tir (Allah'a ortak koşmalarıdır). Bilmiş olunuz ki; şüphesiz onlar Güneş'e, Ay'a veya puta tapacak değillerdir. Ancak, gizli bir (dünya) arzusu taşıyacaklar ve amelleriyle Allah'a ortak koşacaklardır."**Sünen-i İbni Mace**, **C.10. H.no: 4205**

Avf bin Malik, Ebu Hureyre'den şöyle rivayet etmiştir: Resulullah(sav), şöyle buyurdu:

"Yahudiler, yetmiş bir fırkaya ayrıldı. (Bunlardan) biri cennette ve yetmişi ateştedir. Hristiyanlar da, yetmiş iki fırkaya ayrıldı. (Onlardan da) yetmiş bir fırka ateşte ve biri cennettedir. Muhammed'in canı (kudret) elinde bulunan (Allah)'a yemin ederim ki, benim ümmetim yetmiş üç fırkaya ayrılacaktır. Bir fırka cennette ve yetmiş iki fırka ateştedir**."Sünen-i İbni Mace**, **C.10. H.no: 3992**

Ebu Hureyre, şöyle rivayet etmiştir: Resulullah(sav), şöyle buyurdu:

"(Andolsun ki) siz, kendinizden önceki (millet)lerin yoluna, kulacı kulacına, arşını arşınına ve karışı karışına muhakkak tıpatıp uyacaksınız. Hatta onlar, (daracık) bir keler deliğine girseler, siz de muhakkak o deliğe gireceksiniz." Sahabiler: "Ya Resulullah! (O milletler) Yahudiler ve Hristiyanlar (mı)?" diye sordular.
Resul-i Ekrem (sav): "Bunlar olmayınca kimler olur?" buyurdu. **Sünen-i İbni Mace**, **C.10. H.No: 3994**

Ebu Hureyre'den rivayet edilmiştir; dedi ki: Resulullah(sav), birgün [**Muhammed (47)/38]** ayetini okudu.

Ashab: "Bizim yerimize kimler getirilecek?" diye sordular. Bunun üzerine Resullulah (sav), Selman'ın omuzuna vurdu ve sonra: "Bu ve bunun gibi olanlar" buyurdu.**Tirmizi**, **C.5, Hno: 3475**

Ebu Hureyre diyor ki: Cuma suresi indiği zaman biz Resulullah(sav)ın yanında idik. Resulullah (sav), [**Cuma (62)/2-3**] ayetlerini okuduğu zaman Ashab'tan bir zat:

"Ya Resulullah! Ashab'ına erişemeyip daha sonra gelecek olan ve Ashab'ının ikinci kısmı olan insanlar kimlerdir." diye sordu. Resulullah(sav) bir cevap vermedi. O zat aynı soruyu iki, üç kere tekrarladı. Selman-ı Farisi de bizim aramızda bulunuyordu. Resulullah(sav), mübarek elini Selman'ın üzerine koydu ve şöyle konuştu:

"Eğer iman Süreyya yıldızına kadar yükselmiş olsa (ve böylece dünya imandan boş olsa bile) bunlardan bir zat (yahut birkaç kişi) onu bulup tekrar yeryüzüne getirecektir." buyurdu.**Buhari**, **C. 11, Hno: 1747**

"İslam garib olarak başladı yine başladığı gibi garib olacaktır. Gariblere ne mutlu."**Müslim**, **C.1, H.no:116**

Amr b. Avf b. Zeyd b. Milha'nın babasından ve dedesinden rivayete göre, Resulullah(sav) şöyle buyurdu:

"Yılanın toplanıp deliğine girdiği gibi din de toplanıp Hicaz bölgesine çekilecektir. Dağ keçilerinin dağların başında toplandıkları gibi, din de yani dini yaşayanlar da Hicaz bölgesinde toplanacaktır. Allah'ın dini yani İslam dini, garip bir halde başladı ve yine garip bir hale dönecektir. Ne mutlu o gariplere ki; insanların ifsad ettiklerini, benim Sünnetimle (yolumla) düzelteceklerdir."**Tirmizi**, **C.2, H.no: 2630**

Ziyad bin Lebid'den: Rasulullah(sav) bir şey anlatarak şöyle demiştir:

"Bu, ilmin (İslamın) gitmesi zamanında olur" buyurdu.
Ben: "Ya Resulullah! Kur'an'ı okuduğumuz, evladımıza onu okuttuğumuz ve evladımız da kıyamete kadar kendi evladına onu okutacağı halde ilim nasıl gider?" dedim. Resul-i Ekrem:

"Anan seni kaybedesiye Ziyad! Ben muhakkak seni Medine'de fıkhı en iyi bilen adamlardan görürdüm. Şu Yahudiler ve Hristiyanlar Tevrat ve İncil'i okuyup da bu iki Kitapta bulunan hükümlerden hiçbir şeyle amel etmez değiller mi?" buyurdu**. Sünen-i İbni Mace, C.10, H.no: 4048**

Ebu Musa'dan Resulullah(sav) şöyle buyurdu:

"Zaman yaklaşır, ilim(İslam) noksanlaşır, şiddetli cimrilik kalplere konulur, fitneler meydana çıkar ve herc çoğalır", buyurdu. Sahabeler: "Ya Resulullah, herc nedir?"" diye sordular. O(sav):
"Katl'dir (insan öldürmek)" buyurdu. **Sünen-i İbni Mace**, **C.10, H.no: 4052**

Abdullah bin Amr'dan, Resulullah(sav):

"İnsanların elekten geçirilerek iyilerin gittiği, kötülerin kaldığı, ahidlere sadakat ve emanetlere riayetlerin bozulduğu, ihtilafa düştükleri ve şöyle (ellerinin parmaklarını birbirine geçirerek) oldukları bir gelecekte haliniz nasıl olacak?" buyurdu. Sahabeler: "Ya Resulullah, anlattığın durum olunca nasıl edelim?" diye sordular. Resulullah(sav):

"Bildiğinizi tutarsınız, kabul etmediğinizi bırakırsınız. Kendinize ait şeylere yönelirsiniz ve başkalarının işini terkedersiniz", buyurdu. **Sünen-i İbni Mace**, **C.10, H.no: 3957**

Ebu Hureyre, şöyle rivayet etmiştir: Resulullah(sav), şöyle buyurdu:

"Ganimet, muayyen çevrelerin çıkarı yapıldığı; emanet, kelepir ve zekât, cereme sayıldığı ilim, (Allah'tan) başka gaye için tahsil edildiği; kişi, karısına itaat edip, annesine asi olduğu ve dostunu kendisine yaklaştırıp, babasını uzaklaştırdığı; mescitlerde gürültüler baş gösterdiği; fasık (sapkın) adamın, kabilenin başına geçtiği ve aşağılık adamın, milletin lideri olduğu; şerrinden korkularak kişiye ikramda bulunulduğu; şarkıcı kızlar ve çalgı aletleri türediği; şaraplar içildiği ve bu ümmetin sonu evvelini lanetlediği vakit, işte o zaman; kızıl bir rüzgâr, zelzele, yere batma, kılık değiştirme, taşlanma ve ipi kesilen eskimiş bir kolyenin tanelerinin, ardı sıra gitmesi gibi birbirini takip eden 'alametler' beklesinler." **Sünen-i Tirmizi**, **C.4, Hno: 2308**

Abdullah bin Ömer, şöyle demiştir: Resulullah(sav), bize yönelerek şöyle buyurdu:

". ..Allah'ın ahdini ve resulünün ahdini bozan her milletin başına mutlaka Allah, kendilerinden olmayan düşmanı musallat eder ve düşman, o milletin elindekinin bazısını alır." **Sünen-i İbni Mace**, **C.10, Hno: 4019**

Ebu Sa'lebe el-Huşeni, şöyle demiştir: Peygamber(sav)e, [**Maide (5)/105]** ayeti hakkında sorulunca, şu cevabı verdi: "Ma'rufla amel edin, kötülükten uzak durun. Cimri insana itaat edildiğini, heva ve hevese uyulduğunu, dünyanın ahirete tercih edildiğini ve herkesin kendi görüşünü beğendiğini gördüğünüz zaman; sen kendine bak, avamı (halkı) bırak! Sizden sonra, öyle bir zaman gelecek ki, o zamanda sabretmek, avucuna köz (kor) almak gibidir. O zaman bir kişi, sizin yaptığınız amelin benzeri bir ameli yaptığında, bugün sizden bu ameli yapan elli kişinin alacağı ecri alacaktır**."(Ebu Davud ve Tirmizi), Rudani**, **C.5, Hno: 9764**

Ebu Hureyre şöyle dedi: Resulullah(sav) buyurdu ki:

"Karanlık gecenin sayfaları gibi olan korkunç fitnelerden önce iyi işlerde birbirinizle yarışın. O fitneler sırasında insan mümin olarak sabaha erer, kafir olarak akşama dahil olur. Yahut

mümin olarak akşama ulaşır, kafir olarak sabahlar. Dinini dünyadan bir meta mukabilinde satar." **Müslim**, **C.1, Hno:186**

Huzeyfe bin el Yaman'dan, Resulullah(sav) şöyle buyurdu:

"Elbisenin nakışının eskiyip gitmesi gibi İslamiyet de eskiyip gider. Hatta oruç nedir, namaz nedir, nüsuk nedir, sadaka nedir bilinmeyecektir. Allah'ın Kitab'ı da bir gecede götürülecek ve yeryüzünde ondan tek bir ayet bile kalmayacaktır. Çok yaşlı erkekler ve pek ihtiyar kadınlardan oluşan bir takım insanlar kalacak ve: biz babalarımza şu 'La ilahe İllallah' kelimesi üzerine yetiştik de bu kelimeyi söyleriz diyeceklerdir." **Sünen-i İbni Mace**, **C.10, Hno: 4049**

Selh b. Sa'd es-Saidi, şöyle rivayet etmiştir: Bir gün biz Kur'an okuyorken; Resulullah(sav) yanımıza çıkageldi ve bizi bu halde görünce:

"Allah'a hamdolsun, her ne kadar sizin içinizde, kırmızısı, beyazı ve siyahı bulunuyorsa da, Allah'ın Kitabı birdir. Onu ok gibi dosdoğru okuyup (ancak) ecrini dünyada alacak ve ahirete bırakmayacak kavimler gelmeden, onu,(işte böyle) okuyunuz" buyurdu. **Sünen-i Ebu Davud**, **C.3. Hno: 831**

Ebu Said-eI Hudri'den, Resulullah(sav) şöyle derken işittim:

"Sizin içinizde öyle zümreler türeyecektir ki, siz onların namazları yanında kendi namazlarınızı, onların oruçlarının yanında kendi oruçlarınızı, onların iyi işleri yanında kendi amellerinizi küçük göreceksiniz. Onlar Kur'an okuyacaklar fakat Kur'an onların hançerelerini geçmeyecek. Onlar okun avdan (delip) çıktığı gibi dinden çıkacaklar**."** **Buhari**, **C.11, Hno: 1783**

Hz Ali'den, Resulullah(sav) şöyle derken işittim:

"Ahir zamanda bir millet çıkar, yaşları küçük, tecrübeleri kıttır, güzel vaaz ve nasihat yapar, hayırlı iş konuşurlar. İmanları hançerelerini geçmez. Ok yaydan çıktığı gibi dinden çıkarlar... Mesih Deccal gelinceye kadar devam ederler. Mesih Deccal çıkınca da onunla beraber olurlar." **Müslim, C.3, Hno: 156**, **Nesei**, **C. 7-8, Hno: 4086,**

Ebu Katade, şöyle rivayet etmiştir: Resulullah(sav) şöyle buyurdu:

"Kıyamet alametleri, (hicri) iki yüzden sonradır." **Sünen-i İbni Mace**, **C.10, Hno: 4057**

Enes bin Malik'ten, Resulullah(sav)şöyle buyurdu:

"Benim ümmetim beş tabakadır.(İlk)kırk yıl (da bulunanlar) hayır ve takva sahibidir. Sonra 120 yılına kadar onların ardından gelenler birbirine merhamet eden ve birbirleriyle iyi ilişki kuranlardır. Sonra 160 yılına kadar bunların ardından gelenler birbirlerine sırt çeviren ve birbirleriyle iyi ilişkiyi kesenlerdir. Bundan sonra öldürme, öldürmedir. (O dönemde) kurtuluş kurtuluş (isteyiniz)." **Sünen-i İbni Mace, C.10, Hno: 4058**

Kaab bin Ucre anlatıyor: Beşimiz Arap, dördümüz de Acem olmak üzere dokuz kişiydik. Resulullah(sav) yanımıza gelerek şöyle konuştu:

"Dinleyin, benden sonra (zalim) idareciler çıkacağını işittiniz mi, kim onlara yaklaşır, yalanlarını doğrular, zulümlerine yardımcı olursa o kimse benden değildir, ben de ondan değilim. (Susuzluk günü) Havz'ın başında yanıma gelemez. Kim onlara katılmaz, yalanlarını

doğrulamaz, zulümlerine yardımcı olmazsa, o kimse bendendir, ben de ondanım. Havz'ın başında da yanıma uğrayacaktır." **Nesei, C. 7-8, Hno: 4190**

Kaynaklar:

1) Kur'an-ı Kerim

2) Kütüb-ü Sitte

KUR'AN'IN "MERKEZİ KAVRAMLARI" NASIL BUHARLAŞTI?

Dr. Alp Bayraktar-Erhan Kaya-yaklasansaat.com- Mart, 2013

Kur'an, yazılı bir belge olarak, Dünya'nın her yerinde aynıdır.
Ancak anlam ve tefsir bakımından aynı şeyi söyleyemeyiz. Hatta "kavram-anlam ve tefsir" bakımından, tam bir "buharlaşma" bugünün acı gerçeğidir. Zira "Kur'an'ın temel kavramları", insanlar, bilginler ve toplumların kültürleri tarafından farklı algılara ve dönüşümlere uğramıştır. Bu da Kur'an'ın anlam bakımından "buharlaşması"nı ve "temel kavramlar"ın "mevzilerinden çıkarılması"nı sağlayan çok sayıda faktörden birisidir.

Kur'an'ın "Peygamberi tefsiri"nin, zamanda yolculuk yapan İslam toplumlarının değişip-dönüşmesi; dünyevileşmesi sonucunda değişime uğradığı temel bir gerçektir. İnsanoğlu ve onun oluşturduğu toplumlar, kısa sürede "nefislerin karadelik çekimi"ne kapılarak, "Hak sistemleri", kendi hevalarına uydurmakta, "temel kavramlar"ın içini boşaltmakta oldukça mahirdirler. Tüm zamanların insanlık tarihi, bu olumsuz dönüşümlerin kesin şahididir. En son "Evrensel Din: Kur'an İslamı" da bu dünyevileşme, nefsin hevalarına dönüşme; özetle "Kur'an sistemi"ni kendine uydurma ve "temel kavramaları bozma yasası"ndan kurtulamamıştır.

Yaklaşık bin beşyüz yıllık "bidat birikimi" ve "dinin özü"nü boşaltma süreci hükmünü icra etmektedir. Ancak Sonsuz Yüce Allah, Kitabı'nın korunacağını bize vaad etmiş ve Kur'an metin olarak korunmuştur, Fiili Kıyamet'e kadar da korunmaya devam edecektir.

Kur'an'ı doğru kavramak ve ondan doğru sonuçlar çıkarmak için elbette olmazsa olmaz "prensipler sistemi" demek olan bir "metot" gerekmektedir. Özellikle de, böyle bir "metod"tan mahrum "fıkıh" ve "fakih"ten söz edilemez. Nitekim İmam Ebu Hanife başta olmak üzere, büyük imamların bu anlamda "Kur'an'ı anlama metodu"na sahip olduklarını söylemeliyiz. Zira tüm pozitif bilim dalları, "ilmi metodlar"la inşa edilebilir ve bugün öyle de inşa edilmiştir. Bilim ve teknolojinin ilerlemesinin temel motoru "ilmi metodlar"a dayalı çalışmalardır. Bir araştırmanın bilimsel olması için "ilmi metodlar"a dayanması şarttır.

Sonsuz Yüce Rabb'imiz, Kur'an'da, "İslam'ın tanımını, dinin özü"nü; fıkhi, genel ve kapalı ayetlerin aksine apaçık-anlaşılır, tekrarlı ve muhkem olarak bize anlatmıştır. Özetle "İslam'ın tanımı", muhkem, şiddetli, apaçık yani "efradını cami, agyarını mani" bir şekilde ortaya konmuştur ki; her selim akıl-kalp sahibi bu temel tanımı doğrudan anlasın ve doğru kavrasın. Yüce Allah'ın "temel hukuku"nu vaaz eden bu tanım, "İslam uzayı"nın "baz"ı yahut "dişli anahtar"ıdır. Muhammed(sav) ümmeti olan her şahıs, bu anahtarla, kimseye ve bir fıkha yahut aracıya muhtaç olmadan bu "Uzay"a (İslam'a) girmek ve hesabını vermekle mükelleftir!

Sonuç olarak Kur'an uzayının açılması, Sonsuz Yüce'nin muradının anlaşılması ve Kur'an'dan hüküm devşirilmesi için ilmi bir metoda; "Kur'an metodu"na muhtacız. Dinin özü olan "İslam tanımı"nı doğru anlamak için içleri boşaltılmamış ve bozulmamış Kur'an kavramlarına; Fıkhi,

genel-kapalı meseleleri anlamak ve hüküm devşirmek için de bir "metod"a muhtacız. Bu metodu, yani ilim ehlinin uyması gereken "prensipler sistemi"ni ortaya koymak ayrı bir yazının konusu olacak önem ve kapsamdadır. Ancak biz burada birkaç prensibe işaret ederek meselenin önemine vurgu yapmakla yetineceğiz:

1) Boyutu ve kavrayışı sonsuz olan Sonsuz Yüce Allah, zamandan, hatadan ve noksanlıktan münezzehtir. O, ne söylüyorsa mutlak doğrudur. O'na, muhatap olan beşer, dört boyutlu, kavrayışı-aklı sınırlı, hatalı, zamana bağlı ve yaratılmış bir varlıktır. O halde insan, Allah'ın kitabı olan Kur'an'ı okurken-incelerken, vahyin Sahibi'nin ve kendi durumunun bilincinde olmalıdır. Dolayısıyla Kur'an'ı anlamaya çalışırken, bütün gücünü ve akli melekelerini kullanmasının yanında, kendisinin eksikliğini ve sınırlarını unutmamalıdır. Kur'an'ı kendi aklına uydurmak gibi yaygın bir hastalığa düşmekten sakınıp, kendi aklını, Kur'an'ı (Mutlak Gerçeği) anlamaya hasretmelidir.

2) Kur'an uzayının kavramlarının, özellikle anahtar (temel) kavramlarının, azami derecede "mevzileri"ni (kapsamlarını) bilmeli; ne daraltmalı ne de genişletmelidir. Kavramların hakkı verilmeli; içeriğini daraltmadan, genişletmeden, tam tanımlarına göre anlamlandırılmalıdır. Yahudi din adamlarının Tevrat'ı metin olarak koruyarak, anlam olarak nasıl tahrif ettikleri gerçeği, bu meselenin en çarpıcı "saptırma örneği"ni teşkil etmektedir.

3) Kur'an'ı anlamaya çalışırken, tüm yönlendirici önyargılardan ve yanlış bilgi birikimlerinden arınarak, yansız bir şekilde gerçeği almaya hazır olmalıyız. Yani saptırıcı, yanıltıcı düşünce, inanç ve kültür ön birikimlerinden etkilenmemiş bir "akıl"la, vahye muhatap olmalıyız.

Burada anlatılmak istenen; "gerçek"le aramızdaki "inanç-önyargı barajı"nı ortadan kaldırarak, "aklın bağımsız çalışması"nı sağlamaktır. Ancak bugün, bütün dinlere ve mensuplarına baktığımızda, aklın yerine şartlanmanın, ezberin, taklidin yaygın olduğunu görmekteyiz. Dolayısıyla tarihler boyunca olduğu gibi bugün de "din", aklın-idrakin konusu olmak yerine; geleneğin, "atalar dini"ne uymanın yahut da ön yargılı kuru mantıkçılığın algısı olmaktadır.

4) Kur'an, kendi kendisini açıklayan, kendi kendisini tefsir eden, kendisine yeterli, adeta kapalı "matematik bir sistem"dir. Aynı zamanda kendi kavramlarını, kendisi açıklayan, bir sözlüktür. Bu sebepledir ki, Kur'an'daki "temel kavramlar"ın içeriğini, öncelikle Kur'an'da aramak gerekir. Sonuç olarak Kur'an'ı anlamaya çalışırken ilk kaynak sözlük, yine kendisidir. İkinci derecede kaynaklar ise, Sahih Hadisler ve Peygamber'in(sav) hayatını anlatan Siyerlerdir.

5) Kur'an, içerdiği ayetleri, muhkem (açık-anlaşılır) ve müteşabih (yorumlanabilir- teşbih edilebilir) diye iki gruba ayırmaktadır. Din; İslam, şirk ve küfür (hakkı örtme) muhkem ayetlerle anlatılmıştır. Din nedir ne değildir, yahut da başka bir ifadeyle İslam nedir ne değildir sorusunun cevabı, sadece ve sadece Kur'an'dadır. Hadis kaynakları veya başka tarihsel kaynaklar ve geleneksel yaşam, bu sorunun cevabını veremez. Eğer verecek olursa, bugünkü gibi sayısız İslam anlayışı ortaya çıkar.

Bu yazımızda inceleyeceğimiz "kavramlar"ın ortak özelliği; Kur'an'da bize İslam'ı anlatan "en kilit kavramlar" olmalarıdır. Bu merkezi Kur'an kavramlarıyla oynanması, yani mevzilerinin kaydırılması, yahut da az ya da çok anlamlarının buharlaştırılması önemli sonuçlar doğuracaktır. Özetle "merkezi Kur'an kavramları"nın kapsamlarıyla minimum oynamalar, maksimum anlam kaymalarına sebep olmaktadır.

Bu durumu açıklamak için şöyle bir örnek verebiliriz: Peygamberimiz(sav); "Teslimiyeti-İslam'ı" tanımlayan "şehadet-tevhid sözü"nün "İslam uzayı"nın anahtarı olduğunu; anahtarın dişlerinin bulunduğunu; bu "anahtar dişleri"nde çok az bir eksiklik olursa, Kapı'yı (İslam uzayını) açamayacağını bildirir. Bu İslam anahtarının dişleri nedir? "İlah" ve "abd-köle" kavramlarıdır. Bu kavramlarla oynar, mevzilerinden çıkarır, kapsamlarını az da olsa değiştirirseniz, anahtarın dişleri bozulur ve kapıyı açmaz. Bu nedenledir ki anlamadan, "anahtarı tanımlayan kavramlar"ı bilmeden söylenen "tevhid sözü"; yani "atamdan-babamdan böyle duydum" sloganı, sahibine hiçbir bir yarar sağlamaz.

Yukarıdan beri ifade ettiğimiz Kur'an'a ve "temel kavramlar"ına "yaklaşımın prensipleri"ne yahut "metod"una dayanarak; "Kur'an'ın en merkezi kavramları"nın nasıl buharlaştırıldığını ortaya koymaya çalışacağız.

Kaynaklar:

1) Kur'an'ı Kerim

2) Ragıp El-İsfahani, Müfredat, çev. Doç. Dr. Abdülbaki Güneş ve Yrd. Doç. Dr. Mehmet Yolcu, Çıra Yay. İstanbul, Mayıs, 2006.

3) Mahmut Çanga, Kur'an-ı Kerim Lugatı (Mu'cemul Müfehres), Timaş Yay. Mayıs, 2010

4) Mevlüt Sarı, Arapça-Türkçe Lugat, İpek Yay.

5) Serdar Mutçalı, Arapça-Türkçe Sözlük, Dağarcık Yay. Aralık, 1995.

KUR'AN'IN MERKEZİ KAVRAMI: "عبد-KÖLELİK (Abd)"

Dr. Alp Bayraktar-Erhan Kaya-yaklasansaat.com- Mart, 2013

عبد Kökü ve Türevleri

عبد kökünden ; köle, köle olmak, kölelik gibi kavramlar türemiştir. Bunlar, İslam'ın ne olduğunu ve ne olmadığını anlatan en kilit kavramlardandır. Kur'an'da, tümüyle her şey için Allah'a muhtaç olan insan ile hiçbir şeye ihtiyacı olmayan, her şeyin yaratıcısı ve sahibi, Sonsuz Güç ve Kudret Sahibi Allah arasındaki ilişkinin nasıl olması gerektiği عبد kökünden gelen kelimelerle anlatılmaktadır. Bu kelimelerin doğru anlaşılması, Allah'ın insandan isteğinin anlaşılması demek olup, bu kavramda yapılacak ufak bir sapma, "ilahi mesaj"ı boşa çıkarabilmektedir.

Kur'an'da İslam, yani Allah'a teslimiyet; "yalnızca Allah'a köle olmak ve O'na kimseyi ortak etmemek" olarak anlatılmıştır. "Allah'a köle olun, sizin için O'ndan başka bir ilah yoktur" ayet ifadesi, tüm peygamberlerce tekrarlanmıştır. İnsanların ve cinlerin yaratılış amacı; "Allah'a köle olmaktır" şeklinde özetlenmiştir.

İsteyerek Allah'a köle olmak; insanın insana olan köleliğiyle karıştırılmamalıdır. Allah, köle olunmaya tek layık olan Sonsuz Yüce Rabb'dir. Kibir hastalığıyla malul olmayan sağlıklı bir insanı, O'na kölelik dışında hiçbir şey mutlu etmez.

a- kur'an'da عبد

عبد kökü ve onun farklı türevleri Kur'an'da 275 yerde geçmektedir. Nasıl ki Arapçada kadın köle-cariyenin karşılığı أَمَةٌ kelimesidir, Türkçedeki "erkek köle"nin Arapçadaki karşılığı

da عبد kökünden gelen "abd" (عَبْدٌ) kelimesidir. Yani abd, "hür olmayan-köle" demektir. Köle ise anlamı açık, yozlaşmamış bir kelimedir. Kur'an'da geçmemekle birlikte, Arapça sözlüklerde ayrıca "kadın köle", cariye anlamına gelen dişilik eki almış hali "abdetun" (عَبْدَةٌ) kelimesi de yer almaktadır.

Herkesin bildiği üzere köle; kendi iradesi olmayan, efendisi ne derse, ne isterse onu yapmakla yükümlü olan, koşulsuz, mutlak itaat eden, sürekli efendisinin hizmetinde, onu hoşnut etmeye çalışan kimse anlamındadır. Şarkılarda ve şiirlerde dile getirildiği gibi, ilahlaştırma boyutunda aşırı bir sevgiyi ve mutlak bağlılığı anlatmak için "sana/senin kölen olurum" gibi ifadeler kullanılmaktadır. Yani kölelik ifadesi, her zaman zoraki bir baskıyı ya da bir zulüm sonucu "esaret"i değil, aynı zamanda sevginin ve bağlılığın son noktasını ifade etmek için kullanılan bir kelimedir.

عبد kökünden gelen "abd" (عَبْدٌ), "abid" (عَابِدٌ), "ibadet" (عِبَادَةٌ) gibi isimlerin ve "abede" (عَبَدَ) fiilinin anlamı hep köle, kölelik, köle olmak çerçevesindedir. İşte Kur'an'da bu anlamı, muhkem şekilde ifade eden ayetler:

"Ey iman edenler! Öldürülenler hakkında size kısas yazıldı. Hüre karşılık hür, köleye karşılık köle, dişiye karşılık dişi..."[**Bakara (2)/178]**

"Müşrik kadınları, iman edinceye kadar nikahlamayın; iman eden bir cariye, -hoşunuza gitse de- müşrik bir kadından daha hayırlıdır. Müşrik erkekleri de iman edinceye kadar nikahlamayın; iman eden bir köle, -hoşunuza gitse de- müşrik bir erkekten daha hayırlıdır..."[**Bakara (2)/221]**

"Allah, hiç bir şeye gücü yetmeyen ve mülk edinilmiş bir köle ile kendisine güzel bir rızık verdiğimiz böylelikle ondan gizli ve açık infak eden kimseyi örnek olarak gösterdi; bunlar hiç eşit olur mu? Hamd Allah'ındır; fakat onların çoğu bilmezler."[**Nahl (16)/75]**

Bu ayetlerde "abd" kelimesinin, "hür"ün zıttı olan "köle" anlamına geldiği açık ve kesindir.

"İçinizde evli olmayanları, kölelerinizden ve cariyelerinizden salih olanları evlendirin. Eğer fakir iseler Allah, kendi fazlından onları zengin eder. Allah geniş (nimet sahibi)dir, bilendir."**[Nur (24)/32]**

Burada da abd kelimesinin çoğulu olan ibad kelimesinin yine köle anlamına geldiğini görüyoruz.

"Dediler ki: 'Kavimleri bize köle oldukları halde, bizim benzerimiz olan iki beşere mi inanacağız?'"[**Muminun (23)/47]**

23/47'de "abidun" kelimesi, İsrailoğullarının Firavun'a köleliğini anlatmak için kullanılmış. "Abede"; köle oldu fiilinden ismu fail yapılarak "köle olan" anlamına gelmiştir.

"Minnet ettiğin o nimet, İsrailoğullarını köle kılmandan dolayıdır."[**Şuara (26)/22]**

26/22'deki "abbede" (عَبَّدَ) fiili, "abede" fiilinden geçişlilik özelliği katan fe'ele (فَعَّلَ) babına girmiş ve anlamı köle olmaktan, köle etmek-köle kılmak haline gelmiştir. Yine Firavun'un İsrailoğullarını köleleştirmesini, Allah bize bu kelimeyle anlatmaktadır.

Bu ayetlerdeki köle anlamı o kadar güçlü ve muhkemdir ki mevcut meallerde de aynı şekilde bu anlam verilmiştir. Ancak iş, İslam'ın en temel koşulu olan Allah'a köleliğe geldiğinde, bu sefer köle kelimesi bilinçli olarak kullanılmamakta, onun yerine "kul" kelimesinin geçtiği görülmektedir. Öncelikle yine Kur'an'dan örneklerle bu çelişkiyi ortaya koyalım sonra bunun nasıl bir kavramların anlamlarını buharlaştırmaya yol açtığını anlatacağız:

B- عبد Merkezi Kavramlar: Meallerde Buharlaşma!

Mevcut mealler, yukarıdaki 2/178'de "abd" geçen yerleri, köle diye çevirerek "köleye karşı köle" derken; 16/75 ayetindeki "abden memluken" (عَبْدًا مَّمْلُوكًا) ifadesine "başkasının malı olan bir köle" diye anlam verirken; 17/3'te geçen, her bakımdan birebir aynı yapıda olan "abden şekuren" (عَبْدًا شَكُورًا) yani "şükreden bir köle" ifadesine "şükreden bir kul" diye anlam vermişlerdir.

İşte yanlış meal:

" (Ey) Nuh ile birlikte taşıdıklarımızın çocukları! Şüphesiz o (Nuh), şükreden bir kuldu."[**İsra (17)/3]**

Benzer şekilde 19/2, 30 ayetlerinde Peygamberler Zekeriya ve İsa için bire bir "abd" kelimesi ile "Allah'ın kölesi" ifadesi geçmesine rağmen, haşa Allah'a köleliği Peygamberlere yakıştıramayanlar "Allah'ın kulu" olarak meal vermiştir.

Aynı şekilde meallerde, yukarıda verilen 24/32'de "ibadikum" (عِبَادِكُمْ) kelimesine karşılık köleleriniz denmesine rağmen, Allah aşağıda verilmiş olan 18/65'te birebir aynı kelimeyi kullanarak "ibadina" (عِبَادِنَا) yani "kölelerimiz" dediğinde, yine Allah'a köleliği haşa beğenmeyerek, yanlış bularak "kölelerimiz" yerine "kullarımız" diye çevirmişlerdir.

İşte yanlış bir meal:

"Derken, katımızdan kendisine bir rahmet verdiğimiz ve tarafımızdan kendisine bir ilim öğrettiğimiz kullarımızdan bir kulu buldular."[**Kehf (18)/65]**

Yine 23/47'deki "abidun" (عَابِدُونَ) kelimesini "kölelik eden" diye çeviriyorlarken aynı kelimeyi aşağıda verilen 2/138'de "Allah'a kölelik" söz konusu olduğunda "kulluk eden" ya da "ibadet eden" diye çevirmektedirler.

İşte doğru olmayan meal:

"Allah'ın boyası... Allah (ın boyasın)dan daha güzel boyası olan kimdir? Biz (yalnızca) O'na kulluk / ibadet edenleriz."[**Bakara (2)/138]**

Peki, "köle" yerine "kul" kullanılsa ne olur? Kul kelimesi köle anlamını karşılar mı? Yine "köle olmak" yerine "ibadet etmek" ya da "tapmak" kullanılırsa anlam buharlaşmaz mı? Buradaki anlam kaymaları ne gibi sonuçlar doğurur?

C- Amaç "Kölelik"ten Kaçmak: "Kul" Kavramının Kökeni

"Kul" kelimesi eski Türkçe bir kelimedir ve Orhun Kitabelerinden Kül Tigin yazıtında bu kelime birkaç kez "esir-köle" anlamında geçmektedir. Örneğin, Çinlilere esir olanları anlatmak için:

[7] Kağanladuk kağanın yitürü ıdmış. Tabğaç budunka beglik un oğlın kul boldı, isilik kız oğlın kürig boldı. Türk begler Türk atın ıtı. Tabğaçgı begler Tabğaç atın tutupan Tabğaç kağanka...
([7] kağan yaptığı kağanını kaybedi vermiş. Çin milletine beylik erkek evladı kul oldu, hanımlık kız evlâdı cariye oldu. Türk beyler Türk adını bıraktı. Çinli beyler Çin adını tutup, Çin kağanına…)

Ancak kelime, zaman içerisinde farklı anlamlarda kullanıla kullanıla kökenindeki "köle-esir" anlamından uzaklaşmış, çok daha geniş anlamlar kazanmıştır. Osmanlı'da, asker olan yeniçerilere Padişah'ın kulları denilmekte, Yeniçerilerin bulunduğu karakol vazifesi gören yerlere kulluk, Yeniçeri ağasına kul ağası, babası Yeniçeri olup kendi de Yeniçeri olana kuloğlu denilmekte, padişahın hizmetinde bulunanlara ve Enderun'dan yetişen padişahın yardımcısı, danışmanı olan devlet adamlarına da yine Padişah'ın kulu denilmektedir. Böylece Osmanlı'da "kul kelimesi"; hizmetçi, yardımcı, asker gibi anlamlarda kullanılmıştır.

Kul kelimesinin ve köle kelimesinin kapsamı kümelerle gösterilmiştir

Kul kelimesinin günümüzdeki kullanımına bakmak için deyim ve atasözlerini incelediğimizde ve güncel kullanımına baktığımızda, anlamının köleden ne kadar uzak olduğunu görürüz. Örneğin "burada bir Allah'ın kulu yok mu?" cümlesindeki gibi kullanımların hepsinde "Allah'ın kulu" aslında insan mahluk anlamına dönüşmüştür. Aynı şekilde "hatasız kul olmaz", "insan beşer, kuldur şaşar", "o da bir Allah'ın kulu" gibi halk arasında yaygın kullanımları açıktır.

Özetle Türkçede, "Allah'ın kulu" kavramı, dini ya da inancı ne olursa olsun yaratılmış, insan anlamına gelmektedir. Bunun, "İslam'ın özü" olan "Allah'ın kölesi" olma ile yani Allah'a mutlak bağlılık, "teslimiyet"; mutlak ve koşulsuz itaat-boyun eğme anlamlarıyla ilgisi maalesef yok denecek kadar azdır.

Aslında benzer bir anlam kayması İngilizce meallerde de mevcuttur. İngilizce mealler, "hürün karşıtı köle" anlamına gelen "slave" kelimesi yerine "servant" yani hizmet eden, hizmetçi kavramı kullanılmaktadır ki yanlış bir tercümedir.

"İbadet" Kavramı

Aynı şekilde, "ibadet etmek"de "kölelik etmeyi" karşılayamaz. Aslında ibadet (عِبَادَةٌ) kelimesi Arapça bir kelimedir, "abede" (عَبَدَ) fiilinin mastarıdır ve kölelik anlamına gelir. Ancak, Türkçede "ibadet" denildiğinde kölenin tüm amelleri değil, namaz kılmak, oruç tutmak, hacca gitmek vs. gibi fiili bir kısım amelleri ve eylemleri anlaşılır. Örneğin Diyanet, kendi sitesinde "ibadet"i üçe ayırırken ciddi bir anlam buharlaşması sergilemiştir.

"**İbadet**"":

1- Beden ile; Namaz kılmak, oruç tutmak gibi.

2- Mal ile; Zekât vermek ve kurban kesmek gibi.

3- Hem Mal, Hem de Beden ile; Hacca gitmek."

Allah'ın "sadece Bana köle olun" emrini, "sadece Bana ibadet edin" diye çevirmek büyük bir "anlam kayması"na sebep olmaktadır. Allah'a kölelik, mutlak bir teslimiyeti ve her konuda O'nun hükmünü arayıp, ona göre hareket etmeyi, O'nu her şeyden çok sevmeyi anlatırken; Allah'a ibadet; namaz, oruç gibi amellerden öteye geçmemektedir.

"İbadet"in, "abede" fiilinin mastarı olarak kölelik yapmak, köle olmak anlamına geldiğini yukarıda ifade etmiştik. İşte Yüce Kur'an'ın ifadesi:

Mesih ve yakınlaştırılmış (yüksek derece sahibi) melekler, Allah'a köle olmaktan kesinlikle çekinmezler. Kim O'na ibadetten (kölelikten) çekinirse ve büyüklenme gösterirse (bilmeli ki,) onların tümünü huzurunda toplayacaktır.[**Nisa (4)/172]**

Bu ayetin ilk yarısında "Allah'a köle olmaktan çekinmezler" derken "köle" anlamındaki "abd" kelimesini kullanıyor. Ayetin ikinci yarısında da "kim kölelikten çekinirse" derken kölelik için aynı fiilin mastarını yani ibadet kelimesini kullanmış. Yani, Allah'a abd olmak ile O'na ibadetin aynı şey olduğu açıktır.

"Tapmak" Kavramı

"Tapmak" kavramı üzerinde fazla durmayacağız, ancak "tapmak" kelimesinin de zihinlerde oluşturduğu şey; bir ilahın karşısında eğilmek ve secde etmek gibi dini ritüeller ya da önünde eğilip yerlere kapanmak gibi kısır anlamlardır. Bu kavram da, kölelikteki mutlak boyun eğme, koşulsuz itaat, her şeyde Allah'ın hükmünü ve razılığını arama gibi anlamlar buharlaşmaktadır.

D- عبد "Merkezi Kavramlar" ve Buharlaştırmanın Sonuçları

İslam, Kur'an'da tekrar tekrar "yalnızca Allah'a köle olmak ve O'na hiçbir şeyi şirk (ortak) koşmamak" ve "sadece Allah'a köle olmak, O'ndan başka kimseye köle olmamak" ifadeleriyle anlatılmıştır. Bu ayetleri, Sitemiz'deki "KUR'AN'DA İSLAM" sayfasında bulabilirsiniz. İnsanların ve cinlerin yaratılış amacı budur. Tüm peygamberlerin kavimlerine getirdikleri mesaj da budur. Bu merkezi kavramda anlam kaymasına sebep olacak kavramlara örnek olmak üzere aşağıda mealler verilmiş, yanlış kavramların üstü çizilmiştir.

"Ben, cinleri ve insanları yalnızca Bana / köle olsunlar diye yarattım."[**Zariyat (51)/56]**

"Senden önce gönderdiğimiz her Peygambere: "Benden başka ilah yoktur, Bana / köle olun" diye vahyetmişizdir."[**Enbiya (21)/25]**

"... Allah'a / köle olun sizin için O'ndan başka bir ilah yoktur..."[**A'raf (7)/59, 65, 73, 85]**

Sizin Allah'tan başka / köle olduklarınız, Allah'ın kendileri hakkında hiç bir delil indirmediği, sizin ve atalarınızın isimlendirdiklerinden başkası değildir. Hüküm, yalnızca Allah'ındır. O, kendisinden başkasına / köle olmamanızı emretmiştir. Dosdoğru olan din işte budur, ancak insanların çoğu bilmezler.[**Yusuf (12)/40]**

"Köle" Yerine "Kul" Geçince:

"Köle"yi "kul" ya da hizmetçi yaptığınız zaman insana Allah'ın vermediği bir yetkiyi vermiş, insanı Allah'ın kölesi, her konuda O'nun hükmünü arayan, en çok O'ndan korkan, O'nu her şeyin üstünde seven, sadece O'nun razılığını amaç edinmiş, O'na tam boyun eğmiş, O'na mutlak ve koşulsuz itaat eden bir kimse olmaktan çıkarıp; Allah'ın emirlerini yapmaya gayret eden ama kendince görüşleri-düşünceleri olabilen, kendine ait geniş bir özgürlük alanı olabilen, Padişah'ın yanındaki devlet adamları gibi yardımcı-hizmetçi bir pozisyon ortaya çıkıyor.

Böylece "köle-Efendi" ilişkisi yerini "kul (hizmetçi)-Efendi" ilişkisi alıyor, "abd" (köle) merkezi kavramının kapsamı ve bu kapsama bağlı "İslam tanımı" değişiyor-buharlaşıyor.

Aynı şekilde "Allah'a köle olmak", "Allah'a ibadet etmek"e dönüşünce, Allah'a tam teslimiyet, koşulsuz itaat ve mutlak boyun eğmek; sadece namaz, oruç ve benzeri fiili amellere dönüşmekte, kapsam daralmakta ve böylece dinin içi boşaltılmaktadır.

E- Sonuç

1) Kur'an'da عبد kökünden gelen kavramların girdiği kalıba göre; köle, köle olmak, kölelik gibi anlamlara geldiği apaçıktır. Mealcilerin köle kavramını, çağdaş anlayışı onaylamak için istediği gibi yumuşatması; istediği yerde "kul", istediği yerde "köle" olarak kullanması "Kur'an'i tanım ve anlamları" buharlaştırmaktan başka bir sonuç doğurmaz.

2) Kul kelimesi köleyi karşılamamaktadır. Çok daha geniş ve zayıf anlamlara sahip olduğundan anlamı yozlaştırmakta ve ayetlerdeki köle anlamını buharlaştırmaktadır.

Aynı şekilde , ibadet de "köle olma" kavramının içini boşaltmaktadır.

3) Arapça çok zengin bir dildir ve nüans farklarını bile ortaya koymak mümkündür. Bu sebeple Arapça, hizmetçi, yardımcı, kul, köle gibi farklı anlamlara karşılık gelen farklı kelimelerce zengindir. Tüm dilleri, her şeyi yaratan Sonsuz Yüce Rabb'imiz, her şeyi kuşatan sonsuz ilmiyle "kavramları" nasıl ve ne şekilde kullanmışsa bize düşen onu anlamaya çalışmak ve O'na tabi olmaktır. Yoksa Kur'an'ı kendi mantığımıza ve hevamıza uydurmak bizi İslam'dan başka bir yere; yani delalete götürür.

4) Unutulmamalıdır ki tüm vahye dayalı "tevhid dinleri", insanların, dünyevileştirme, nefsine uydurma çabalarıyla bozulmuş; "vahyin kavramları", tevil ve yanlı tefsirlerle buharlaştırılmıştır. Dinlerin bozulmasında "merkezi kavramlar"ın mevzilerinden çıkarılmasının büyük payı vardır. Bu saptırmanın kaynağı din adamları, tipik örneği ise İsrailoğullarıdır.

Kaynaklar:

1) Kur'an'ı Kerim

2) Ragıp El-İsfahani, Müfredat, çev. Doç. Dr. Abdülbaki Güneş ve Yrd. Doç. Dr. Mehmet Yolcu, Çıra Yay. İstanbul, Mayıs, 2006.

3) Ragıp El-İsfahani, Müfredat, Kur'an Kavramları Sözlüğü, çev. Yusuf Türker, Pınar Yay. Eylül, 2007

4) Mahmut Çanga, Kur'an-ı Kerim Lugatı (Mu'cemul Müfehres), Timaş Yay. Mayıs, 2010

5) Mevlüt Sarı, Arapça-Türkçe Lugat, İpek Yay.

6) Serdar Mutçalı, Arapça-Türkçe Sözlük, Dağarcık Yay. Aralık, 1995.

7) Hans Wehr, Arabic-English Dictionary, Spoken Language Services, 1994

8) Türk Dil Kurumu(TDK), Büyük Türkçe Sözlük

9)Türk Dil Kurumu (TDK) Atasözleri ve Deyimler Sözlüğü

10) Mehmet Zeki Pakalın, Osmanlı Tarih Deyimleri ve Terimleri Sözlüğü, Milli Eğitim Bakanlığı Yay. 1983

11) Prof. Dr. Muharrem Ergin, Orhun Abideleri, Boğaziçi Yay. 2012

KUR'AN'IN MERKEZİ KAVRAMI: "İLAH" VE "İSLAM"

Dr. Alp Bayraktar-Erhan Kaya-yaklasansaat.com-10/12/2014

A- İlah Kavramının Önemi

Kur'an'ın en temel kavramlarından birisi, hatta İslam'ı tanımlayan birinci kavram, "ilah" kavramıdır. Kur'an'da İslam, "Kelime-i Tevhid"; "La ilahe illallah, Muhammedun abduhu ve Rasuluhu" ifadesi ile özetlenmiştir. Yani; "Allah'tan başka ilah yoktur, Muhammed O'nun Kölesi ve Elçisi'dir". Burada birinci merkezi kavram "İlah", ikincisi ise "köle" dir. "Köle" kavramı, bundan önceki makalemizde incelenmişti. "İlah" kavramı ise bu çalışmada incelenecektir. Kur'an'ın Kelime-i Tevhid gerçeği, hem Kur'an'ın hem de elçilerin insanlığa gönderiliş amacıdır. İşte Kur'an'dan birkaç ayet:

Bu (Kur'an), insanlar için, onunla korkup uyarılsınlar, O'ndan başka ilah olmadığını bilsinler ve akıl sahipleri düşünsünler diye bir tebliğdir. [**İbrahim (14)/52]**

Allah, emrinden bir Ruh'la (Cebrail'le) melekleri, kölelerinden dilediklerinin üzerine; kendisinden başka ilah olmadığını bilsinler, kendisinden korkup-sakınsınlar diye uyarmak için gönderir. **Nahl (16)/2]**

Senden önce bir elçi göndermedik ki, ona şöyle vahyetmiş olmayalım: "Muhakkak Ben'den başka ilah yoktur, Bana köle olun! "[**Enbiya (21)/25]**

"İslam uzayı"nı, İslam olmayandan ayıran Kelime-i Tevhid'in tarifi için "ilah" kavramı o denli önemlidir ki;

"ilah" kavramının kapsamında yapılan az-çok daraltma-genişletme yahut eksiltme-artırma; İslam'ın tanımını (yahut temelini) bozmuş yahut değiştirmiş olacaktır.

Bu Kelime-i Tevhid tanımı, "İslam Uzayı"nın anahtarıdır. Anahtarla oynarsanız; anahtarın dişlerini eksiltir-artırırsanız, kapıyı açamaz ve siz de evinize (uzayınıza) giremezsiniz. Sonsuz Yüce Allah, Adem'den Kıyamet'e kadar tüm insanlığı bu "temel tanımdan-mesajdan" sorumlu tutmaktadır. İnsanlık tarihinde her elçi, kavmine "bu mesaj- Kelime-i Tevhid"le gelmiştir.

Bu makalemizde önce "ilah" kavramından ve Kelime-i Tevhid'in gerçek tanımından; sonra da bu "kavramın-tanımın" nasıl zaman aşımına uğradığından ve "İlah" kavramının içinin boşaltılarak, İslam'ın buharlaştığından bahsedeceğiz.

Sitemizdeki "Radikalizm" İslam Değil "Hastalık"tır makalemizde İslam'da kaynak metodolojisi ve hiyerarşisi başlığı altında anlatıldığı gibi; Sonsuz Yüce Allah, "İslam nedir?" sorusunun cevabını, herkesin anlayacağı açıklıkta ve kesinlikte Kur'an'da ortaya koymuştur. Sorumlu her insan-cin, aracısız ve doğrudan Kur'an'dan "İslam'ın tarifi"ni öğrenmeye ve anlamaya mecburdur ve anlayacak melekelere de sahiptir. Zira tüm sorumlu varlıklar; yani insanlar-cinler; "bu tarif"i bilmek, bu "anahtar"a sahip olmak ve bu anahtarla açtıkları "İslam uzayı"nda yaşayıp-yaşamamaktan hesap vereceklerdir.

"İlah" Kavramının Tanımı

Sözlüklerde "İlah" Kavramı

"İlah" kavramı sözlüklerden incelendiğinde; mabud, kendisine abd(köle) olunan, sığınılan, iltica edilen, koruyan, himaye eden, tanrı, ... gibi anlamlar verildiği görülür. "Elehe" fiili de benzer şekilde; ilahlaştırmak, köle olmak, tapmak, sığınmak, sevmek, şaşırmak gibi anlamlara gelmektedir. Allah(ﷲ) kelimesinin, ilah kelimesinin başına belirlilik anlamı katan (ال) önekinin getirilip "ilah"ın başındaki hemzenin hazf olmasıyla oluştuğu iddia edilmektedir.

"Kur'an'ın Merkezi Kavramları Nasıl Buharlaştı?" makalemizin baş kısmında, Kur'an'ı doğru anlamak için gerekli olan "Kur'an'ı Anlama ve Kavrama Metodolojisi" özetle anlatılmıştır. Burada anlatıldığı üzere; Kur'an'da geçen bir "kelime-kavram"ın kapsamının anlaşılması için başvurulacak ilk kaynak-sözlük yine Kur'an'ın kendisidir. Böylece "ilah" kavramının kapsamını daha iyi anlamak için Kur'an'a başvuracağız.

Kur'an'da "İlah" Kavramı

Kur'an'da ilah kavramı geçen ayetlere bakarak, ilah kavramının kapsamını ve hangi vasıfları bünyesinde barındırdığını göreceğiz. Parantez içinde (Sure No/Ayet No) şeklinde verilen ayetler, ilgili maddede ifade edilen anlamlara dayanak oluşturan ayetlerdir. Aşağıdaki maddelerde anlatılan vasıflar, gerçek ilaha ait vasıflardır. Gerçekte, tüm bu vasıfların Tek ve Mutlak Sahibi, Tek İlah olan Sonsuz Yüce Allah'tır.

Ancak insanlık; tarihi boyunca ve bugün, aşağıdaki ayetlerde geçen vasıflardan birini ya da bir kısmını Allah'tan başkalarına atfederek, sayısız "sahte ilahlar" üretmiştir ve de üretmeye devam etmektedir.

1) İlah; kendisine köle olunandır. Kendisine teslim olunan, boyun eğilendir. (2/133, 6/102, 11/14, 21/108, 22/34)

2) İlah; kendisinden yardım istenen, çağrıda bulunulan, dua edilendir. (18/14, 23/117, 25/68, 26/213)

3) İlah; hüküm kendisine ait olan, helali-haramı, doğruyu-yanlışı belirleyen, Efendi, Kral, Rab'dir. (9/31, 21/22, 26/29, 28/70)

4) İlah; otorite sahibi, otoritesini geçerli kılmak isteyen, tabi olunan, hükmün sahibidir. (6/106, 21/22, 23/91, 28/88)

5) İlah; kendisinden korkulan, sakınılandır. (7/65, 23/23, 16/51)

6) İlah; sorgulanamaz, cezalandırılamaz. (21/23, 99)

7) İlah; mutlak anlamda koruyan, kurtaran, yardımın, fayda ve zararın kaynağıdır. (21/43, 11/101, 36/74, 27/62)

8) İlah; gözler, işitme ve kalpler üzerinde kudret-tasarruf-güç sahibidir. Onları alabilen veya verebilendir. (6/46)

9) İlah; yaratılmış değil yaratandır. Rahimlerde insanlara suret verendir. (16/20-22, 25/3, 3/6)

10) İlah; Gökleri, Yer'i yaratan, Gök'ten su indiren<, onunla bahçeler bitirendir ki siz onun bir ağacını bile bitiremezsiniz. İlah; Yer'i karar yeri kılan, arasında nehirler kılan, dağları vareden, denizler arasında engel kılandır. İlah; karanın ve denizin karanlıklarında yol gösteren, rüzgârları gönderendir. İlah; yaratmayı başlatıp iade eden, Gök'ten ve Yer'den rızık verendir. İlah; geceye ve gündüze hükmeden, ışığı ve karanlığı getirendir. (27/60-64, 28/71-72)

Biz, sadece içinde ilah kelimesinin geçtiği bazı ayetlerle yukarıdaki listeyi sınırladık. Gerçekte içinde ilah kavramı geçmeyen ancak tek "gerçek ilah olan Allah"ı vasf eden ayetler, çok daha fazladır ve bu vasıflar "O'nun ilahi vasıflarıdır".

Özetle, " (gerçek) ilah kavramı"; Allah'ın tüm ilahi vasıflarını kapsayan ve yaratılmışlara ait tüm noksanlıkları ve onlara benzerliklerin tümünü dışarıda bırakan geniş bir kavramdır.

Allah'ın ilahi vasıflarını anlatan Kur'an ayetlerini dikkate alarak; özellikle "ilah" kavramı kapsamındaki vasıfların, insanlar tarafından yozlaştırıldığı alanlar öne çıkarıldığında muhkem ve apaçık şekilde şu sonuca varırız.

İlah:

- otorite, kral, rab, hüküm koyan, hükmün sahibi, helali-haramı, doğruyu-yanlışı tayin etme yetkisi elinde olan,

- teslim olunan ve köle olunan

- sığınılan, yardım istenen, duada (çağrıda) bulunulan merci,

- işlerin nasıl sonlanacağını belirleyen (vekil),

- koşulsuz hükmüne boyun eğilen, hükmü sorgulanmayan,

- sözünün hak olduğundan emin olduğun,

- kendisinde eksiklik-hata-kusur bulunmayan

- kalplerin özünü, geleceği, kişinin ahiretteki durumunu, ğaybı bilen,

- Ahiret'te şefaatin tayin ve müsaade edicisi,

- sevginin ve korkunun kaynağı, sevgini ve buğzunu kendisine göre ayarladığın, tüm kalbinle sevdiğin ve tüm kalbinle korktuğun, uğruna her şeyden vaz geçtiğin,

- çabanı, kendisini hoşnut edebilmek için sarf ettiğin, yaşantını ve hareketlerini kendisine göre tasarladığın, korkusuyla hareketlerini değiştirdiğin,

- şifa veren, yaşatan ve öldüren, fayda ve zararın kaynağı, belirleyicisi, isabet ettiricisi.

İşte Kur'an rehberliğinde "ilah" kavramının anlamı ve kapsamı böyle çizilmiştir. İlah kavramının bu doğru kapsamı, bize Kelime-i Tevhid tanımını eksiksiz bir şekilde anlama imkanı vermektedir.

B. "Kelime-İ Tevhid"i Doğru Anlamak

Sonsuz Yüce Allah, Kelime-i Tevhidi; yani tüm "ilah vasıfları"nın Tek Sahibi'nin Kendisi olduğunu, Kur'an'da defalarca değişik şekillerde vurgulu biçimde anlatmıştır:

- Allah'tan başka ilah yoktur, (لَا اِلٰهَ اِلَّا هُوَ) (مَا مِنْ اِلٰهٍ اِلَّا اللّٰهُ)

- Allah tek ilahtır, (اللّٰهُ اِلٰهٌ وَاحِدٌ)

- Sizin için O'ndan başka bir ilah yoktur, (مَا لَكُمْ مِنْ اِلٰهٍ غَيْرُهُ)

- O'nunla beraber bir ilah yoktur, (مَا كَانَ مَعَهُ مِنْ اِلٰهٍ)

- Allah'la beraber başka bir ilah kılma, (لَا تَجْعَلْ مَعَ اللّٰهِ اِلٰهًا اٰخَرَ)

- O Tek Olan İlah'tan başka ilah yoktur, (مَا مِنْ اِلٰهٍ اِلَّا اِلٰهٌ وَاحِدٌ)

Yukarıda verdiğimiz ayetlerin bize bildirdiği üzere; Kur'an'ın indiriliş ve tüm Elçilerin gönderiliş amacı, bu gerçeği duyurmaktır:

"Allah'a köle olun! Sizin için Allah'tan başka bir ilah yoktur!" (7/59, 65, 73, 85, 11/50, 61, 84, 23/23, 32)

"Allah'tan başka bir ilah kılma yoksa Cehenneme atılırsın". (17/39) Allah'tan başka kimseye "ilahlık vasıfları"ndan herhangi birini atfetmek; çirkindir, yalandır, iftiradır, haksızlıktır ve Allah'a saygısızlıktır. (4/116, 10/66, 18/14-15, 31/13)

İlah kavramını yansız ve yozlaştırmadan anlayınca "Allah'tan başka ilah yoktur" buyruğunun anlamı apaçık ortaya çıkmaktadır. Şimdi Kelime-i Tevhid'i daha iyi anlamak için, Kur'an'da Kelime-i Tevhid'ten sapmaları; yani sahte ilahlığı açıklayan ayetleri inceleyelim:

Kur'an'dan Somut Örneklerle "Sahte İlahlar"

İnsanoğlu, Kabil'den bu yana tarihin hiç bir döneminde, başkalarını ilahlaştırmaktan, yani Sonsuz Yüce Allah'a "şirk" koşmaktan ve Allah'ın yanında sahte ilahlar üretmekten geri durmamıştır. Kur'an, insanların Allah'tan başka edindikleri ilahları bize şöyle örnekliyor:

- Melekler ve Allah'ın Peygamberleri (3/80)

- İsa ve Meryem(5/116)

- Din adamları ve diğer insanlar (9/31, 3/64, 16/20-22, 21/99)

- Firavun (26/29)

- Kişinin kendi hevası (arzu-istekleri ve bunlarla sakatlanmış mantığı) (25/43)

- Putlar ve Roma tanrıları (18/15, 6/74, 138)

- Samiri buzağısı (20/88-89)

Kişinin bir varlığı, ya da kendi hevasını ilahlaştırması için ille de Allah'a ait bu vasıfların tamamını yahut bir kısmını izafe etmesi gerekmez. Bu "ilahlık vasıfları"ndan birisini, yahut bu vasfın bir cüzünü (bir kısmını) başkasına atfetmesi, o varlığı ilahlaştırır ve böylece Allah'a ortak koşmuş olur. Çünkü Allah Mutlak ilahtır ve tek ilahtır. O'nun onaylamadığı, sevgi, saygı, itaat, ulûhiyet, hüküm ve hükümranlık, otorite, cezalandırma-mükâfatlandırma, kölelik, teslimiyet meşru değildir, şirktir-batıldır. Tüm bu kavramlar-kapsamlar, mutlak anlamda Allah'tan gelir ve Allah'a döner.

Örneğin; İsa'yı ilahlaştıranlar, onun göklerin ve Yer'in yaratıcısı olduğunu iddia etmezler. Kendi hevasını (arzu ve mantığını) ilahlaştıranlar, Ahiret'te hesap sorma, Cennete-Cehenneme sokma, Gök'ten yağmur indirip onunla yeryüzünde rızıklar bitirme kudretinde olduğunu iddia etmezler. İşte Kur'an'dan başka bir örnek;

(Kitap Ehli), bilginlerini ve rahiplerini, Allah'ın dışında rabler edindiler ve Meryem oğlu Mesih'i de. Halbuki; tek İlah olan (Allah'a) köle olmaları emredilmişti. O (Allah'tan) başka ilah yoktur. O, şirk koştuğunuz şeylerden münezzehtir.[**Tevbe (9)/31]**

Kitap Ehli (Yahudiler ve Hristiyanlar), din adamlarını rabler edinmişler; onların helal dediklerine helal, haram dediklerine de haram demişlerdir. Hâlbuki haram-helal yetkisi mutlak anlamda Allah'a aittir. Din adamları, ancak Kitab'a (Tevrat'a) dayanarak bir metodla fıkhedebilirler ve haram ve helali tamamen ona dayanarak aktarabilirler.
Nitekim Peygamberimiz(sav) yukarıdaki ayetle ilgili şu açıklamayı yapmıştır:

"Gerçi onlar (Kitap Ehli), bunlara (din adamlarına) ibadet etmiyorlardı. Ancak din adamları, herhangi bir şeyi onlara helal kıldıkları vakit onu helal kabul ediyorlar ve herhangi bir şeyi de onlara haram kıldıkları vakit onu haram kabul ediyorlardı."
Tirmizi, C 5, s.206, Hno: 3292

Nitekim Mekkeli müşrikler bile, putlarına, ilahlığın tüm vasıflarını değil, sadece bir kısmını atfetmişlerdi. Allah'ı, Gök'ten su indiren, yaşatan-öldüren, göklerin ve Yer'in yaratıcısı olarak kabul ediyor; putların, kendilerini Allah'a yaklaştıracağını ve
Allah indinde şefaatçi olabileceklerini zannediyorlardı. İşte Kur'an'ın beyanı:

Dikkat et! Halis din Allah'ındır. O Allah'ın dışında dostlar edinenler (dediler ki): "Biz, onlara, bizi Allah'a bir yakınlıkla yaklaştıracaklar diye köle oluyoruz." Muhakkak Allah, onların arasında, o ihtilaf ettikleri konularda hüküm verecektir. Şüphesiz Allah, o hakkı örten yalancı kimseyi, hidayete erdirmez.[**Zümer (39)/3]**

Şayet, onlara: "Gökleri ve Yer'i kim yarattı; Güneş'i ve Ay'ı kim boyun eğdirdi?" diye soracak olursan, "elbette Allah" diyecekler. Nasıl da çevriliyorlar?[**Ankebut (29)/61]**

Şayet onlara sorarsan: "Gök'ten su indirip, ölümünden sonra Yeryüzü'nü dirilten kimdir?" Elbette: "Allah" diyecekler. De ki: "Hamd Allah'a aittir." Hayır! Onların çoğu akletmiyorlar.[**Ankebut (29)/63]**

Yani, Kur'an'da zikredilen "ilah vasıfları"nın tamamı ve her biri, sadece ve sadece Sonsuz Yüce Allah'a ait olup; bu vasıflardan tek bir tanesini veya bir kısmını, bir kimseye atfetmek, o kimseyi o vasıfta Allah'a ortak koşmak olur. Öyleyse Allah'tan başkasının ilahlaştırılması pratikte nasıl gerçekleşiyor bunu görelim:

İlahlaştırmak Nasıl Olur?

Sonsuz Kudret Sahibi Allah'ın hukukunu tanımlayan Kelime-i Tevhid'in anlamına sadık kalmak için neye dikkat etmeliyiz? Ya da ne yaparsak Sonsuz Yüce Allah'ın hukukunu ve hükümranlığını çiğnemiş oluruz? Allah'a ait vasıfların birini veya bir kısmını ne zaman başkalarına atfetmiş oluruz? Özetle bir kimse nasıl düşünür ve ne yaparsa Allah'ın hukukunu çiğnemiş, başkasını ilahlaştırarak Allah'a ortak koşmuş olur?

Somutlaştıracak olursak, Allah'tan başkasını ilahlaştırmak için:

- Her konuda sadece Allah'ın hükmünü aramak yerine, bir konuda bile olsa hüküm verme yetkisini kendinde yahut başkasında görmek yeterlidir.

- Allah'tan başkasına kusursuzluk ve hatasızlık atfetmek yeterlidir.

- Allah'tan başkasının hesap gününde seni kurtaracağını, ya da sana şefaatçi olacağını iddia etmek yeterlidir.

- Allah'tan başkasının senin rızkını vereceğini veya dünya olaylarını ve senin yaşamını "yönetebileceğini" düşünmek yeterlidir.

- Allah'tan başkasından yardım-şifa beklemek, sıkıştığında başkasına dua-çağrıda bulunmak yeterlidir.

- Allah'a rağmen başkasının, sana zarar verebileceğini kabul etmek, herhangi bir konuda Allah'tan başkasını faydanın ve zararın kaynağı olarak görmek yeterlidir.

- Allah'ın bir zarara izin vermesi müstesna, korkuyu Allah'a değil de tamamen yaratılmışlara atfederek korkmak yeterlidir.

- Sevdiğini, Allah için değil de nefsin için hem de sevgin onda kalacak şekilde sevmek yeterlidir.

- Amacını, Allah'a göre değil de, nefsi-dünyevi çıkarlara göre belirlemek yeterlidir.

- Bilim yoluyla bilinenler hariç, Allah'tan başkasının ğaybı bildiğini düşünmek yeterlidir.

Sonsuz Yüce Allah'ın bir vasfının nasıl pay edilebileceğini ve bir başkasının nasıl ilahlaştırılabileceğini anlatmak için bu örnekleri verdik. Elbette, bu liste böyle daha çok uzatılabilir.

Sonuç olarak: Kur'an'ın bize verdiği apaçık örneklerde de görüldüğü gibi; Sonsuz Yüce Allah'a ait olan tüm bu vasıflardan tek bir tanesinin bile Allah ile beraber bir başkasına atfedilmesi halinde Allah'a ortak koşulmuş ve o varlık ilahlaştırılmış olur.

Yukarıda saydığımız gibi insan, çok farklı cihetlerden Allah'a şirk koşabilir, hevasını, kendisini yahut başkasını ilahlaştırabilir. Peki, insanlar en çok hangi cihetten şirk koşmaktadırlar?

Günümüzde Allah'ın en çok paylaştırılan-şirk koşulan vasfı; hüküm koyma-rehberlik etme-terbiye etme-yönetme-rablık vasfıdır. Allah'a en çok "ortak koşulan şey-varlık" ise; kişinin kendisi, kendi hevası ya da peşinden gittiği efendisi, şeyhi, hizip lideridir.

Allah'ın "Hükmetme-Rab-Terbiye Etme" Vasfına Ortak Ederek İlahlaştırmak

Çağlar boyu ve özellikle de günümüzde; Allah'ın ilahlık vasıfları sürekli gasp edilmiş, hükümranlık-rablık yetkisi çalınmıştır. Gerçekte, her konuda doğruyu-yanlışı, helali-haramı belirleme yetkisi, sadece ve sadece Sonsuz Yüce Allah'a aittir. Sonsuz Hüküm ve Hikmet Sahibi Allah, "hükmetme-rablık" yetkisini, gönderdiği Peygamberler ve Kutsal Kitaplar aracılığıyla gerçekleştirir. Bugün, Peygamberlik sona ermiş ve Kıyamet'e kadar geçerli tek kitap Kur'an olduğuna göre, her konuda başvurulması gereken kaynak Kur'an olmak zorundadır. Sahih Sünnet ise Kur'an'a kayıtlı ve sadece ameli konularda yardımcı bir kaynaktır. Din nedir ne değildir? Sorusunun geçerli cevabı ise elbette Kur'an'dadır.

Ancak Allah'ın, hüküm koyma-rablık vasfı, yönetim ve iktidarı da kapsadığından, hem yöneticiler hem de bireyler, bu vasfı, kendi üzerlerine geçirmekten geri durmazlar. Bir Müslüman, ancak ve ancak Allah'ın buyrukları, yani ayetleri doğrultusunda hüküm vermek zorundadır. Konuyla ilgili çok sayıda ayet bulunmaktadır. Bu ayetlerden birkaçı aşağıda verilmiştir:

Biz sana Kitab'ın (Kur'an'ın) önünde olanı (Tevrat'ı-İncil'i) tasdik edici ve koruyucu olmak üzere Kitab'ı hak ile indirdik. Onların arasında Allah'ın indirdiğiyle hükmet. Ancak sana hak geldikten sonra onların hevalarına uyma. Sizden her biriniz için bir şeriat ve bir yol-metod kıldık. Şayet Allah dileseydi, sizi tek bir ümmet kılardı. Ancak O, size verdikleriyle sizi denemek istiyor. Hayırlarda yarışınız. Tümünüzün dönüşü Allah'adır. Hakkında anlaşmazlığa düştüğünüz şeyleri size haber verecektir.[**Maide (5)/48]**

"Ey hapishane arkadaşlarım, çeşitli rabler mi hayırlıdır, yoksa kahredici tek olan Allah mı?"

"Allah'ın dışında köle olduğunuz o kimseler, sizin ve babalarınızın uydurup isimlendirdiği şeylerdir. Allah (böyle yapasınız diye) bir delil indirmedi. Muhakkak hüküm, ancak Allah'ındır. O (Allah), kendisinden başkasına köle olmayın diye emretti. İşte doğru din budur, ancak insanların çoğu anlamazlar."[**Yusuf (12)/39-40]**

De ki: "Ne kadar kaldıklarını Allah daha iyi bilir. Göklerin ve Yer'in ğaybı O'nundur. O, ne güzel Gören ve ne güzel İşiten'dir. O'nun dışında onların bir velisi yoktur. Kendi hükmünde hiç bir kimseyi şerik (ortak kılmaz).[**Kehf (18)/26]**

Muhakkak kendisinde hidayet ve nur bulunan Tevrat'ı Biz indirdik. (Allah'a) teslim olan Nebiler, onunla Yahudilere hükmederler. Rabbaniler (terbiye ediciler-alimler) ve Ahbarlar (yazıcılar), Allah'ın Kitabı'nı (Tevrat'ı) muhafaza etmek isterler ve onun üzerinde şahitler olurlar. İnsanlardan korkmayın; Ben'den korkun ve Ben'im ayetlerimi az bir menfaatle değiştirmeyin. Her kim Allah'ın indirdikleriyle hükmetmezse, böyle olanlar kafirdirler.[**Maide (5)/44]**

Muhakkak bu (İsa olayı), hak bir hikayedir. Allah'tan başka ilah yoktur. Muhakkak Allah, Aziz'dir (üstündür), Hakim'dir(hüküm ve hikmet sahibidir).

Şayet yüz çevirirseniz; şüphesiz Allah, fesat çıkaranları bilir.

De ki: "Ey Kitap Ehli, bizimle sizin aranızda ortak olan kelimeye gelin! Allah'tan başkasına köle olmayalım ve O'na ortak koşmayalım. Allah'ın dışında bazımız, bazımızı rabler edinmeyelim." Şayet yüz çevirirlerse, onlara söyleyin ki: "Şahid olun! Bizler, teslim olanlarız."[**Ali İmran (3)/62-64]**

O, melekleri ve peygamberleri Rabler edinmenizi emretmez. Siz, müslüman olduktan sonra, size küfrü mü emredecek?[**Ali İmran (3)/80]**

Özetle, her kim tek bir konuda dahi "hüküm-yargı yetkisi"ni kendisinde, ya da bir başkasında görürse, o konuda kendisini yahut başkasını "Rab edinmiş" ve "hüküm verme" vasfında Allah'a ortak koşmuş olur.

C. İlah Kavramı Tahrif Edildi ve İçi Boşaltıldı

Bilindiği gibi İslam'ın en temel prensibi; "Kelime-i Tevhid"dir. Kelime-i Tevhid'in doğru anlaşılmasında en merkezi kavram ise elbette "ilah" kavramıdır. İnsan ve cin toplumlarının, zamanla anlamını ve kapsamını bozdukları bu merkezi kavram, dinin bozulmasının temel faktörü olmuştur.

Bugün, ilah kavramının içi boşaltılmış, anlamı daraltılmıştır. "Köle", "kul"a dönüştürülürken "ilah" kavramı, sadece Yaratıcı-Allah kapsamına daraltılarak "hükümranlık-otorite-rablık-meliklik" anlamı buharlaştırılmıştır. Böylece İlah kavramı daraltılarak ve onun kapsadığı vasıfların bir kısmı dışarıda tutularak Allah'tan başkalarına atfedilmiştir. Bu yolla Allah'tan çalınan vasıflarla sayısız ilahlar ihdas edilmiş ve Allah'a her türlü "şirkler" koşulmuştur.

Böylece "Allah'tan başka ilah yoktur" ilkesinin anlamı, "Allah'tan başka yaratıcı yoktur" anlamına dönüşmüştür. Bu sayede, sahte ilahlar-efendiler oligarşisi ortaya çıkmış; "Allah'la beraber başka bir ilah mı?" uyarıcı-düşündürücü Kur'an sorusunun cevabı adeta "evet"e dönüştürülmüştür. Nefislerince- gönüllerince-çağdaşça ya da efendilerince yaşayanlar, kendilerini Müslüman sanmakta, radikal hastalıkların "İslamcılık" oyunları için münbit bir ortam oluşturmaktadırlar.

"İlah" kavramıyla ilgili bir başka daraltma ise "put" ya da "putlaştırma" kavramıdır. Oysa "putlar" sayısız "ilahlaştırma" sürecinden yalnızca birisidir. Ayrıca putperest kavramı sadece Peygamber öncesi müşriklere atfedilerek, burada ikinci bir daraltma daha ihdas edilmiştir. Böylece sahte-hırsız ilahlar, putlarla sınırlandırılmış; putperest olmayan herkes kolayca İslam dairesinin içine sokulmuştur.

İşte Resulullah(sav)ın bugünle ilgili uyarısı:

"Ümmetim hakkında en çok korktuğum şey 'şirk'tir (Allah'a ortak koşmalarıdır). Bilmiş olunuz ki; şüphesiz onlar Güneş'e, Ay'a veya puta tapacak değillerdir. Ancak, gizli bir (dünya) arzusu taşıyacaklar ve amelleriyle Allah'a ortak koşacaklardır."
Sünen-i İbni Mace, **C 10. Hno: 4205**

D. Sonuç- İslam

1) İnsanlık tarihi, Hak-Batıl, Aydınlık-Karanlık yahut İslam-Şirk mücadele tarihidir. Adem'den günümüze İslam'ın tanımı da hep aynıdır ve "Kelime-i Tevhid"tir. Kelime-i Tevhid nedir, nasıl bir tanımdır? Kelime-i Tevhid şudur:

"Eşhedu en la İlahe İllallah ve eşhedü enne (...) Abduhu ve Rasuluhu."

Burada (...) yerine, "zamanın-kavmin Elçisi"nin ismi konacaktır. Adem, Şit, İdris, Nuh, ...İbrahim, ...Musa, ...İsa, Muhammed(sav).

Bu efradını cami ve ağyarını mani tanımın-tarifin anlamı nedir? Anlamı şudur:

"Ben, Allah'tan başka ilah olmadığına ve (...)nın da Allah'ın kölesi ve Elçisi olduğuna şahidim."

Daha açık bir ifadeyle: " (Önce) Allah'ın dışındaki tüm ilahları reddederim, ancak Allah benim tek İlahımdır ve (...) da Allah'ın kölesi ve Elçisi'dir, Ben bu tasdikime-sözüme şahidim."

2) Bu tanım, İslam'ın temel prensibidir, tanımıdır, temelidir. Kur'an, baştan sona kadar bu prensibi, insanlığa muhkem, tekrarlı ve şiddetli bir şekilde açıklamaktadır. Bu açıklamalar, ne Hadis'e ne de başka bir metne muhtaç değildir. Bu nedenledir ki mutlak gerçek olan ve kayıt altına alınmış olan Allah'ın vahyi Kur'an, şüphesiz ve muhkem bir şekilde bize, İslam'ın ne olduğunu ve ne olmadığını bildirmektedir.

İslam'ın yukarıdaki bu tanımı "ağyarını mani, efradını cami" bir tariftir. Bir tarifin, tam-kesin-doğru olması için "ağyarını mani, efradını cami" olması gerekir. Böyle olmayan tanım, belirsizlik içerir; kesin ve tam olamaz. Bu kıstas, matematiksel tanımların yahut bilimsel tanımların da temel özelliğidir. Zira bir tanım (küme-kavram), tümleyeni (ağyarını mani) ve kapsamı-kapsayanı (efradını cami) ile tam olur ve kesinlik kazanır.

3) İslam'ın yukarıdaki tanımında; önce "ilahlar"ın "reddi (tümleyeni)", arkasından da "Allah'ın tek İlahlığı"nın tasdiki (kapsamı) gelir. Kur'an bize, İslam'ı anlatırken önce "reddetmeye-örtmeye", sonra da "onaylamaya-tasdike" çağırır. İslam'a kişi şöyle girer:
"Ben (evrenlerde-âlemlerdeki- geçmişte-gelecekteki) tüm ilahları (tabii ki sahte ilahları) reddederim, ancak ve ancak Allah benim tek İlahımdır ve ben buna şahitlik ederim. Ve yine şahitlik ederim ki; Muhammed Allah'ın kölesidir ve Elçisi'dir. Muhammed, Allah'ın kölesiyse elbette ben de Allah'ın kölesiyim, buna da şahitlik ederim." İşte doğru din budur."

4) Evet yukarıdan beri açıkladığımız İslam'ın tanımında önemli üç unsur vardır:

Birincisi; bu tanım, "ağyarını mani ve efradını cami" bir tanımdır.

İkincisi; bu temel tanımın-prensibin merkezi kavramı, "ilah" kavramıdır. "İlah" kavramı, Kur'an'ın da "merkezi-baş kavramı"dır. "İlah" kavramı türevleriyle birlikte Kur'an'da 2839 kere ve en çok geçen bir kavramdır.

Üçüncüsü ise; yine Kur'an'ın merkezi kavramlarından olan ve 275 kere geçen "abd-köle" kavramının, "ilah" kavramıyla doğrudan ilişkisidir; yani "ilah-köle" ilişkisi... Zira tüm Elçiler ve Müslümanlar, "Tek İlah olan Allah'ın kölesidirler".

5) "İslam tanımı"nı sırtında taşıyan en önemli merkezi kavram elbette "ilah" kavramıdır. Bu "ilah" kavramının içini boşaltırsanız yahut bu temel kavramı, mevziinden çıkarır, kapsamını bozarsanız, "İslam tanımı" buharlaşır. Yazımızın başından beri bu merkezi "ilah" kavramının,

zamanla nasıl buharlaştırıldığını ortaya koymaya çalıştık. Aynı zamanda "İslam uzayı"nın anahtarının bu tanım olduğunu, bu "anahtarın dişleri"nin de "ilah" kavramının "kapsamı" olduğunu düşünebiliriz. Şayet anahtarın dişleri eksik yahut fazla olursa, "İslam uzayı"na (evine) giremeyeceğimizi hatırlamalıyız.

6) Sonsuz Yüce olan Allah, insanlığa, son evrensel mesajı olan Kur'an'da "İslam tanımı"nı; tekrarlı, tafsilatlı, tüm yönleriyle, muhkem ve şiddetli bir şekilde açıklamaktadır. Ve her akıl sahibinin anlayacağı şekilde; en az beş "temel-merkezi kavram"la İslam'ı bize anlatmaktadır. Bu beş merkezi kavram bize, "İslam tanımı"nı 5 farklı yönden yahut 5 farklı şekilde açıklarken; bu temel kavramlar arasındaki "kapsam denkliği"ni de açıkça ortaya koymaktadır. İşte bu 5 kavram:
"teslim olmak", "köle olmak", "mülk olmak", "şirk (ortak) koşmamak", "la-ilahe illallah".

Ve işte bu 5 kavramla 5 denk İslam tanımı**:**

1) "Allah'a 'teslim' olmak".

2) "Allah'a 'köle' olmak".

3) "Allah'a 'mülk' olmak",

4) "Allah'a, hiçbir şeyi-kimseyi (kendi nefsi de dahil) 'şirk' (ortak) koşmamak",

5) "Allah'ın dışında varsayılan Gök'te ve Yer'deki 'ilahlar'ı, insanlık tarihindeki ilahları, bu ilahlara ait hükümleri reddetmek. Reddetmeyen müşrikleri de reddetmek."

7) Sonuç olarak diyebiliriz ki; Sonsuz Yüce ve Sonsuz Rahmet Sahibi olan Allah, Kıyamet'e kadar geçerli olan ve insanlığa Peygamberlik yapacak olan Yüce Kitabı'nda; Dini İslam'ı, "ağyarını mani, efradını cami ve muhkem" bir şekilde vaaz etmiştir. Yüce Kur'an'ın özü ve temel amacı; Sonsuz Yüce Rabb'imizin hukukunun temel çerçevesini çizen "İslam tanımı"nı, muhkem bir şekilde tüm insanlığa tebliğ etmektir. Zira tüm insanlığın sorgusu, bu temel tanımdan-amaçtan olacaktır ve bu "temel tanım", "Din"in olmazsa olmazıdır. Zira bu tanım, binanın temeli, ağacın kökü, evin anahtarı mesabesindedir. Temeli bozuk, kökü çürük, anahtarı hatalı olan Müslüman değil, müşrik olur ve tabii ki amelleri boşa çıkar yahut sıfırlanır.

8) İslam'ın zuhurundan bugüne kadar yaklaşık 1500 yıl geçmiş bulunuyor. İnsanoğlu kısa sürede İslam'ı değiştirip-şirke dönüştürüyor. Yüce Allah'ın hukukundan sürekli çalarak; çaldığı bu vasıfları kendi üzerine yahut dini-dünyevi liderleri üzerine aktarıyor. Zamanla; bir süreç içinde İslam'ı "temel amaç" edinmekten uzaklaşıyor ve giderek dünyayı amaç haline getiriyor. Böylece de İslam, amaç olmaktan çıkıyor, araç oluyor.İnsanoğlu, Kur'an'la kendisi arasına dağlar gibi kitaplar, görüşler, kaynaklar ve sayısız efendiler-rabler koyuyor. Berrak-temiz kaynaktan içmek yerine, kaynağın uzağındaki kirlenmiş sulardan besleniyor ve böylece İslam'dan uzaklaşıyor. Maalesef insanlık tarihi, bir anlamda İslam'dan sapmalar tarihidir; aldanmış, nefsine kanmış ve helake sürüklenmiş milletler tarihidir.

Bugün de nefislerin zaman sürecindeki aldanmışlığı, maalesef hükmünü icra etmeye; İslam, öz-kök-temel olmak yerine kabuklaşmaya ve buharlaşmaya devam ediyor, ders alacaklar var mıdır? Bugün Kur'an'ın merkezi kavramları "kökünden-kapsamından-mevzii"nden çıkarılarak

içleri boşaltılmıştır. "Kur'an İslamı" diyenlerin bile nasıl kavram kargaşası ve karartması içinde oldukları apaçık ortadadır. Son sözümüz şudur ki:

Şeytani Tasavvuf felsefesinin, bu felsefenin gölgesindeki tarikatların, modernist akımların, Ilımlı-radikal İslamcı hastalıkların ve "küresel-parasal güç"ün oyuncağı olan dinci-şeriatçı aktörlerin, dini de-yolu da İslam değildir.

Ey ümmet, ey millet uyan ve "kaynağa" dön, kabuğundan sıyrıl İslam'a dön! Gerçek Kur'an İslamı'na!..

Kaynaklar:

1) Kur'an'ı Kerim

2) Tirmizi, C 5, s.206, Hno: 3292

3) Sünen-i İbni Mace, C 10. Hno: 4205

4) Ragıp El-İsfahani, Müfredat, çev. Doç. Dr. Abdülbaki Güneş ve Yrd. Doç. Dr. Mehmet Yolcu, Çıra Yay. İstanbul, Mayıs, 2006.

5) Ragıp El-İsfahani, Müfredat, Kur'an Kavramları Sözlüğü, çev. Yusuf Türker, Pınar Yay. Eylül, 2007

6) Mahmut Çanga, Kur'an–ı Kerim Lugatı (Mu'cemul Müfehres), Timaş Yay. Mayıs, 2010

7) Mevlüt Sarı, Arapça-Türkçe Lugat, İpek Yay.

8) Serdar Mutçalı, Arapça-Türkçe Sözlük, Dağarcık Yay. Aralık, 1995.

9) Hans Wehr, Arabic-English Dictionary, Spoken Language Services, 1994

İSLAM'IN İMANA-İHSANA DÖNÜŞMESİ VE "NEFSİN KARADELİĞİ"

Dr. Halil Bayraktar-yaklasansaat.com-30/03/2019

1) Bu çağ, insanoğlunun, Allah'ı terk ettiği çağdır.

Nedenleri:

a) Bilim ve teknolojinin cazibesi ve kolaylığı.

b) Hastalıklarla paralel tıbbın gelişmesi, aldatıcı şekilde tıbbın insanların sığınağı olması.

c) Yaşamın kolaylıkları ve toplu yaşama, şehirleşme, şehirlerde toplanma.

d) Küresel-Parasal şeytani güçlerin, iletişim araçlarını (basın, yayın, tv, radyo, internet vs.) ellerinde bulundurarak insanlığı aldatması, algı yönetimiyle yaşamı ve düşünceyi yönlendirmesi.

e) Zenginliklerin-nimetlerin artması sonucu, insanların "mal ve para hırsı"nın maksimum yapması.

2) "Müslüman" olmak zor, "iman" etmek daha da zor!

a) Geçmiş "kültür ve kalıntıları"nı terk edemeyen insanoğlu, "İslam kültürü"nün kendisini yenilemesini; "yeni insan" olmasını sağlayamıyor.

b) Bu etkiler altında "nefis", kendi çekimine yani "karadeliği"ne kapılıyor ve kendi etrafında dönüyor. Her an her olayda kendi "farkındalığı"nı izliyor, kendi "varlığını-hevası"nı koruma,

güçlendirme, değer kazanma çabalarına yönelerek; yaşamın "her anında", "aklı-fikri" kendisinde kalıyor, kendisini zikrediyor, zikredilmek istiyor. Sürekli bir noktaya (kendisine) yoğunlaşıyor ve kendisinde kalıyor.

c) Bu "Nefsin karadeliği"nden kurtulmak için başka bir "çekim merkezi"ne ihtiyaç vardır. Kişinin kendisi dışındaki tüm "çekim merkezleri"; çocukları, ailesi, yakınları; kendisini, kendisinden koparmaya "kendi karadeliği"nden kurtarmaya yetmez. Aksine bu kişinin kendisi dışındaki "sevgiye-akrabalığa" dayanan "çekim merkezleri"; kendi karadeliğini daha da güçlendirir ve kendisinin bu nefis karadeliğinde kaybolmasına hizmet eder. Bu sözünü ettiğimiz çekim merkezleri, kişinin kendi "nefsi-dünyevi karadeliği"ni güçlendirmekten başka bir işe yaramazlar. Bu çekim alanları, "alternatif çekim merkezleri" olamazlar.

d) Kişinin "kendi farkındalığı"ndan yani "ben merkezi"nin karadeliğinden kurtaracak "alternatif çekim merkezi", sadece ve sadece Sonsuz Yüce Allah'tır. Evrende var olan her şey ama her şey, tüm karadelikler-galaksiler ve de tüm canlılar-insanlar, Sonsuz Yüce Allah'ın emrine-çekim yasasına tabidir. "Kütlesel yahut ruhsal-sanal hiyerarşi", Sonsuz Yüce'nin yarattığı çekim yasasıyla boyut kazanır ve hiyerarşik dizilişe tabi olur. Canlıların yaşam sistemleri-düzenleri ve hatta insanoğlunun sosyal yaşamı da bu emre-çekim yasasına tabiidir. İnsanoğlu inancı ne olursa olsun, biyolojik-ruhsal yapısıyla bu çekim yasasına mahkumdur. Ancak iradesi ve aklıyla bu evrensel Sünnetullah'a uyması, Rabb'ine "teslim" olması gerektiği gerçeğine uyanması, kişinin kurtuluş kapısıdır.

e) Kişiyi "nefis karadeliği"nin çekiminden çekip kurtaracak tek boyun eğilmesi gereken Güç-Kudret, Sonsuz Kudret ve İzzet sahibi olan Allah'tır. Kişi kendi nefsinin karadelik çekiminden, ancak ve ancak Sonsuz Yüce'nin Hak çekimine bağlanarak kurtulabilir. Sonsuz

Yüce Allah'ın kişi için güçlü bir "Çekim Merkezi" olması için yeterli derecede "korku-saygı" ve arkasından da "sevgi" gereklidir. İşte bu "bilgiye ve bilince" dayalı "korku"; elbette "Hak korku", bizi "ben merkezi"nden "Sen Merkezi"ne (Sonsuz Yüce Allah'a) bağlar ve "Ben merkezi", "Sen merkezi"nin yönetimine girer. Böylece "Ben"; "Sen"in yani Allah'ın mutlak çekimine tabi olur, boyun eğer, O'nun etrafında döner, mutlak itaat (kölelik) bilincine erişir ve böylece O(Allah) boyasıyla boyanmış olur. Bu sürecin "tereddütsüz tasdike ve sevgi"ye dönüşmesi; "İslam"ın, "İman"a dönüşmesidir. Bu süreç gerçekleşmeden kişi "gerçek Mü'min" olamaz.

f) Bu "İslam'dan, imana" sürecini işletecek ve sonuçlandıracak olan en önemli parametre, "bilinç"tir. Elbette "İslam bilinci!". Bu "bilinç"; "irade" ve "akılla" parlatıldıkça kişi "imanın zirvesi"ne ulaşır. Böylece nefsimizle ilgili her "olay"da, "Allah'ın kölesi-itaatkarı olma bilinci yahut çağrışımı" ortaya çıkar. Bu bilinç yahut çağrışımla kişi, "nefis (ben) çekimi"nden kurtulur ve "O'nun (Allah'ın) Çekim Merkezi"ne bağlanır ve RABB'ine teslim olarak O'nun yörüngesinde dönmeye devam eder. Bu "İman" bilincine örnek verecek olursak: iman aşamasındaki bir anne-baba, çocuklarının kendi eserleri olmadığını, RABB'lerinin lütfu olduğunu bilirler ve eserin gerçek sahibine teşekkür ederler ve sevgilerini O'na (RABB'lerine) yöneltirler... Böylece kişi sahip olduğu "alt bilinç"ten bir "üst bilinç"e geçmiş olur.

g) Bu şekilde önceden "iradi" olarak ortaya koyacağımız "çaba ve çağrışımlarımız" giderek

daha "derin irade"ye; yani daha "yüksek bilinç"e dönüşmüş olacaktır. Bu İslam'dan "imana süreci" giderek daha da güçlenerek; "sezgi ve feraset"e yani "basiret"e dönüşecektir. İşte Yüce Allah'ın Kur'an'da sözünü ettiği "Mü'min basireti" ve "kalb gözü"nün görmesi ve hissetmesi de

budur. Sonuç olarak "İslam bilinci" işletilerek iradi bir şekilde "akıl" çalıştırılarak, "İslam"dan "iman" aşamasına ve yine akli melekeler çalıştırılarak, iradi bir şekilde bu süreç işletildiği sürece "iman" güçlenerek "İhsan" derecesine ve kişi de "feraset-basiret" mertebesine erişmiş olur. "Kendi çekimi"nden kurtulmuş olan Mü'min, "Sonsuz Yüce Allah'ın Çekimi"ne tabi olarak ölünceye kadar O'nun etrafında döner, O'nun kölesi, mülkü, uydusu olarak yaşamını sürdürür. Evrende hakim olan en temel yasa da budur. Bu yasa hem evrende hem de insan yaşamında egemen olan vazgeçilmez, belirleyici ve sosyal hayatı da şekillendiren bir yasadır.

İslam-İman-İhsan

"İslam", objektif bir tanımdır-tariftir. Yani efradını cami ağyarını mani bir tariftir. İyi bir tanım, efradını cami, ağyarını mani olmalıdır. Yani kapsamı ve tümleyeni kesin-net olmalıdır. İslam'ın tümleyeni "şirk"tir. "İslam tanımı", önce tümleyenini (şirki) redle başlar. Önce tüm ilahlar ve ilahlara ait tüm hükümler ve de bu hükümlerin tamamı reddedilir. Ki bu ilahların ve hükümlerinin bir kısmını dahi reddetmeyenler (müşriktir) reddedilir.

Teklif "akla" yapılır, İslam, akılla kavranır, dille kabul edilir yahut "tasdik" edilir. İlk daire İslam dairesidir. "İman"; "inanmadır-emniyettir-şüphesiz tasdiktir", ikinci dairedir ve İslam'ın içindedir. "İman", dille ikrar, kalble tasdiktir. Kalpleri ise Allah bilir. Kişi kendi İslamına şahitlik eder, diğer Müslümanlar da şahitlik etmelidir. Çünkü "İslam" bir tanımdır ve zahirdir. "İman" konusunda diğer Müminlerin şahitliği hüsnü zandır, gerçeği Allah bilir.

"İslam", "İman"ı kapsar ve her Mü'min, Müslümandır ancak her "Müslüman", "Mü'min" olamayabilir. Hucurat (49)/14, bu durumu en güzel şekilde açıklıyor.

Özetle "İman"; "şüphesiz tasdik"tir, derecelidir, artar azalır ve de dille kabul edilen, ikrar edilen "İslam"ın "Kalb"le tasdikidir. "İman"ın alt sınırı "şüphesiz kalbi tasdik" iken, üst sınırı, Allah'a karşı güçlü sevgi-saygı ve Allah korkusudur. "İman"ın derecesi arttıkça "İhsan derecesinde iman"a dönüşür. "Mü'min"in imanı artıkça "Muhsin" olur.

"İhsan", "İman"ın üst sınırıdır. İslam'ın içindeki daire "iman" dairesidir. "İman"ın içindeki daire ise "ihsan" dairesidir. Kapsam bakımından her "Muhsin"; "Mü'min"dir ve de "Müslim"dir. Ancak her "Müslim"; "Mü'min" ve de "Muhsin" olmayabilir. Her "Mü'min" de, "Muhsin" olmayabilir.

"İslam", akla teklif edilir ve İslam'da, "akıl-kabul" egemendir. "İman" da ise kalbi tasdik ve şüphesizlik esastır. "İman"da; "akıl-kabul" idrake, tefekküre ve Allah korkusuna dönüşmüş olur. Bu Allah korkusu-saygısı ve de sevgisi; aklın işletilmesiyle güçlenir ve "adanma"ya dönüşür ki bu; "İhsan derecesinde iman" aşamasıdır. "İhsan" derecesine, Peygamberimiz(sav), "Allah'ı görür gibi iman" der. Tüm peygamberler, tüm melekler ve de İman derecesi yüksek olan mü'minler, "İhsan" derecesinde iman sahibidirler. Hatta melekler ihsan derecesinin de üzerinde "mukarreb"tirler.

"Şüphesiz kalbi tasdik" anlamına gelen "İman" konusunda Kur'an'da yer alan çok sayıda ayetlerden bir kısmı aşağıda verilmiştir:2/8, 3/52, 3/173, 5/41, 111, 8/2, 9/124, 16/106, 48/4, 49/7, 49/14, 49/15, 57/16, 58/22, 59/10, 60/10, 74/31,

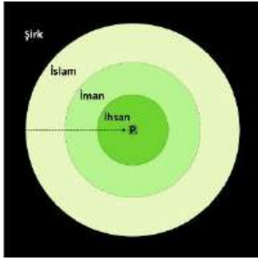
Aynı şekilde "İhsan-Muhsin" kavramlarının geçtiği bir kısım ayetler de aşağıdadır: 2/112, 3/134, 4/125, 29/69, 31/22, 39/34

"İslam"a giren yahut İslam'ı kabul eden herkes aynı anda "mü'min" olmuş değildir. Hucurat (49)/14'de bildirilen bedeviler de böyledir. Ancak Ebubekir gibi fıtratı temiz, İslam'ı almaya hazır bir sahabe İslam'ı kabul ettiğinde aynı zamanda "iman" etmiştir. Yine Yasin (36)/20-27'de elçileri tasdik edip, onlar öldürülmesin diye kavminin önüne atılıp "iman" ettiğini söyleyen ve şehit edilen kimse (Yasin) de, İslam'ı kabul ederken "iman" etmiştir. Ha keza Musa'nın karşısına çıkan sihirbazlar da, İslam'ı kabul ederken "iman" etmişlerdir. Araf (7)/120-122'ye bakınız.

Özetle; "İslam"ı, sahih akılla kavrayıp kabul ettikten sonra, şüphesiz bir şekilde tasdike dönüştürenler; yani "iman" edenler, dünyada ve ahirette kurtuluşa erenlerdir.

"İman" giderek aklın işletilmesiyle güçlenir ve "ihsan" mertebesine ulaşır ve böyle bir kimse de, feraset-basiret sahibi olur, fitnelere düşmez, kimselerin göremediği, anlayamadığı şeyleri görür- anlar-hisseder. "Kalp gözü"nün açık olması da budur. Bu sadece İslam'da değil, aklın işletildiği başka alanlarda da Sonsuz Yüce Allah, insana böyle bir meleke kazandırmıştır. Mesela, bir alandaki bilim adamı, konusuna ne kadar hakim olur ve sürekli aklını işleterek araştırmalar yapar ve yoğunlaşırsa; o oranda kendi alanının gerçeklerini keşfeder, başka bilim adamlarının göremediklerini görür, feraset sahibi olur.

Tasavvuf bu gerçeği, şeytani bir aşıyla "uçup-kaçma"ya; "şeytani kerametler"e dönüştürmüştür. "Muhsin" dairesinin merkezinde Peygamberler yahut Peygamberimiz vardır. Bir Müslümanın ulaşamasa da, yaklaşmaya çabalayacağı hedef o merkezdir. Ancak Tasavvuf, o merkeze Peygamber yerine Allah'ı koyarak; "İslam'ın merkezi"ni bombalamıştır. Böylece en büyük yalan olan "Allah'a yaklaşma, fenafillah" küfrünü meşrulaştırmıştır.

Şirk=Şrk, İslam=İsl, İman=İm, İhsan=İhs, Peygamber=P dersek, şu matematiksel ilişkileri kurabiliriz:

Şrk kesişim İsl= Boş'tur. İsl'ın tümleyeni Şrk'tir, Şrk'in tümleyeni İsl'dır.

İsl, İm'ı ve İhs'ı kapsar. Şöyle de ifade edebiliriz: İhs ve İm, İsl'ın alt kümesidir. Ve yine İhs da, İm'ın alt kümesidir.

Özetle her Muhsin, Mü'mindir, Müslimdir. Ve yine Her Mü'min, Müslimdir. Ancak her Müslim, Mü'min ve Muhsin olmayabilir. Her Mü'min de, Muhsin olmayabilir.

Sonuç

Sonsuz Yüce RABB'imiz Kur'an'da sürekli "akletmeyi-aklın işletilmesini", "Allah korkusunu" ve "teslimiyeti-imanı" emretmektedir. Özetle vahyin ışığında aklın işletilmesi-tefekkür, kişiyi, "Allah korkusu"na ve İslam'a ve İman'a götürür. Aklını işletmeyenlere Allah pislik yağdırır. Akleden-tefekkür eden ilim sahipleri, RABB'lerinden korkarlar, cahiller cüretkar olurlar. Dinin

aslı-özü korkudur-Allah korkusu... RABB'imiz: "Sen korkanları uyarabilirsin, korkanlar iman eder, korkanlar ıslah olur, korkanlara Furkan veririz." der...

Sonuç olarak insan önce İslam'ı akılla kabul eder Müslüman olur. Sonra bir süreçle Mü'min sıfatı kazanır, Mü'min olur. Daha sonra da Muhsin vasfını kazanarak İhsan derecesinde iman sahibi Muhsin olur. Münafıklarda kalpler hastalıklı olduğu için bu süreç arızalıdır. Aklın işletilmesi; Allah korkusu ve bunun sonucu olan "iman sürekli"dir, kesikli değildir. Münafıkların imanı ise kesiklidir-süreksizdir.

İslam, ağacın kökü yahut tohumudur. O tohumu ya da kökü beğenip satın alan Müslümandır. Onu yumuşak-verimli toprağa eker-diker, gerekli bakımını yapıp büyütür, sağlıklı meyve veren bitkiye-ağaca dönüştürürse o da "iman-ihsan"dır. Burada "kişinin kalbi" toprak gibidir. Kendisi (aklı) da, o bakımı yapan kişinin kendisidir. Kalp arızalı olursa bitki-ağaç hastalıklı verimsiz ve meyvesiz olur. Kur'an'da İbrahim (14)/24-27'de; bir ağaç misali ile "tayyib kelime" anlatılır ki; bu "İslam"ın ta kendisidir.

İBLİS'İN İSLAM'A TUZAĞI: "TASAVVUF FELSEFESİ"

Dr. Halil Bayraktar-yaklasansaat.com-19/11/2010

"Tasavvuf" kavramı ve istilahi anlamının İslam'da yeri yoktur. Ne Kur'an'da ne Sünnet'te yeri; dayanağı olmayan; sonradan İslam'a sokulmuş "bidat" bir kavramdır. "Tasavvuf"tan, H. 200 senesinden sonra bahsedilmeye başlanmıştır. Kısacası "Tasavvuf", İslamiyet'in doğuşundan yüzlerce sene sonra İslami ve İslami olmayan kaynakların etkisiyle ortaya çıkmış ve sürekli "felsefi etkiler"le gelişip bir "marka sistem"e dönüşmüştür. H. 300'de ise "Tasavvuf", "vahdeti vücut" şeytani aşısıyla yeni bir boyut kazanmıştır.

Sahabe zamanında ne tasavvuf ne de mutasavvıf diye tanımlanan bir düşünce-topluluk yoktu. İbadet bakımından Tabiin ve atba at-Tabi'in arasında bir farklılık da söz konusu değildi. Bazı müsteşriklerin sandığı gibi bir "zühd hareketi" de mevcut değildi. Hatta "zühd" kavramı da Kur'an'da yer almamıştır. Ancak YUSUF (12/20)'de; Yusuf'u kuyudan çıkarıp satın alanların "isteksizliği"ni belirtmek için sadece bir yerde "zahidin" kelimesi geçmektedir.

Kur'an'da oldukça sık tekrarlanan kavram, "takva" (Allah'tan sakınma) kavramıdır. "Vekaa" (sakınma-korunma) kökü, türevleriyle birlikte Kur'an'da 258 kere geçmektedir. Elbette "takva"; Allah'tan "korkup-sakınmak" ve "Allah'ı zikretmek", her müminin temel görevi ve vasfıdır. Bu anlamda, Müslümanlar arasında; Allah indinde bir derecelenme olması da tabiidir. Ancak Peygamberimiz(sav), kendi zamanında; "takva" gayretinde az da olsa aşırıya kaçanları uyarmıştır. Ebu Zerr, Ebu Derda ve Huzeyfe bunlardan birkaçıdır. Ancak elbette; "sahabe", "tabiin" ve "atba at-tabi'in"den, "takva yolu"nu tutan birçok mümin toplulukların bulunması gayet tabii bir durumdur.

H. 200 yılına kadar, bu "takva-zühd" gayretleri içinde olanlar, hiçbir zaman "tasavvuf"la bağlantılı "mutasavvıf" kavramını kullanmamışlardır. Bu nitelendirme ve İslam'ın dışına kayma; H. 200'den sonra ortaya çıkmıştır. Bu yüzyıldan itibaren mutasavvıfların sayısı artmış ve "tasavvuf" giderek "İslam dışı bir öğreti" haline gelmeye başlamıştır.

Sufi kelimesinin kökeni, tartışma konusu olmuştur. Sufilerin çoğunluğu, bu kelimenin "safa"dan türediği ve "sufi"nin dünyevi kirlerden temizlenen "seçkin kişi" anlamına geldiği

görüşünü ileri sürmüşlerdir. Bazıları ise sufi kavramının, "saf"dan geldiğini iddia etmiş ve Resulullah(sav) zamanında Mescid-i Nebevi'nin yanında barınan fakir müslümanlara verilmiş bir isim olan "ehl-i suffe"yi referans göstermişlerdir. Kuşeyri ve diğer sufilerin görüşüne göre bu açıklamalardan hiçbirisi etimolojik olarak doğru değildir. Tasavvuf ile ilgili mevcut en eski risalenin yazarı Ebu Nasr Serrac'a göre ise; "sufi" ismi, "suf (yün elbise)"den türemiştir.

Her ne kadar "sufi" kavramının orijini karanlık ise de, sufi kelimesinin yaklaşık H. 2. asrın sonlarında; "zühd"ün "tasavvuf"a dönüşmesi esnasında yaygınlık kazandığı anlaşılmaktadır. Bu "kavram"ın, Peygamberimiz(sav) zamanında var olduğuna işaret eden zayıf rivayetlerin hiçbir değeri yoktur. Kendilerini, Peygamber'in gerçek ruhi varisleri olarak gösteren 3. ve 4. asır sufileri, iddialarını desteklemek için bir takım dayanaksız deliller ileri sürmüşlerdir. Ancak şu da bir gerçektir ki; ilk "sufizm"de, "tasavvufi unsurlar" daha azdı ve zühd eğilimleri güçlüydü. Peygamber'e yaklaştıkça, mistik anlam taşımayan ibadet ve zühd gayretleri ön plana çıkmaktaydı. H. 2. asra gelmeden önce sufi diye nitelendirilenler; genellikle Kur'an'a uygun hareket etmekteydiler. Onlar, Allah'ı seviyorlardı ve ondan sakınmayı esas alıyorlardı.

Bu arada "sufi" kelimesinin, Fars ve Türk şiirinde, bazen "münafık dindar" veya "ahlaksız özgür düşünür" anlamında kullanıldığı görülmektedir.

H. 3. asırda sufilik, "tasavvufi" bir boyut kazanmıştır ve o zamana kadar arka planda kalan "felsefi- vahdeti vücut"cu eğilimler, belirleyici olmuştur. Ancak sufiliğin, zühd-takva aşamasından, "vahdeti vücut felsefesi"ne kayışta "dış tesirler"in önemi ortadadır.

Bu "felsefi tesirler"in kaynaklarından en önemli birkaçı; Hristiyanlık, Yeni-Platonculuk ve Budizm'dir.

Tasavvufun esaslarını vazeden Zu'n-Nun el-Mısri (H. 245), bu asırda faaliyet göstermiştir. Böylece müritleri olan şeyhler zuhur etmiş, birtakım tasavvufi kaideler ve adetler türemiştir. Şeyhlerine kayıtsız şartsız bağlanan müritler, bu usulleri, onlardan öğrenmeye başlamışlardır. Böylece İslam'a, "İblis öğretisi"nin sokulması için adeta "kanal" açılmıştır. Ebu Yezid al-Bestami (H. 261), "üstadı olmayanın üstadı şeytandır" derken; Zu'n-Nun el Mısri, "şeyhe itaat, Allah'a itaatten daha iyidir" diyebilecek kadar İblis'in kucağına oturmuştur.

Biz bu çalışmamızda, tasavvufun ortaya çıkışı ve tarihsel değişim-dönüşüm sürecini ele alacak değiliz. Bu konuyla ilgili çok sayıda çalışmalar yapılmıştır. Özellikle müsteşriklerin bu konuya çok hevesli olduğunu biliyoruz. Biz burada; İslam'ı, "İslam'dan sapma"yı ve "İblis öğretisi"nin, "İslam'a sızmak için açtığı kanalları" incelemeye; gün ışığına çıkarmaya çalışacağız. Özetle "tasavvuf felsefesi" yoluyla, İslam'ın yedeğe alınarak; çağdaş "New Age felsefesi"yle nasıl uyumlu hale getirildiğini; "İblis'in Kadim Planı" içinde "Deccal Dünyası"na hizmet ettirilmek istendiğini ortaya koyacağız.

Tasavvuf felsefesinin temel yanılgısı; İblis'in ve adamlarının şeytanca etkileriyle oluşan yanılgı; "Allah'ın zati varlığı, sıfatları ve yarattığı alemlerle olan ilişkisi" noktasında toplanmaktadır. Bu "yaratma ve varlık meselesi", dinin en temel meselesidir. Burada üç önemli yanıltıcı-saptırıcı "tesir kaynağı" söz konusudur. Yazımızın ilerleyen bölümlerinde bunlar üzerinde durulacaktır. Ancak çok kısa bir şekilde bu tesirleri, üç kategoride toplayabiliriz:

Birincisi ve en masumu; "bilgi eksikliği"dir. "Gerçek bilim", "Akıl"dan sonra Allah'ın yüceliğini ve kim olduğunu kavramanın en temel vasıtasıdır. Bugünün "evren-madde bilimi"ne, mutasavvıflar sahip olsalardı, bu derece azim hatalar yapmazlardı herhalde.

İkincisi, İslam öncesi bozulmuş "din felsefeleri"; Sümer-Babil, Mısır, Eski Yunan, Hint, Yahudi-kabala, Mecusi-İrani, Hristiyan felsefelerinin doğrudan, yahut dolaylı etkileri. Bu kültürlerin ortak temel karakteristikleri; "cin-şeytanlar"ın azami derecede saptırıcı etkilerine maruz kalmalarıdır.

Üçüncüsü, İblis'in ve şeytanlarının, mutasavvıfların saklı kibirlerine ve duygusal zaaflarına; rüyada yahut hayal aleminde hitap ederek etkilemeleridir. Elbette bugün şeytanlar, insanları nasıl "ruh, melek, uzaylı" diye kontrol altına alıp-yönlendiriyorlarsa; geçmişte de "melek, peygamberler veya Peygamberimizin sahabelerinin ruhları" olarak kendilerini takdim ederek mutasavvıflara vahyetmişlerdir. Allah'ın koruduğu "Kur'an Kaynağı"nı bozamayacakları için; her türlü batini anlamları; zırva yorumları ve tefsirleri, özellikle hastalıklı zihinlere bu yolla enjekte etmişlerdir.

"Tasavvuf felsefesi" yoluyla İslam'a açılan "şirk kanalları"nı ve bu kanallardan "İslam Denizi"ne akıtılan "şeytani-hastalıklı pis suları", gün ışığına çıkarmadan önce "Alemler'in Rabb'i olan Sonsuz Yüce Allah'ın varlığı ve alemleri yaratması" temel meselesine bir göz atalım.

Alemlerin Rabb'i Olan "Allah" ve "Alemler"

Din nedir, sorusunun cevabını doğru olarak ortaya koymak çok önemlidir. Din nedir sorusu; şu temel sorulara dönüştürülebilir: Allah; Yaratıcı kimdir-nedir? Yaratılanlar (varlıklar); alemler-evrenler nedir ve nasıl var olmuştur? Allah'la, varlık alemi arasındaki ilişki ve özellikle Allah'ın bu alemleri yaratmadaki amacı nedir? Özelde Allah-insan ilişkisi ve bu ilişkinin, "temel çerçevesi" nedir? İşte bu sorulara verilecek doğru cevaplar, "Doğru-Hak Din"i; bunlara verilecek yanlış ve şeytani cevaplar da, "Batıl Dinleri" meydana getirir.

İnsanlık tarihinin Peygamberleri, bu temel soruların cevaplarını insanlara sunmuşlardır. Yaklaşan Saat'in şafağında tüm insanlığa Rahmet Elçisi olarak gönderilmiş olan Muhammed(sav) ve onun getirdiği Kur'an, bu sorular çerçevesindeki "sorular sistemi"ne cevap vermektedir. "Fiili Kıyamet"e kadar geçerli olan, Sonsuz Yüce'nin bu son mesajları; gerçeği arayan temiz kalp sahiplerinin tüm "sorularına ve sorunlarına" cevap olacak "ilahi mesajlar"dır. Bu "sorular sistemi"ne Kur'an'ın nasıl cevap verdiğine bakalım.

Allah Kimdir?

Allah, kitabı Kur'an'da Kendisi'nin kim olduğunu; alemleri nasıl yarattığını, insanın kim olduğunu ve Kendisi'ne nasıl köle olması gerektiğini muhkem bir şekilde ortaya koymaktadır. "Kur'an nasıl bir kitaptır?" sorusunun cevabı da, bu ana muhkem ayetlerden anlaşılmaktadır.

Allah; yarattığı alemlere (varlıklara-enerjilere) benzemeyen; bizatihi var ve tam olan; Kur'an'da kendisini tanımlayan en güzel isimleri sonsuz yücelikte olan; evrenleri-zamanı ve tüm boyutları yaratan; sonsuz boyutlu; sonsuz hıza sahip; her an her yerde olan; sonuçları, sebeplerden önce bilen; her şeye Latif sıfatıyla nüfuz eden ve her şeyi, bir şey gibi kuşatan; varlığını ve gücünü hiçbir şeye-kimseye muhtaç olmayan; ezeli ve ebedi; sonsuz akıl ve güç sahibi; ruhları-melekleri, maddenin en temel bilinçli yapıtaşı "melekut"u; maddeyi,

galaksileri, evrenleri, canlıları ve evrimlerini, mikro-makro her şeyi, en güzel ve en mükemmel şekilde yaratan-yaşatan-öldüren; sorumlu varlıkları tekrar kaldırıp sorguluyacak ve cennet-cehennemle karşılıklarını verecek olan Allah. Allah'ın sonsuz yüceliğini anlatmaya ne kelimeler yeter ne de sahifeler.

Bugün var olarak bildiğimiz ve bilemediğimiz ğaybi (gizli) olan her şey; yukarıda saydığımız, sayamadığımız her şey; yoktu, yaratılmamıştı; sadece ezeli ve ebedi olan Allah vardı. Hiçbir şey yoktu, sadece ve sadece bizatihi var olan Sonsuz Akıl Sahibi Allah vardı ve Allah'ın Nuru sonsuzluğu kaplamıştı.

Allah: Alemler-Evrenler ve İnsanları Yarattı

Alemlerin Rabb'i olan Sonsuz Yüce Allah; alemleri-evrenleri, yaratmayı düşündü ve yarattı. Sonsuzluğu kaplayan ve yaratılmış hiçbir enerjiye benzemeyen sonsuz "Latif Nuru"nun "sonsuz ince bir nur noktası"ndan bir "ol" emriyle; "büyük patlama"yla; "alemler"i yarattı. Allah, bu sonsuzluğu kaplayan, sonsuz ince "Nur Noktası"ndan, sayısız evrenler yaratmaya ve yok etmeye kadirdir. Allah'ın Işığı, elbette O'nun yarattığı-yaratılmış hiçbir ışığa benzemez. "O'nun Işığı"nın yansıması olan "Nuru" da, yaratılmış hiçbir "ışık yansıması"na benzemez. Allah'ın Nuru, bizzat var olan Işığı değil; ışığının bir yansımasıdır. Tasavvuf felsefecilerinin en önemli yanılgılarından birisi de; "O'nun Işığı" ile "Nuru" arasındaki farkı kavrayamamak; yaratılmış her şeyi, "O'nun Işığı"nın yahut Kendisi'nin bir yansıması-parçası olarak görmektir. Gerçekte yaratılmış her şey; O'nun bizatihi Kendisi'nin yahut Işığı'nın değil, "Işığı"nın "yansıması" olan "Nuru"nun türevleridir. Allah

"Işığı"yla, "Nuru"nun farkını kavramamız için bize Güneş'i ve Ay'ı misal vermektedir:

"O(Allah) ki Güneş'i ziya-ışık"(foton), Ay'ı nur kıldı.."[**Yunus (10)/5]**

Ay'ın ışığı; Güneş ışığının bir yansımasıdır. Yani Allah'ın Nuru, O'nun Işığı'nın bir yansımasıdır. Ve her şeyi; alemleri, bu yansımadan yarattı. Bu fark çok önemlidir. Bunları en iyi bilen İblis, insanların, Allah'a ortak koşması; kendilerini Allah'a ortak etmesi için her türlü "mantık hileleri"ne baş vurmakta; ya sonsuz yüce ve yarattığı hiçbir şeye benzemeyen "Tek Tanrı"yı çoğaltmakta; ya da insanları tanrılaştırıp; yüce ve benzersiz olan "Tek Tanrı"nın cüzleri yapmaktadır. İslam'ı bozmak için geliştirdiği en sinsi yöntem ise İslam'a, "tasavvuf felsefesi" yoluyla "şirk kanalları" açmaktır.

Başlangıçta sadece ve sadece Sonsuz Yüce Allah vardı. Allah, sonsuzluğu kaplamış bulunan Nuru'ndan, önce melekleri-ruhları yarattı, daha sonra maddenin ruhu olan "melekut"u yarattı. Daha sonra da bu, Rabb'ine bağlı "bilinçli melekut"tan, "büyük patlama"yla, evrenleri-alemleri yarattı. Arkasından Güneş sisteminde, "kendisine köle olsunlar" diye cinleri ve insanları yarattı. Tüm bu yaratmalar; "Nuru'nun türevleri" olarak yukarıdan aşağıya hiyerarşik bir sıraya ve boyuta sahiptirler. Tüm yaratılmışlar, sonlu boyutludurlar. En üst boyutta yer alan Başmelekler'den, aşağıya doğru "hiyerarşik boyut sıralaması" vardır.

Hiçbir varlık, bir "alt boyut"tan, "üst boyut"a çıkma yeteneğine sahip değildir. İnsanlar da; Allah'ın yükseltmesi hariç, bir "alt boyut"tan "üst boyut"a yükselemezler. Cin olamazlar, melek olamazlar, haşa Tanrı hiç olamazlar. Böyle olacağı yalanının kaynağı İblis'tir. Önce Adem'i kandırarak, cennetten kaydırdı. Şimdi de insanlığı, bu yaldızlı yalanla kandırarak cehenneme sürüklemektedir. İblis, insanoğlunun atasına bakın nasıl "melek boyutu"nu vadediyor ve aldatıyor:

Örtülü olan edep yerlerini açığa çıkarmak için şeytan, o ikisine vesvese verdi. (Şeytan) dedi ki: "Rabb'iniz, şu ağaçtan sizi yasaklamıyor, ancak iki melek olursunuz yahut ebedi (Cennet'te) kalıcı olursunuz diye yasaklıyor."

(Şeytan) o ikisine yemin etti ki: "Muhakkak ben size nasihat edenlerdenim."[**Araf (7)/20-21]**

"Tasavvuf Felsefesi"ndeki "Allah'a seyru suluk", "enel hak", "ben O'yum" vs. benzeri sözler, İblis kökenli azim iftiralardır. İnsan, değil Tanrı boyutuna çıkmak, melek olamaz, bir üst boyuta çıkamaz. Hiçbir zaman "tam-hatasız" anlamında kamil olamaz, "mutlak kamil olan Allah"tır. Tüm peygamberler ve gerçek Allah dostları, hatalı-kusurlu ve eksiktirler ve mutlak kamil olan Allah'ın rahmetine muhtaçtırlar.

Diğer taraftan Allah, "sonsuz boyutlu"dur, istediği her sonlu boyut formuna girebilir. Hatta sonlu boyutlu olan yaratılmışlar da, üstten aşağıya doğru istediği alt forma girebilme yeteneğine sahiptirler. Bir Başmelek, "melek hiyerarşisi"nin herhangi bir alt boyutuna girebildiği gibi; cin, insan ve hatta hayvan, yahut bitki-madde formuna da girebilir. Bu nedenledir ki; cinler de alt boyutlara; insan ve hayvan formlarına girebilirler.

Sonsuz Yüce Rabb'imiz Allah, yaratılmış hiçbir şeye-varlığa benzemez. İnsana da benzemez. "Allah, insanı kendi suretinde yarattı" sözü, Yahudi-Tevrat kaynaklı olsa da; bir zayıf hadisle desteklense de, şeytani bir saptırmadır. Kabala ve tasavvuf felsefesinin zehirli bir şırıngasıdır. Aynı şekilde Allah'ın kelimesi olan İsa'yı, Allah'ın oğlu yapan hastalıklı zihinde böyledir. Kur'an, muhkem bir şekilde Allah'ın yaratılmış hiçbir şeye benzemediğini; "Muhalefetül lil Havadis" (yaratılmışlara benzemeyen) olduğunu beyan etmektedir. Buradaki İblis hilesi şudur:

Allah, insanı "en güzel biçim"de yarattığını söylüyor. İnsanın bu güzelliği, yaratılmışların güzelliği ile kıyaslanabilir bir "en güzellik"tir. Allah'a bir form-şekil izafe edemeyiz. Elbette Allah, "mutlak bir güzellik" sahibidir ve bu güzellik yaratılmışlarla kıyaslanamaz. Yani Allah'ın bu "mutlak güzelliği", yaratılmışların en güzeliyle bir kıyas kabul etmez. Biz, Sonsuz Yüce Allah'ı takdir etmekten aciziz ve ancak Kendisi'ni, Kendisi'nin takdir ettiği gibi takdir edebiliriz. İnsanoğlu, Allah'ı takdir etmekten acizdir. Bu sebepledir ki Peygamberimiz(sav); "Ey Allah'ım, ben Seni, Sen'in kendini takdir ettiğin gibi takdir ediyorum" der.

Asıl şeytani saptırma şuradan gelmektedir: Allah, tüm yaratılmışların formuna girebilir, insan formuna da girer. Ancak insanı ve formunu en güzel biçimde yarattığına göre; cennette bu formda "müminler"e görünmesi muhtemel bir durumdur. En iyisini Allah bilir. Böylece İblis; Yahudi felsefesi, Hıristiyan teslis felsefesi ve tasavvuf felsefesini kullanarak, "insan-Tanrı benzerliği" aldatıcı "şirk kanalı"nı, İslam'ın içine sokmuştur.

Burada tasavvuf felsefesinin, insanı, Sonsuz Yüce Allah'a yaklaştırmak ve O'nun bir parçasıymış gibi göstermek için kullandığı bir diğer argüman ise Allah'ın, Kur'an'da iki surede aynen tekrarladığı şu ayettir:

"Ne zaman ki onu(Adem'i) tesviye ettim, ona 'Ruhum'u üfledim' Arkasından ona, (melekler) secde ettiler." [**Hicr (15)/29, Sad (38)/72]**

Burada da Allah, İblis dostlarına bir tuzak hazırlamıştır: "Ruhum'u üfledim." Allah, insanlar, evrenlerden önce; melekleri ve insanların ruhlarını yaratmıştır. İnsanlar, Adem zürriyeti olarak

ana rahminde, ruhlarının üflenmesiyle canlanırlar. Aynı şekilde Adem'i topraktan şekillendiren Allah, onun beklemede olan ruhunu, Adem'in içine üflüyor. Aynı şey İsa için de, herkes için de geçerlidir. Tüm ruhlar, Allah'tan bir emirdir ve Allah'ın emrindedir. Bu nedenle de ruhlar, Allah'a aittir, "Allah'ın ruhları"dır. Nitekim Sonsuz Yüce Allah, Salih peygamberin kavmi için mucize olarak kayadan yarattığı dişi deveye, "nakatullahi"; "Allah'ın dişi devesi" deyimini kullanmıştır. [**Araf(7)/73]**

Kaldı ki Allah'ın Ruhu'ndan söz edilebilir mi? Allah, yaratılmış bir varlık mıdır ki, Ruhu'ndan bahsedelim. Kim yaratılmışsa; insan, cin, hayvan, bitki ve madde, bunların ruhlarından söz edebiliriz. Allah, bir kısım hahamların- kabalacıların, Hıristiyanlar'ın, tasavvuf felsefecilerinin, Doğu dinlerinin, putperestlerin ve New Age şeytani dinlerinin iddia ettiği gibi ne ruhtur, ne de ruhu olan bir varlıktır. Kim böyle bir iddiada bulunursa, bilsin ki yüce Kur'an'a göre; Sonsuz Yüce Allah'a iftira etmiştir. O halde "insanda Allah'ın ruhundan bir parça vardır" tezi, İblis'in İslam'ı bozmak; "insanları tanrılaştırmak" için açtığı bir "tuzak kanal"dan ibarettir. Bu nedenledir ki İslam dışı tasavvuf felsefesinde; Tanrı'ya yaklaşmak (!); Tanrılaşmak (!) için bir çok yol ve yöntemler ihdas edilmiş; İblis'in tuzağına düşülmüş; müridler maddi varlıklarını minimize ederek; riyazat yaparak, sözde Tanrı'ya ait ruh boyutlarını geliştirmeye çalışmışlardır. Bu yol ve yöntemler; İblis'in kucağına açılan kapılarla doludur.

Sonsuz Yüce Olan Allah ile yaratılmışlar; özellikle de insan arasında bir "yakınlık, benzeşim, dönüşüm" ön gören tüm felsefeler, insanı tanrılaştırmaya yönelik, şeytani sapkın yaklaşımlardır. Sonsuz Yüce ve Alemler'in Rabb'i olan Allah ile insan arasında hiçbir "bütün-parça ilişkisi", "yakınlık-benzerlik", "baba-çocuk", "yansıma", "ortaklık", "hisse ve yetki paylaşımı", "boyut atlayarak tanrılaşma" vb. gibi bir ilişki yoktur.

Tıpkı insanla, onun yarattığı (ürettiği) "makinalar-teknolojik araçlar" arasında nasıl yukarıdaki anlamlarda bir ilişki yoksa; aynı şekilde Yaratıcı Allah ile yaratılmışlar, özellikle yaratılmış insan arasında böyle bir ilişki söz konusu olamaz. Yaratıcı-yaratılmışlar arasında bu tarz ilişki kurma çabaları; sadece gerçeği ters yüz etmek değil; aynı zamanda hakkı bulandırmak; "gerçek tevhid"i bozmak; İslam'a "şirk kanalı" açmaktır. Burada "İslam olmayan"ı kavramak için, İslam'ın ne olduğunu kısaca hatırlatmak gerekmektedir.

İslam Nedir?

O halde "Allah-insan ilişkisi"nin doğru tanımı yapılmalıdır. Ki bu doğru tanımı ancak Allah yapabilir. Sonsuz Yüce Olan Allah, insanlığa son evrensel mesajı olan Kur'an'da bu tanımı; tekrarlı, tafsilatlı, tüm yönleriyle, muhkem ve şiddetli bir şekilde yapmaktadır. Ve her akıl sahibinin anlayacağı şekilde; en az beş "temel kavram"la, İslam'ı bize anlatmaktadır:

1) "Allah'a 'teslim' olmak",

2) "Allah'a 'köle' olmak",

3) "Allah'a 'mülk' olmak",

4) "Allah'a, hiçbir şeyi-kimseyi (kendi nefsi de dahil) 'şirk' (ortak) koşmamak",

5) "Allah'ın dışında varsayılan Gök'te ve Yer'deki 'ilahlar'ı, insanlık tarihindeki ilahları, bu ilahlara ait hükümleri reddetmek. Reddetmeyen müşrikleri reddetmek."

İşte Kur'an'ın bize muhkem ve tekrarlı bir şekilde anlattığı İslam budur. İslam, en geniş şekilde; Yaklaşan Saat'in "DİNLER-İslam Bölümü"nde; "KURAN'DA İSLAM"başlığı altında verilmiştir. İslam'ın bu "beş kavram"la anlatımını oradan inceleyebilirsiniz. Ancak biz burada, İslam'ın temel çerçevesini bir kere daha çizeceğiz:

Allah, cinleri ve insanları, "Kendisi'ne köle olsunlar" diye yarattı. Yaratılmış her şeyi bunların emrine verdi. Dileyen iman etsin, dileyen küfretsin. Allah insanı, Rabb'ini tanıyacak ve ona "köle" olması gerektiğini anlayacak potansiyellerle yarattı ve onu "özgür" bıraktı. Ona, ayrıca Rahmeti'nin gereği olarak elçiler gönderdi. Gök'te- Yer'de ne varsa onun hizmetine sundu. İblis ve ordusunu, düşmanı olarak tanıttı. Kim aklını işletir, şeytanlara düşman olur, düşmanını tanır, vahye kulak verir, kalbini kibir-hırs ve dünyevi arzularla, şeytani telkinlerle doldurmaz, Sonsuz Yüce olan "Rabb'ine teslim olursa", kendi kurtuluşunu hazırlamış olur. Kim de bunun tersini yaparsa, Allah, dünyada ipini uzatır, ahiretini (geleceğini) mahveder.

Özetle, Kur'an'da; kendisinin kim olduğunu, insanın kim olduğunu; Allah'tan başka ilah olmadığını, kendisinin alemlerin- her şeyin yaratıcısı, noksan sıfatlardan münezzeh, ortağı olmayan bir Melik, Malik, Hüküm ve Hikmet Sahibi Rab olduğunu ortaya koyan Allah'a; insanlar ve cinler; kendi özgür iradeleriyle "mutlak anlamda boyun eğer; köle olup, teslim olurlarsa" elbette Müslüman olmuşlardır ve böylece İslam boyasıyla boyanmışlardır. İşte Allah ile insanlar-cinler arasındaki meşru ilişkinin "temel çerçevesi" budur.

"Tasavvuf Felsefesi": Kaynakları

Yukarıda "tasavvuf felsefesi"nin kaynaklarını üç kategoride toplamıştık. Bunlar:

1)"Madde-canlılar ve evren" konusundaki bilgi eksikliği; yani o günün mutasavvıflarının "bugünkü bilgi"den mahrum olması.

2) Antik ve Yahudi toplumlarının "fizik ve meta fizik felsefeleri"nin, mutasavvıflar üzerindeki etkileri. Haktan sapmış bu antik toplumlar, hem "bugünün pozitif bilimler"den mahrumdu, hem de "İblis hizbi"nin saptırıcı etkileriyle beslenmişti.

3) "İblis ve hizbi"nin, mutasavvıfları, "rüya" ve "vizyonlar"la doğrudan etkileyerek; onların kibirlerini, ya da sahte alçak gönüllülüklerini besleyerek; yücelik hayallerini ajite etmesi ve yönlendirmesidir.

Bu üç tesir kaynağından birincisi, üzerinde durulmayacak kadar aşikardır. Bu husus, yazının tamamında; "gerçeğin-doğrunun" ve "batılın-yalanın" ne olduğunun ortaya konmasıyla daha iyi anlaşılacaktır. İkinci ve üçüncü tesir kaynağı birbirleriyle ilişkilidir. Zira antik toplumları saptıran ve onlara "şeytani felsefe"yi yutturan İblis, aynı oyunu İslam üzerinde de kurarak; İslam'ın içine "şirk kanalları" açmıştır. Dolayısıyla bu iki madde birlikte de müteala edilebilir. Şimdilik biz, bu "üçüncü tesir kaynağı"yla da bağlantılı olan "ikinci tesir kaynağı"nı; yani "antik toplumların-felsefelerin", "tasavvuf felsefesi" üzerindeki belirleyici etkilerini gözden geçireceğiz ve başından beri ifade etmeye çalıştığımız "üçüncü tesir kaynağı"na ise daha sonraki bölümlerde ışık tutacağız:

Von Kremer'e göre; tasavvuf, iki kaynaktan etkilenmiştir. Bunlar, "Hristiyan ruhbanlığı" ve "Hint Budizmi"dir. Hint etkisinin, Haris Muhasibi, Zunnun el-Misri, Bayezid el-Bestami ve Cüneyd'de açık olduğunu söyler. Böylece Von Kremer, tasavvufdaki "vahdeti

vücut felsefesi"nin doğuşunu, Hint felsefesine dayandırmaktadır. Von Kremer'e göre, vahdeti vücut, H. 3. asrın sonlarında Hüseyin b. Mansur el-Hallac'ın etkisi altında ortaya çıkmış bir düşüncedir. Ona göre tasavvufun, İran'dan gelmiş olması en doğru görüştür. Çünkü tasavvuf, İslam'dan önce İran'da mevcuttu ve buraya da Hint'ten gelmişti. Modern çağdaki yazarların çoğunluğunun görüşüne göre ise, "vahdeti vücut doktrini", Mansur el-Hallac'dan daha sonraki asırlarda; İbni Arabi döneminde zuhur etmiş ve tasavvuftaki yerini almıştır.

Goldziher'e göre; gerçek anlamıyla tasavvuf ve tasavvufla ilgili marifet, hal, vecd ve zevkle ilgili düşünceler, bir yandan "Yeni Platonculuk"tan, öte yandan "Hint Budizmi"nden etkilenmiştir.

Max Horten ise; Hallac'ın, Bestami'nin ve Cüneyd'in tasavvuf anlayışlarını tahlil eder ve üçüncü asırda "tasavvuf"un "Hint düşüncesi"nden beslendiğini ortaya koyar. İranlı sufilerin kullandıkları ıstılahı kavramları inceleyerek; "tasavvuf"un, tamamen "Hint Vedanta doktrini"ne dayandığını söyler.

Hartmann , 1916 senesinde "**Der İslam**" dergisinde; "tasavvufun kaynağı" konusunda yazdığı makalede; "tasavvuf"un, "Hint felsefesi"nden, "Yahudi kabalası"ndan, "Hıristiyan ruhbanlığı"ndan, "Gnostisizm"den ve "Yeni Eflatunculuk"tan kaynaklandığını savunmuştur. Hartmann'a göre; bütün bu unsurları toplayan ve tasavvuf içerisinde birleştiren kişi, Ebu'l-Kasım Cüneyd El-Bağdadi'dir.

A. Merx, felsefi yönü itibariyle tasavvufun "Yeni Eflatunculuk"tan alındığını; "Yunan düşüncesi"nin ve "Doğu dinleri"nin bir ürünü olduğunu savunmuştur:

Nicholson'a göre ise; pratik yönü itibarıyla tasavvuf, Hint ve İran felsefesinden etkilenmiştir. Buna delili ise, Bayezid el-Bestami'dir. Nicholson, bu tesir kaynaklarını şöyle özetler: "Tasavvuf felsefesi"nde hakim Yunan şahsiyeti Platon (Eflatun) değil, Aristo'dur. Ancak Araplar, Aristo'nun felsefesiyle ilgili ilk bilgilerini, "Yeni-Eflatuncu şarihler"den aldılar. Bundan dolayı, onların ilham aldığı sistem; Plotinus, Porphyry ve Proclus'un görüşleridir. Özellikle bu durum, Suriye ve Mısır'da böyleydi. Bu iki bölge, Yeni-Platoncular'ın, gnostiklerin ve Hristiyan hareketlerin merkezi olduğu gibi, asırlar boyu "mistisizm ve panteizm"in de iki büyük merkezi olagelmiştir. Müslümanlar'ın, Yunan medeniyeti ile temasa geçtiği her yerde "Yeni-Eflatunculuk" ile karşılaştıklarını söylememiz isabetli bir görüştür."

Nicholson, tasavvufun çekirdek oluşumuyla ilgili şu tespitleri yapar: Kıpti veya Nevbi asıllı olan Zunnün, "Grek hikmeti"nin öğrencisi, hakim ve kimyacı olarak tanıtılır. Hayatında birçok kimse tarafından sapık olarak nitelendirilmiştir. "Tasavvuf"u, Zunnün el-Mısri ve onun öncüsü olan sufilere dayandırmak mümkündür. Şüphesiz "cezbe" ve "fenafillah" düşüncesi bu ilk sufilere hastı; ancak tasavvufun daha sonraki dönemlerinde hayati bir öneme sahip olan "fenafillah" görüşü, bu sufiler tarafından hiçbir yerde açıkça ifade edilmemiştir.

Farisi sufi Bayezid el-Bestami, "kendinden geçme" anlamındaki "fenafillah" kelimesini kullanan ilk kişidir ve bu doktrinin kurucusu kabul edilebilir. "Fenafillah", en doğru olarak "kendinden geçme" şeklinde tercüme edilebilir. Buna göre "fenafillah", kötü niteliklerin ortadan kaldırılması ve "vahdeti vücut"cu anlamda, "Tanrı ile bir olmak" için tamamen kişisel varlığını yok etme ve kendinden geçme şeklinde açıklanabilir. "Fenafillah", şüphe

götürmeyecek tarzda "Nirvana"nın; yani "Budizm"in etkisini göstermektedir. "Vahdeti vücut"daki "fena", "Vedanta" gibi Hint düşüncesine benzemektedir.

Bayezid, Sasaniler zamanında, İran'da hızlı bir şekilde yayılan "vahdeti vücut düşüncesi"ni, "tasavvuf"un içine sokmuştur. Eski hikmet (teosofi) eğilimleri, Yunan düşüncesinin bir özelliği olduğu gibi Hint ve İran kaynaklı olan "vahdeti vücut" da, "Doğu düşüncesi"nin bir eğilimidir.

Bayezid, Horosanlı'ydı ve dedesi Zerdüşt dinine mensup birisiydi. O, tasavvufi "fenafillah" doktrinini, Ebu Ali es-Sindi'den öğrenmiştir. Bayezid, Hint uygulaması olan nefesleri, kontrol etmeyi bilmekte ve bunu arifin, Allah'a ibadeti şeklinde tanımlamaktaydı.

Tasavvuf konusundaki araştırmalarıyla tanınan Prof. Dr. Ebu'l-Ala Afifi, özellikle İbni Arabi ve "vahdeti vücut felsefesi" konusunda otoritedir. İşte Afifi'nin tarafsız bir bilim adamı olarak tespitleri:

"Fusûsu'l-hikem", İbni Arabi'nin en önemli, en derin ve kendi asrında ve sonraki devirlerde tasavvuf anlayışının oluşmasında en müessir eseridir. İbni Arabi, bu eserinde "vahdeti vücut sistemi"ni en son şekliyle ortaya koymuş ve bu sisteme dair "tasavvufi ıstılahlar" geliştirmiştir. İbni Arabi, Bâtıni İsmaililer, Karmatiler, İhvan-ı safa ve kendisinden önceki sufilerden yararlandığı gibi; Meşşai felsefesi, Hıristiyan gnostisizmi, Yeni Eflatunculuk, Stoacılar ve Yahudi düşünür Philon'dan da istifade etmiştir.

Arabi, çeşitli kaynaklardan aldığı pek çok kavramı, bazen asıl anlamlarını değiştirerek, bazen de mecazi anlamda kullanmıştır. Mesela Eflatun'un "iyi"(hayır); Plotinus'un "bir"; Eş'ariler'in "külli cevher" ve İslam'ın "Allah" kelimelerini aynı şeye karşılık olarak kullanmağa çalışır. Yine Plotinus'un "ilk akıl" kavramı için, Kur'an'ın Kalem, Eflatun'un "idelerin idesi" kavramlarını kullanmıştır. Arabi, kelam konusunda söylediklerinin bir çoğunu Stoacılar'a borçludur.

Hem Eflatuncular hem de Stoacılar, "insan nefsinde ilahi bir unsur" bulunduğunu ileri sürerler.

Bu fikir, öyle görünüyor ki, Hristiyan ve aynı zamanda Müslüman sufiler tarafından farklı bir yönde geliştirilmiştir. Mesela, St. Paul diyor ki:

"Ben yaşıyorum, ama bende yaşayan ben değil, İsa'dır."

İbni Arabi'nin "kamil insan" öğretisinin temeli, bunun üzerine bina edilmiştir. Philo'nun "kelâm felsefesi", İbni Arabi felsefesi üzerinde oldukça etkilidir.

İbni Arabi, aslında Kur'an'ı anlamada, "tevil"den çok daha "kötü bir metod" kullanmaktadır. Dilini ve gramerini bozma pahasına da olsa, Kur'an'ı kendi "vahdeti vücut" görüşüne uyacak şekilde zorlamaktadır. Bazen Kur'an'ı, Yeni-Eflatuncu bir sisteme, bazen de başka felsefelere dönüştürür.

Dolayısıyla genellikle anladığımız şekliyle Kur'an, Arabi'nin yaklaşımıyla tanınmaz olur.

Afifi'nin bu analizleri, şeytan artığı "eski felsefeler"in ve İblis kafalı filozofların tetikçisi olanların, "tasavvuf" adı altında ne cinayetler işlediğini açıkça göstermektedir. "Tasavvuf" ve özellikle de "vahdeti vücut felsefesi"nde ileri sürülen düşünce sistemlerinin tamamı, İblis'in

tezgahında dokunmuş "abalar"dır. Bu "abalar"ı giyenlerin ve pazarlayanların, İslam'la hiçbir ilgisi yoktur. Bunlar, koyun postuna bürünmüş "kurt sufiler"dir, "şeytanın velileri"dir.

Sonuç olarak "tasavvuf felsefesi", İslam etiketine rağmen, "antik felsefeler"den; Eski Mısır, Eski Yunan, Hint-Budizm, İran-Mecusi, Yahudi-Kabala, Hristiyan felsefelerinden beslenen ve İslam mahallesinde pazarlanan "İslam dışı bir felsefe"dir. Beslendiği kaynaklar; "İslam Denizi"ne açtığı "şirk kanalları"yla İblis'in amacına hizmet eden ve "Dinin Merkezi"ni, "Allah"dan "insan"a kaydıran "küfri bir sistem"dir. Aşağıda, "İslam Nur Denizi"ne açılan bu "pis suların şirk kanalları"nı ortaya koyacağız.

"Tasavvuf Felsefesi": "Şirk Kanalları"

Gerçek bilimden mahrum cahillikle, şeytani felsefelerle zehirlenmiş "antik felsefeler"in etkisiyle, İblis'in, "aldatıcı-hayali" rüya ve vizyonlarıyla, İslam'ın içine nasıl "şirk kanalları" açıldığını; "Allah'a yaklaşmak" maskesi altında ne şeytanca iftiralar atıldığını; akla-ilme aykırı, Kur'an'ın reddettiği sayfalarca ne hezeyanlar kusulduğunu ifade etmek, Sonsuz Yüce Allah'ın bir kölesi olarak üzerimize farzdır. İslam'a açılan "şirk kanalları"yla ihdas edilen bir "felsefe"nin, "gerçek İslam" diye geniş topluluklara yutturulması; bu yolla İslam'ın, "kabalacı-küreselci çağdaş New Age'ci felsefe"yle uzlaştırılması ve kurulacak "yeni dünya düzeni"nin çimentosu yapılması, kimin planıdır dersiniz? "Tasavvuf felsefesi"nin geldiği noktaya bakarsanız, asırlardır yürütülen bu "mistik-felsefi propaganda"nın amacına ulaşmış olduğunu rahatlıkla görebilirsiniz. İşte "tasavvuf felsefesi"nden akla ziyan zırvalar:

Aslen Farisi olan Ma'ruf el-Kerhi, Harun er-Reşid devrinde ve kendisine nisbet edilen Bağdat'ın Kerh mahallesinde yaşayan ilk mutasavvıflardandır. Onun öğrencisi süfi Seri es-Sakati, hocası Maruf'u, bakın şeytani bir rüyayla nasıl göklere çıkarır: "Rüyamda Ma'ruf el-Kerhi'yi Arş'ın altında gördüm. Allah, meleklerine; 'Bu kimdir?' diye soruyordu. Melekler; 'Sen daha iyi bilirsin, Ya Rabb'i!' diye cevap verdiler. Allah; 'Bu, muhabbetimden sarhoş olan ve ancak bana kavuşmakla ayılan Ma'ruf el-Kerhi'dir' dedi."

Bunlar, Kur'an dışı, şeytan işi akla ziyan zırvalar. Mürit öğrenci, şeyhini göklere çıkarır da, şeyhi, onun ödülünü vermez mi? Ma'ruf birgün müridi Seri es-Sakati'ye şöyle der: "Allah'tan bir şey istediğin zaman, O'ndan benim adımla iste."

Bu şeyh ve müridin karşılıklı ifadeleri, okyanusa atılsa onu bozar. Bir tarafta, bir rüya ile şeyh efendiyi, haşa Arş'a çıkarma densizliği, diğer taraftan Müslüman'ın, Müslüman'a; peygamberlerin Müslümanlar'a duası dışında, Allah'tan "aracılar"la yardım istemek; dünyada iken yaşayanları yahut ölüleri şefaatçi (aracı) kılmak; açıkça "şirk"tir ve İslam'a "şirk kanalı" açmaktır. Unutmayalım ki Mekkeli müşrikler de "ilahlar"ını, Allah'tan yardım istemek için aracı kılmaktaydılar. Allah, Kitabı'nda bakın ne diyor:

İnsanlardan Allah'tan başkasını ortak edinen öyle kimseler vardır ki; o Allah'a ortak koştukları kimseleri, Allah'ı sever gibi severler. Ancak iman edenlerin, Allah sevgisi daha şiddetlidir. Keşke o zalimler (müşrikler), azabı gördükleri zamanı bir görselerdi. Muhakkak gücün-kuvvetin tamamı Allah'a aittir ve muhakkak Allah, azabı şiddetli olandır.[**Bakara (2)/165]**

Allah'ın dışında onlara fayda da, zarar da veremeyecek olan kimselere köle oluyorlar. Ve diyorlar ki: "Bunlar bize, Allah'ın indinde şefaat edeceklerdir." De ki: "Göklerde ve Arz'da, Allah'ın bilmediği bir şeyi mi haber veriyorsunuz? O, şirk koştukları şeylerden yüksektir, münezzehtir (yücedir)."[**Yunus (10)/18]**

Yardım görürler umuduyla, Allah'tan başka ilahlar edindiler. Onların (ilah edindikleri), onlara yardım edemezler. Aksine, kendileri, onların hazır askerleridir.[**Yasin (36)/74-75]**

Dikkat et! Halis din Allah'ındır. O Allah'ın dışında dostlar edinenler (dediler ki): "Biz, onlara, bizi Allah'a bir yakınlıkla yaklaştıracaklar diye köle oluyoruz." Muhakkak Allah, onların arasında, o ihtilaf ettikleri konularda hüküm verecektir. Şüphesiz Allah, o hakkı örten yalancı kimseyi, hidayete erdirmez.[**Zümer (39)/3]**

De ki: "'Şefaat'in tamamı Allah'a aittir. Arz'ın ve göklerin mülkü O'nundur. Ve dönüşünüz de O'nadır."[**Zümer (39)/44]**

Bayezid ve Ebu Said el-Harraz dışındaki üçüncü asır sufileri, "fena doktrini"ni arka planda tuttular ve "vahdeti vücut" dilini seyrek olarak kullandılar. Ayrıca "tasavvuf"u, İslam'la uzlaştırmak için bir hayli gayret gösterdiler.

Bestam'lı Bayezid el-Bestami, gerçekte Farisi kökenli olup İran tasavvufunun en önde gelen mutasavvıflarından birisidir. İşte şeytanla yatıp kalkanların bozulmuş ruh halleri.. Aşağıdaki zırvaların sahiplerinin İslam'la, Kur'an'la ne ilişkisi olabilir?

"Ben, Hak'tan Hakk'a çıktım. Ey ben olan Sen! Fena fillah makamını gerçekleştirdim. Ben şimdi önceden olduğum kişi değilim. Çünkü Ben ve Hak demek, Hakk'ın birliğinin inkarıdır..

Hayır! Ben diyorum ki, Allah benim aynamdır. Çünkü O, benim dilimde konuşur ve ben ise yok oldum. İnsan için bir şeysiz, zühdsüz, ilimsiz ve amelsiz olmasından daha faziletli bir şey yoktur. Zira o, hiçbir şeysiz olursa, her şey onun olur."

Bestami efendi demek istiyor ki; ben yokum Allah var ve ben de O'ndayım. Ben yokum demekle yok mu oluyorsun, sonra da haşa Allah'la beraber mi oluyorsun! Bu derece kafayı yemiş, İblis'e yular kaptırmış bir insanın ruh sağlığının normal olduğu söylenebilir mi? İblis'in içirdiği şarap o derece sarhoş etmiş ki bakın ne diyor:

"Yılanın kabuğundan soyulduğu gibi ben de Beyazıt'lığımdan çıktım. Sonra baktım; gördüm ki, aşık, maşuk ve aşk birdir. Çünkü tevhid aleminde hepsi birdir. (Haşa) Ben Allah'ım(!) Benden başka ilah yoktur(!) O halde bana ibadet edin(!) Kendimi tesbih ederim(!) Şanım ne yücedir(!)"

Gerçekte, Allah diye İblis'le "aşk fenası"na kapılan bu kafayı yemiş adamın şeytani hezeyanları bitmiyor ve devam ediyor:

"Arş nedir? diye sorulmuş. 'Ben oyum' demiş. 'Kürsi nedir?' denmiş. 'Ben oyum' demiş. 'Levh ve kalem nedir?' denilmiş yine 'Ben onlarım' demiş"

Bravo!... Müthiş felsefe!.. Bunları İblis'in kendisi söyleyemez. Söylemez çünkü gerçeği biliyor. Amacı böyle "kibrinden aklı gitmiş ademoğlu"na, yular takmak ve onlara söyletmektir. Yukarıdaki Kur'an dışı, akıl dışı sözlerin sahibi olan meczubun, İslam'la, izanla, ilimle ve velayetle ne ilgisi olabilir? Hayır yanıldınız "velayet"le bir ilgileri vardır elbette... Ancak bu velayet, hiç şüpheniz olmasın "İblis'in velayeti"dir.

Bunların bütün hayali düşüncelerinin kaynağı, "şeytani rüyalar" ve "vizyonlar"dır. Oradan beslenir ve nemalanırlar. Aslında bugün de tüm kibirli-tekil hasta liderler, benzer vizyonlardan beslenirler. Bu rüyaların-vizyonların arkasında kimler vardır dersiniz? Hiç şüpheniz olmasın İblis'in adamları.. İşte mutasavvıf Bestami efendinin çocukluğunda gördüğü bir vizyon: "Çocukluğumda bir gece Bestam'dan çıktım. Ay doğmuştu ve her şey sakindi. Bir mertebe gördüm ki, on sekiz bin alem onun yanında zerre gibi kalıyordu. Titredim ve beni büyük bir dehşet kapladı. 'Ya Rabb'i!' diye bağırdım. Bu azamete rağmen boş saha, bu celale rağmen ürkütücü mülk!' Gaipten bir ses duydum: 'Sahanın boşluğu kimsenin gelmediğinden değil, bizim istemediğimizden dolayıdır. Zira yüzünü toprağa sürten herkes buraya girmeye ehil değildir' der."

Zavallı insanlar, güya ellerinde Kur'an var, ancak bir üst boyutta bulunan; her türlü vizyonlar gösteren, ancak kendileri görünmeyen şeytancıkların nasıl da oyuncağı olmuşlar!.. Sanki Sonsuz Yüce Rabb'imiz bu son kitabında, şeytanları bize hiç anlatmamış.. Sanki akıl buharlaşmış, gerçek vahyin yerini iblislerin vahyi almış...Yazıklar olsun!

Abdulkerim el-Cili de, aynı "şeytani vahdeti vücut felsefesi"ni fütursuzca savunuyor, tüm süfli putperestliği Hak olarak görüyor. Ve putperestleri, ateşperestleri, hakkı örtenleri, Teslis'i takdis ediyor ve tüm sapkınlıkları-akılsızlıkları nasılda temize çıkarıyor:

"Allah, bütün inançların özü ve hakikatidir. Putperestler, alemin her parçasına nüfuz eden varlığa ibadet etmektedirler. Düalistler, yaratıcı ve yaratılanın birliğine tapmaktadırlar. Ateşperestler ise, ateşin bütün tabiatları yok ettiği gibi, bütün isim ve sıfatların kendisinde fani olduğu bir zata ibadet etmektedirler. Allah'ın varlığını inkar edenler, gerçekte hüviyeti veya fiili olarak değil, potansiyel olarak yaratıcı olması itibariyle ona ibadet etmektedirler. Sonuçta bütün insanlar kurtulmuşlardır. İslam'ın, tevhid anlayışına en yakın Hıristiyanlık'tır. Hıristiyanlar'ın hatası, "İlahi tecelli"yi İsa ile sınırlandırıp, tüm insanlara teşmil etmemeleridir. Hakk'ı insanda müşahede edenlerin ibadeti, ibadetlerin en mükemmelidir."

İblis'in şerbetini içerek sarhoş olan-"fena"laşanlardan birisi ve oldukça açık sözlü olan Hallac ise sadece Firavun'u değil, özellikle İblis'in isyanını da kutsayarak; "tevhid"in en üst örneği olarak gösteriyor ve İblis ağzıyla şöyle konuşuyor:

"Eğer Allah'ı tanımıyorsanız, en azından eserlerini tanıyın. İşte ben bir eseriyim ve ben Hakk'ım. Zira ben Hak'la Hak olarak ebediyen devam edeceğim. Hocam ve arkadaşım İblis ve Firavun'dur. İblis, cehennemle tehdit edildi; yine de vazgeçmedi. Firavun suda boğuldu; yine de vazgeçmedi. Çünkü o, kendisi ile Allah arasındaki hiçbir vasıtayı kabul edemezdi. Ben de öldürülsem veya elim-ayağım doğransa da vazgeçmeyeceğim."

Bu sözlerinin sahibinin kimin ajanı olduğu, kimden vahiy aldığı, hocasının kim olduğu; Allah'ın ekmeğini yiyip, kimin kılıcını salladığı ve kimin velisi olduğu ne kadar da açık... Sahibinin sesi...İşte bu adamlar hakkında Kur'an'ın hükmü:

Bir fırka, hidayet üzeredir ve bir fırkanın üzerine de, dalalet (sapkınlık) hak olmuştur. Şüphesiz onlar (sapkınlar), Allah'ın dışında şeytanları dostlar edinmişlerdir ve kendilerini doğru yolda sanmaktadırlar.[**Araf (7)/30]**

İbni Arabi (1165-1240), döneminin Yahudi filozoflarından ve "kabala felsefesi"nden oldukça etkilenmiştir. Aynı devirde yaşayan kabalacı Moşe Şem Tov'un "adam kadmon"uyla, "vahdeti

vücut"cu Arabi'nin "insan-ı kâmil"i aynıdır. İkisi de Aramice yazan aynı kaynaktan beslenen Kurtuba'lı iki filozof.. Kabalanın "adam kadmon"u da, "vahdeti vücut" da bir madalyonun iki yüzü... Arabi, Yahudiler'le dostluk kurdu ve Yahudiler'den "kabala"yı öğrendi ve böylece "vahdeti vücut" şeytani felsefesini geliştirdi. Arabi'nin en çok ilham aldığı kaynaklardan birisi olan "kabala felsefesi"inin özü şudur:

"Bütün ruhlar, İlahi Ruh'la birlikte sadece ve sadece bir bütün oluşturur. Tanrı aynı anda birçok ve tektir, o büründüğü sayısız şekle rağmen emsalsiz bir varlıktır, parça bütünün yerine geçebilir. Yaratıcı, aynı anda hem bilgi hem bilen ve bilinendir, onunla birleşmemiş ve onun kendi özünde bulmadığı hiçbir şey var olmaz, var olan her şey O'dur ve her şey O'nda en saf ve kusursuz biçimlerinde bulunmaktadır. İsmin üstatları diye adlandırılan seviyeye ulaşmış mistikler, bu noktaya geldiklerinde Tanrı'dan farklı değillerdir(!): Tanrı ve Gerçeklik, soyut düşünceler değildir. Tanrı, kendini sonsuz sayıda parça halinde gösteren Bütünlüktür (!) İnsanın, Tanrı'nın görüntüsünde yaratılmış olması bu demektir."

Arabi'nin "vahdeti vücut" felsefesiyle, "kabala felsefesi" arasında hiç bir fark olmadığını yukarıdaki ifadeler açıkça göstermektedir. İbni Arabi, kökleri İblis'e dayanan "antik felsefeler" ve "kabala"dan esinlenerek "vahdeti vücut" felsefesini bir "şirk kanalı" olarak geliştirmiştir. Bu "şeytani felsefe"nin amacı; bizzat var olan, her şeyi yoktan var eden ve yarattığı hiçbir şeye benzemeyen Sonsuz Yüce Allah'la, yarattığı her şey arasında bir "bütün-parça" ilişkisi kurmaktır. Bu şeytani mantalite ile "vücut birliği" sağlanmış; ve böylece de "tevhid"(!) gerçekleşmiş olacakmış!..Bizce de Arabi, bu yolla "İblis felsefesiyle birlik" sağlamış ve "en büyük şirk"i işlemiş olmaktadır.

İbni Arabi konusunda otorite olan Afifi, tüm nezaketine rağmen, onun, "ilkesiz-zırva tevil yöntemi"yle nasıl kendini kandırdığını ve Kur'an'a ihanet ettiğini şöyle açıklıyor:

"İbni Arabi, "özel bir te'vil metodu"yla, ayet ve hadislerden istediği anlamları çıkarır. Şayet ayetin zahirinde delalet, teşbih ve tecsim açısından olsa bile "kendi sistemi"ni teyit eden bir şey varsa, onu alır; şayet sistemini destekleyen bir şey yoksa, ayeti zahir anlamından istediği başka bir anlama çeker. İbni Arabi, genellikle, Kur'an ayetlerini birbiriyle karıştırır ve aralarında görünür bir bağlantı olmadığı halde, birisini diğeriyle tefsir eder."

Bilimsel bir metodolojiden mahrum, Kur'an'i kavramları, ayetleri, istediği yönlere çekebilen; dini kendi hevasına uydurmaya çalışan bir alim!.. Çağının bilimsel cehaleti bir yana, "tutarlı ve ilmi bir tevil"den yoksun bir adamın zırvaları, neden bu kadar rağbet görür acaba? işte Afifi bakışıyla, İbni Arabi'nin, İblis kökenli akla ziyan zırvaları:

"Ona göre, tek tanrıcılıkla çok tanrıcılık arasındaki fark; 'Bir'le 'çok' arasındaki mantıki fark gibidir. İbni Arabi, diyor ki; 'gerçekte Allah'ın şeriki (ortağı) yoktur', çünkü Allah, şerik (ortak) denilenler de dâhil, her şeyin aynıdır. İbadet edilen her şey (putlar-varlıklar), Allah'ın bir sureti ve görüntüsüdür. Gerçekte putlara ve yaratılmış varlıklara ibadet edenler, Allah'a ibadet ediyor.. 'Bütün putların en büyüğü Allah'tır. Biz, O'nu hangi vasıfla nitelendirirsek, o vasıflar biziz. Vücutta birlik, surette farklılık.. Sen osun, o değilsin. O da sendir, sen değildir."

Yukarıda "Allah Kimdir?" başlığı altında; yaratılmışlarla ilişki kurma çabalarının, akılsızlık, ilimsizlik ve daha kötüsü şeytanlık olduğunu, aşikar bir gerçek olarak ortaya koymuştuk. İblis'in velisi olan bu zat ise; Allah'a, şirk koşmak isteseniz de koşamazsınız. Çünkü yaratılmış her şey zaten Allah'ın kendisidir. Halk (yaratılmış) Hakk'ın bir sureti,

yansıması ve cüzüdür, diyebiliyor. Bu "vahdeti vücut Arabi felsefesi"nin yukarıda özetini verdiğimiz "kabala felsefesi"yle bire bir örtüştüğünü görmekteyiz.

Üst tarafta hezeyanlarına yer verdiğimiz zevat ve daha niceleri Arabi'yle aynı "vahdeti vücut şeytani felsefesi"ni savunmaktadırlar. Bu adamlar, gerçekte İslam'ın ortadan kaldırdığı; insanı aşağıların aşağısına sürükleyen putperestliğe meşruiyet sağlayarak onu sevimli hale getiren İblis'in dostlarıdır.

Hak'la, halkı (yaratılmışları) aynileştirmek, halkı (yaratılmışları), Hak gibi göstermek, küfrün ta kendisidir. "İnsan"la onun ürettiği "araba"yı; insanın parçası, yansıması gibi göstermek, aynileştirmek neyse; Allah'la, "mahlukat"ı benzeştirmek, aynileştirmek öyledir. "Araba", "insan"ın bir suretidir, sıfatıdır demek, nasıl süfli bir yalansa; "varlık alemi"ni de Allah'a izafe etmek, ancak ruh hastalarının yapacağı bir iştir. Aslında İbni Arabi'nin ve İslam'ın içine açtığı "şirk kanalı vücut birliği" şeytani felsefesinin temel yanılgısı şuradan gelmektedir:

Allah'ı, "ruh"u olan bir varlık, yahut "ruh" olarak görmek. Bu "ruh"un, en başta insanlar olmak üzere, tüm "canlı ve cansız varlıklar"a nüfuz etmesi; dolayısıyla tüm alemleri, "özde bir varlıklar" ve (haşa) Tanrı'nın değişik suret (şekil) kazanmış halleri olarak algılamak... Özetle Arabi felsefesi, kabaca budur. Allah'la, alemler ve özelde insan arasında böyle bir ilişki kurduktan sonra, arkasından "vahdeti vücut" zırvaları gelir...Bu "şeytani hipotez"den sonra; alemleri de ezeli-ebedi görebilirsiniz. Artık bundan sonra, Allah'tan "ruh parçası" taşıyan "insan"ı; hatta "madde"yi bile Tanrı'nın bir cüzi olarak görebilirsiniz...

İşte bu azim şirk felsefesinin "İblis tohumları", bu temel noktada ekilmiştir. Bundan sonra bunları geliştirmek ve hasadını yapmak; meyvelerini toplamak için; geriye "şeytani rüyalar ve vizyonlar"ı bilgi kaynağı haline getirmek kalıyor. Allah'ın, ne yaratılmışlar gibi "ruhu olan bir varlık", ne de bir "ruh" olduğu kesinlikle söylenemez. Böyle bir kabul; "Kur'an'daki Allah"a ve başta Peygamberimiz olmak üzere tüm peygamberler öğretisine aykırıdır ve azim bir iftiradır. Bu iftiranın hiçbir dayanağının olmadığı, yukarıda; "**Allah: Alemler-Evrenler Ve İnsanları Yarattı**" başlığı altında ortaya konmuştur.

Bütün bu akla ziyan zırvalar, Kur'an'ı yok saymadan ileri sürülemez. Bu azim şirk olan görüşlerin, Kur'an'ın tamamını örtmeden ileri sürülmesi mümkün değildir. Arabi'nin, şeytani hayallerine ve "vahdeti vücutcu felsefesi"ne dayanan iddialarının bir kısmı, aşağıda özet olarak verilmiştir:

1) İbni Arabi'nin felsefesinde, Ahiret'in ve "Ahiret azabı"nın yeri yoktur. Çünkü Allah'ın sürekli tecellisi olan "alemler", ebedi ve ezelidir. İbni Arabi, bunu bütün açıklığıyla "El-Fütuhatü'l-Mekkiyye" isimli eserinde ortaya koyar. Bu Newton'un da beslendiği "şeytani kabala felsefesi"nin ürünü bir görüştür. Her şey ezeli ve ebediyse her şey Tanrı olmak zorundadır. Halbuki ezeli ve ebedi olan sadece Allah'tır. Alemlerin (evrenlerin) sonlu olduğu bilimsel olarak bir gerçektir. Newton ve Arabi, bugünün astrofiziği tarafından yalanlanıyor.

2) İbni Arabi, bu sebepledir ki "Cehennem'i" yok sayar. Cehennemliklerin de nimetleneceğini iddia eder.

3) Hristiyanları neden sadece İsa için Allah'tır diyorlar diye kafir sayar. Sadece İsa'yı değil de herkesi hatta herşeyi Allah veya onun bir sureti saysalardı kafir olmazlardı der. Bugün İblis ve hizbi, aynı hikayeleri, "New Age'ci karanlık işçileri"ne ve ahmaklara her gün tekrarlıyor.

4) Arabi, Firavun'un imanını geçerli sayar, onun Ahiret'te azaba uğramıyacağını söyler ve şöyle der:

"Firavun, Musa'ya sadece surette isyan etmiştir, hatta onun isyanı, itaatin ta kendisidir."

Kur'an ise Firavun'u, Cehennem azabıyla tehdit eder ve dünyada da sabah-akşam ateşe arzedildiğini bildirir:

Sabah ve akşam, (Firavun ve çevresi) o ateşe sunulurlar. Ve o gün Saat(Kıyamet) vuku bulduğunda da; Firavun ve çevresini, azabın şiddetlisine(Cehennem'e) sokun (denir).[**Mümin (40)/46]**

5) İbni Arabi, kendisine, Peygamber tarafından vahyedildiğini iddia eder. Güya Peygamber, gördüğü bir rüyasında kendisine yazdırmıştır. Bunların bütün işleri rüyalara dayanır. İblis ve adamları, kendilerini, Peygamber, O'nun sahabeleri ve melekler olarak rüyada göstererek, bu zevata bol bol "şeytani felsefe"yi üflemişlerdir.

6) Sufilerin çoğunluğu, istedikleri zaman rüya görebileceklerini söylerler. İbni Arabi de kendisinin, dilediği herhangi bir zamanda rüyada veya uyanıkken, "pirler"ini görebildiğini iddia etmektedir. İbni Arabi'nin iradesine göre bu "pirler", onun önünde ortaya çıkarak, kendisiyle dilediği şeyleri konuşurlarmış.

Arabi'nin "pirler" iddiasına tamamen katılıyoruz, aksi olsaydı şaşardık. Evet bu zevatın tamamı, şeytanlar tarafından acayip kandırılmıştır. Bütün işleri, şeytani rüya ve vizyonlar yoluyla şeytanlarla muhabbet etmektir. Bunlar ne Kur'an okurlar, ne de "Peygamber Sünneti"ni takip ederler. Şayet okurlarsa da, şeytani felsefelerine dayanak bulmak için okurlar... Arabi efendi kimleri çağırıp görüşüyormuş acaba? Arabi'nin, "pirler"i kimlerdir sanıyorsunuz:

Şeytanların, kimin üzerine indiğini size haber vereyim mi?

"Her günahkar-iftiracının" üzerine iner.

Onlar (şeytanlara) kulak verirler ve bunların çoğu yalancıdırlar.[**Şuara (26)/221-223]**

7) Tasavvufta "veliler"in, görünmez hiyerarşilerinden söz edilir ve güya dünyanın düzenini sağlarlar. En yüksek mertebede bulunana "kutup", onun altında bulunanlara sırasıyla; nükeba, evtad, ebrar, abdallar denir. Arabi ise kendisini, kutup olarak görmenin daha da ötesinde; "velilerin mührü" olarak görür. Kendisi için; "Haşimi ve İsevi mirasın mührüyüm" der. H. 1202 yılında Mekke'de gördüğü bir rüyasında; bu "velilik mührü"nü kendisine verirler. İşte Arabi'nin isteğe bağlı şeytani rüyası yahut vizyonu:

"Rüya gibi bir durumda sanki Kabe'nin altın ve gümüş tuğlalardan yapılmış olduğunu gördüm. Bina, eksik olan iki tuğla dışında tamamdı; bunlardan biri altın, diğeri ise gümüştü. Nefsimin kendisini bu iki tuğla yerine yerleştirdiğini gördüm ve anladım ki, ben onların ta kendileri idim. İşte o zaman bina tamamlandı. Uyanıp Allah'a şükrettim ve kendi kendime, 'benim gibileri takip edenler arasında ben, Peygamberler arasındaki Allah'ın Resulü (Muhammed) gibiyim" yani "velilerin mührü'yüm."

Ne diyebiliriz! Arabi ve benzerlerini meşrulaştıran, bu "şeytani felsefe"nin dini bozmasına, dinin içine nüfuz ederek "şirk kanalları" açmasına göz yuman Müslüman kisveli alim

geçinenler utansın! İslam'ı, "şeytani New Age felsefesi"ne dönüştürerek; "Deccal Dini"ne kapı açanlar utansın! Ellerinde Sonsuz Yüce'nin Kur'an'ı olduğu halde; O'nu arkalarına atanlar utansın!

Onlar Kur'an'ı tefekkür etmiyorlar mı? Yoksa onların kalpleri kilitli midir? Muhakkak o kimseler ki, kendilerine hidayet ortaya çıktıktan sonra gerisin geri dönerler. Şeytan onları sürüklemiştir ve onları uzun emellere kaptırmıştır.[**Muhammed (47)/24-25]**

"Yazıklar olsun bana, keşke ben filanı dost edinmeseydim."

"Bana geldikten sonra beni zikirden(Kur'an'dan) saptırdı. Şeytan, insanı yapayalnız ve yardımsız bırakandır."

Ve elçi dedi ki: "Ey Rabb'im, muhakkak benim kavmim, şu Kur'an'ı terk etti."[**Furkan (25)/28-30]**

H. 5. asrın yazarlarından İran'lı bir sufi bile, kendi zamanındaki benzer hezeyanlara karşı şöyle isyan etmiştir:

"Bazı sufiler, şehvetlerini, şeriat; uydurma vehimlerini, ilahi ilim; nefsi arzu ve isteklerini, ilahi sevgi; zındıklıklarını, fakr; şüphelerini, safa; dinin inkarını, nefsin fenası; şeraitin ihmalini, tasavvuf yolu olarak görmektedirler."

Sonuç olarak diyebiliriz ki; kabala tasavvufu, Taoculuk, Budizm, Hint Veda öğretileri, Uzak Doğu'nun mistik dinleri, Hint-İran kaynaklı ilkel Mitras gizemleri ve Yeni Eflatunculuk felsefesi ile "tasavvuf felsefesi" arasındaki "felsefi-kavramsal örtüşme, paralellik ve özde birlik" açık, kesin ve anlamlıdır.

Özetle ifade edebiliriz ki; "tasavvuf felsefesi"nin, İslam'a dayandırılması; İslam'ın "derin bir algılama"sı olarak takdim edilmesi, tam anlamıyla bir aldanma ve aldatmadan ibaretttir. Taşıdığı etiket, İslam olsa da; İslam'ı, temellerinden çökertmek için İblis'in hain planlarıyla dokunmuş; yücelik peşinde olan hastalıklı kalplere-zihinlere enjekte edilmiş bir "şeytani felsefe"dir. Asırlardan beridir yapılan tüm hazırlık ve çalışmalar; bu çağın "şeytani New Age Dini"ni oluşturmak; "Deccal Dünyası"nı inşa etmek için İblis'in yaptığı "kadim plan"ın bir parçasıdır.

Sonuç

1) "Tasavvuf felsefecileri"nin Kur'an'ı anlamak için başvurdukları bir metodolojileri yoktur. Aklın yerine "his ve hayalleri" ön plana çıkarmışlardır. Müteşabih ayetleri ve hatta muhkem ayetleri bile istedikeri gibi tevil etmekte; tevil denemeyecek derecede, arzu ve isteklerine uydurmakta; gerçekte İblis'in arzularına uydurmakta ve zırvalamaktadırlar. Halbuki "zırva tevil götürmez". Kalplerinde hastalık olanlar, Kur'an'ın "müteşabih"ini de, "muhkem"ini de istedikleri gibi tevil ederler. Nitekim Sonsuz Yüce Allah, Ali İmran suresi 7. ayetinde böyle olanları; "Kalpleri kaymış, fitne çıkaran ve keyfi yorumlar yaparak müteşabih ayetleri tevil edenler"olarak nitelendirir.

2) Tasavvuf felsefecileri, bugünkü pozitif ilmin cahilleridir ve kuşatamadıkları halde, "Allah'ın Zatı"nı ve "Sıfatları"nı istedikleri gibi yorumlamaktadırlar. "Madde"yle ve "şeyler"le ilgili tüm

"kavramlar"ı, bugünkü anlamda gerçek bilimden mahrum olan ve şeytani fısıltılardan feyz alan bir felsefe anlayışından kaynaklanmaktadır.

Bu felsefeciler, EskiYunan filozoflarının skolastik ve şeytani görüşlerini aldılar. Yahudi-kabalası ve şeytani Hint-Doğu felsefesinden etkilendiler. Unutulmamalıdır ki bu felsefeler de, daha önceki Mısır, Sümer-Babil, Atlantis ve şeytani Lemurya "antik toplumları"nın bir mirasıdır.

3) "Tasavvuf felsefecileri"nin İslam'ın temel meseleleriyle ilgili görüşleri, tamamen Kur'an ve Sahih sünnet dışıdır, yanlıştır ve yalandır. Yukarıda Allah'ın kim olduğu, İslam'ın ne olduğu özet olarak ortaya konmuş; arkasından da bu felsefecilerin azim sapkın iddialarına yer verilmiştir. Gerçeği arayan salim her akıl sahibinin, bu sapkın görüşlerin ne anlama geldiğini kavraması hiç de zor değildir.

4) Allah'la, "Nuru"ndan yarattığı alemler arasında bu felsefecilerin kurduğu ilişki, külliyen yalandır ve şeytanidir. "Vücut birliği"; "vahdeti vücut" felsefesi; bugün de İblis'in askerlerinin medyumlar aracılığıyla dünyaya yaydığı en büyük iftiralardan birisidir. "Gerçek tevhid"i, böyle bir "Birliğe" dönüştüren şeytan dostları, yanıldıklarını anladıklarında iş işten geçmiş olacaktır.

5) "Vahdeti vücutcu tasavvuf"un, Allah'la-insan arasında kurduğu "bütün-parça", "zat-suret", "ben, o; o, ben" ilişkisi en büyük şeytanca yalandır.

İblis,dün nasıl tasavvuf yoluyla İslam toplumlarını ifsad ettiyse; bugün de Başmelek Mikail postuna bürünerek Batı toplumlarını, aynen Adem'i kandırdığı gibi kandırmaya çalışıyor ve başarılı da oluyor. Ne diyor? "Sizde Tanrılık saklı, bize itaat eder, meditasyon yapar ve sizin rehberleriniz olmamıza izin verirseniz, size boyut atlatır, Tanrılık boyutuna çıkarırız." Bu şeytan sözleri, tasavvuftaki "fenafillah"ın kestirme yolu.. Bugün dünyada; özellikle ABD'de milyonlarca insan, bu "melek olma, Tanrı olma yalanı" peşinde koşmaktadır. Vah zavallı kibirli aldanmışlar vah!...Taktik aynı taktik... İblis, Adem'e kurduğu tuzağı, onun çocuklarına da aynen kuruyor ve işletiyor. Heyhat nerde ders, nerde ibret! İşte Kur'an'ın uyarısı:

Örtülü olan edep yerlerini açığa çıkarmak için şeytan, o ikisine vesvese verdi. (Şeytan) dedi ki: "Rabb'iniz, şu ağaçtan sizi yasaklamıyor, ancak iki melek olursunuz yahut ebedi (Cennet'te) kalıcı olursunuz diye yasaklıyor."[**Araf (7)/20]**

Muhakkak onun (şeytanın), iman edenler ve Rab'lerine tevekkül edenler üzerinde bir gücü yoktur.

Onun(şeytanın) gücü, onu veli(dost) edinenler ve O'na(Allah'a) şirk koşanlar üzerinedir.**[Nahl (16)/99-100]**

6) Kim kabalacı Newton gibi; "alemler ezeli ve ebedidir"; dolayısıyla "sonsuzdur" diyorsa; her şey Allah'tır, Allah da her şeydir demiş oluyor ki; bu, "vahdeti vücut tasavvufudur" ve elbette bu görüş, bugünün fiziği-astrofiziği tarafından yalanlanmaktadır, tutar hiçbir yanı yoktur. En son Kaliforniya Berkeley Üniversitesi'nden bilim insanı fizikçi Raphael Bousso ve arkadaşlarının ileri sürdüğü görüş şudur: "Evren sonsuz olamaz, şayet evren sonsuz olursa tüm fizik yasaları çöker."

Ancak tasavvuf felsefecileri; özellikle Arabi, "evrenin sonsuzluğu" tezini savunuyor. Bunun sonucu olarak İblis ve yandaşları gibi "Cehennem"i yok sayıyor. Böylece Kur'an'ın, bu

konuyla ilgili muhkem ayetlerini açıkça örtüyor. Bu nedenledir ki bu adamlar; İblis, Firavun vb. azgın kafirleri bile Ahiret azabından; Cehennem'den muaf tutuyorlar. Ve tabiki tüm "putperestler"i de benzer şekilde "Cehennem"den kurtarıyor ve tevhidci(!) yapıyorlar.

7) Bu "tasavvufcular"ın tamamının işleri "rüyalar"ladır. Şeytanlarla dostlukta mertebeleri arttıkça, "vizyonlar" da görürler. İslam'a göre "vahiy" kesilmiştir, "rüya" hiçbir şekilde "delil" olamaz. "Vizyon", cin işi, şeytan işi ve Kur'an dışı bir "hayal"dir. O halde, kim, kimden vahiy alıyor, kim rüyaları; özellikle şeytani rüyaları delil sayıyor? Kim kime "vizyon" gösteriyor? Bunların İslam'da bir yeri, değeri yoktur. Bunlar gerçeğe ulaşmak için hiçbir zaman bir "yol-yöntem" olamaz. Kim olabilir diyorsa; kusura bakmasın, o ya cahildir, ya da kötü niyetli şeytan dostudur. İblis ve adamları, dün de, bugün de dostlarını "rüya ve vizyonlar"la yönetmektedirler ve yönetmeye de devam edeceklerdir. Sonsuz Yüce Allah, Kur'an'a şaşı bakan, gerçek vahiy yerine; kendi heva, kibir ve rüyalarıyla hareket edenlere "şeytanları dost ederiz ve şeytanlar dostlarına vahyederler" diye bize bildirmektedir:

Kim Rahman'ın zikrine (Kur'an'a) şaşı bakarsa, Biz ona, şeytanı sararız. O şeytan, ona arkadaş olur.

Muhakkak onlar (şeytanlar), onları yoldan engellerler ve onlar kendilerinin hidayet üzere olduğunu zannederler.

Bize geldiği zaman (o kimse) der ki: "Keşke benimle senin aranda, iki doğu uzaklığı olsaydı. Sen ne kötü arkadaşsın."[**Zuhruf (43)/36-38]**

Şeytanların, kimin üzerine indiğini size haber vereyim mi?

"Her günahkar-iftiracının" üzerine iner.

Onlar (şeytanlara) kulak verirler ve bunların çoğu yalancıdırlar.[**Şuara (26)/221-223]**

8) Hiçbir mümin-veli, Allah'ın lütfu olan güzel hallerini bir reklama dönüştürmez. Ancak hem mutasavvıf şeyh efendilerin kibirleri, dillerinden taşıyor ve hem de müritler, şeyhlerini uçuruyor. Şeyh uçmaz, mürit uçurur. Böylece masallar, efsaneler yayılıp şeytani efsunlarla beraber bir "kutuplar edebiyatı"na dönüşüyor.

Kur'an'da kimin mümin, kimin "Allah'ın velisi", kimin "şeytanların velisi" olduğu açıktır. Kendilerini Allah'ın velileri olarak gösterip, Sonsuz Yüce Allah'a iftiralar edenlerin, şeytani felsefelerle beslenenlerin, evreni-alemleri Allah'a ortak koşanların, velayet mertebeleri oluşturarak; Sonsuz Yüce Allah'ın hükümranlığında kendilerine pay ayıranların; evrende-dünyada düzeni sağladıklarını ve rızık dağıttıklarını iddia edenlerin, İslam'da bir yeri olabilir mi? Hayır, asla! Ne yazık ki bu yollarla kendilerini Allah'a ortak koşanların durumu, İblis'ten daha kötüdür ve daha hazindir. İşte Sonsuz Yüce Allah'ın ayetleri.. İşte şeytanın dostları ve Allah'ın dostları:

İnsanlardan o kimse ki, Allah hakkında bilgisi olmaksızın mücadele eder ve her azgın-küstah şeytana tabi olur.

(Böyle olan) o kimseye yazılmıştır ki: "Kim onu (şeytanı) veli edinirse, muhakkak o (şeytan), o kimseyi saptırır ve onu alçaltıcı azaba sevkeder.[**Hac (22)/3-4]**

Dikkat et! Allah'ın velileri ki; onlar için korku yoktur ve onlar mahzun da olmazlar.

Onlar, iman ederler ve (Allah'tan) sakınırlar.

Onlara Dünya hayatında ve Ahiret'te müjde vardır. Allah'ın kelimelerinde bir değişiklik yoktur. İşte bu azim bir kurtuluştur.[**Yunus (10)/62-64]**

9) Kendisine ait merhaleleri olan bu "tasavvuf felsefesi"nde sufi, sözde en üst merhaleye geldiğinde; yani bir anlamda haşa Tanrılaştığında, bütün kayıtlardan sıyrılır. Artık ne söylerse haşa haktır, onun için tıpkı Allah gibi, haram-helal yoktur. Tüm hezeyanları, zındıklıkları, açık küfürleri normaldir, çünkü haşa Tanrı'dır. Müridin ihlasından, onun riyası daha üstündür.

Evet bunlar, kelimenin tam anlamıyla şeytanlıktır, hatta onun da ötesindedir. Çünkü İblis, Rabb'inin "tek İlah olduğunu, ondan başka ilah olmadığını bilir." Rabb'inden it gibi korkar, ancak ipi ne kadar uzatılmışsa o kadar havlar. Onun derdi ademoğlunu saptırmak; böyle rezilliklere düşürmek ve cehenneme mahkum etmektir. Ve amacı, her şeyi en iyi şekilde bildiği halde, intikam almaktır. İnsanoğlunun, kendisini nasıl süfli boyuta indireceğini kanıtlamaktır. İşte İblis'in itirafları:

Emir kaza edilip (hüküm verildiği) zaman, şeytan der ki: "Muhakkak Allah'ın size vadettiği hak vaattir. Ben de size vadettim ve vaadime uymadım (yüz çevirdim). Benim sizin üzerinizde davet etmekten (çağrıda bulunmaktan) başka bir gücüm yoktu. (Ancak) siz, bana icabet ettiniz, beni kınamayın (kötülemeyin), kendinizi kınayın. Ne ben sizi ne de siz beni kurtaramazsınız. Muhakkak ben, sizin beni önceden (Allah'a) şirk koşmanızı da tanımıyordum. Muhakkak zalimler için, elim bir azap vardır."[**İbrahim (14)/22]**

10) İblis tarih boyunca "Hak Dinler"i bozmak ve kavimleri "helak"a sürüklemek için elinden geleni arkasına koymamıştır. "Kadim Planı"nı işleten ve ademoğlunu cehenneme sürüklemek için intikam hırsıyla tutuşan İblis ve köleleri, son bir hamle daha yapmışlardır. İnsanlığın en son kurtuluş reçetesi olan Kur'an'a ve Kur'an'daki İslam'a, "şirk kanalları" açarak; "İslam potansiyeli"ni, bugünkü küresel çağdaş "New Age pis suları"nın "havuz"una kanalize ederek, dünyayı ele geçirmenin bir manivelası yapmak amacındadırlar. Bu aldanış fitnesi, insanoğlunun tarih boyunca tekrarlanan aldanışının, maalesef son bir kere daha "Yaklaşan Saat"te tekrarlanmasından başka birşey değildir. İşte Sonsuz Yüce Rabb'imizin geçmişte ve haldeki "aldanmış ve aldatıcılar"ın akibetiyle ilgili engellenemez ve önlenemez yargısı:

(Şeytan), onlara vadediyor, onları ümitlendiriyor. Oysa şeytan, onlara aldanmadan başkasını vadetmez.

Böyle olanların (şeytan ve ona tabi olanların), barınağı cehennemdir. Ve onlar, oradan bir çıkış yolu da bulamazlar. [**Nisa (4)/120-121]**

Allah'a andolsun! Senden önce de ümmetlere (resuller) gönderdik. Şeytan onların (ümmetlerin) amellerini, kendilerine süsledi. Bugün de o (şeytan), onların velisidir (dostudur). Onlara, elim(acı) bir azab vardır.[**Nahl (16)/63**]

(İblis) dedi ki: "Bana karşı ikram ettiğin o kimseye Sen bir bak! Şayet beni, Kıyamet Günü'ne kadar ertelersen (süre verirsen), elbette onun (Adem'in) zürriyetine, ancak azı müstesna yular takacağım.[**İsra (17)/62]**

Rabb'ine andolsun ki Biz, onları ve şeytanları toplayacağız, sonra Cehennem'in çevresinde diz çökmüş vaziyette hazır bulunduracağız.[**Meryem (19)/68]**

Biz, onlara yakınlar (cin-şeytanlar) hazırladık. Onlar(cin-şeytanlar), onların önlerinde ve arkalarında olanları güzel gösterirler. Onlardan önce geçmiş olan ümmetler içindeki insan ve

cinler gibi, onlara da söz (azap) hak oldu. Muhakkak onlar hüsrana uğrayanlardır.[**Fussilet (41)/25]**

Evet bilinmelidir ki; "evrensel aldatıcılar" da, tarih boyunca "aldananlar" da, ebedi olarak kaybetmişlerdir ve kaybetmeye devam edeceklerdir. Allah, gerçek müminlerin dostu, kafirlerin ve şeytanların ebedi düşmanıdır.

Kaynaklar:

1) Kur'an-ı Kerim

2) Kütübü Sitte

3) Muhiddin-i Arabi, Fütuhat-ı Mekkiye, çev. Selahhaddin Alpay, H. Mustafa Varlı, Esma Yy. İstanbul, 2005.

4) Reynold Nicholson, Tasavvufun Menşei Problemi, çev. Dr. Abdullah Kartal, İz Yy, İstanbul 2004.

5) A. E. Afifi, Muhyiddin İbnu'l-Arabi'nin Tasavvuf Felsefesi, çev. Dr. Mehmet Dağ, Ankara Üniv. İlahiyat Fak. Yy. Ankara, 1975.

6) Abdülkerim el-Cîlî, İnsân-ı Kâmil, Mütercim Abdülaziz Mecdi Tolun, İz Yayıncılık, İstanbul, 1998.

7) Prof. Dr. Fazlur Rahman, İslam, çev. Doç. Dr. Mehmet Dağ, Doç. Dr. Mehmet Aydın, Selçuk Yy. İstanbul, 1981.

8) Prof. Dr. Cavit Sunar, Tasavvuf Felsefesi veya Gerçek Felsefe, Ankara Üniversitesi İlahiyat Fak. Yy. Ankara, 1974.

9) Prof. Dr. W. Barthold, Prof. Dr. Fuad Köprülü, İslam Medeniyeti Tarihi, Diyanet İşleri Başkanlığı Yy. Ankara, 1977.

10) Prof. Dr. Muhammed Ebu Zehra, İslam Hukuku Metodolojisi (Fıkıh Usulü), çev. Prof. Dr. Abdulkadir Şener, Fecr Yy. Ankara, 1986.

11) İbni Teymiyye, "Allah'ın Dostları ile Şeytanın Dostları Arasındaki Fark", çev. İ. E. Dal, Pınar Yy. 2003.

12) Dr. Ali Arslan Aydın, İslam İnançları ve Felsefesi, İrfan Yy. İstanbul.

13) Prof. Dr. Talat Koçyiğit, Hadiscilerle Kelamcılar Arasındaki Münakaşalar, Türkiye Diyanet Vakfı Yy. Ankara, 1989.

14) Kürşat Demirci, Hinduizmin Kutsal Metinleri, İşaret Yy. İstanbul, 1991.

15) Ananda Coomaraswamy, Hinduizm ve Budizm, çev. İsmail Taşpınar, Kaknüs Yy. İstanbul, 2000.

16) Gershom G. Sholem, Zohar "Kabala'dan Temel Öğretiler", çev. Ebru Yetiş, Dharma Yy. İstanbul, 2008.

17) Perle Epstein, Kabala Musevi Mistiklerinin Yolu, çev. Nusret Karayazgan, Şiyma Barkın, Dharma Yy. İstanbul, 2000.

18) Afşar Timuçin, Aristoteles Felsefesi, Kavram Yy. İstanbul, 1976.

19) Josef Horovitz, İslami Tarihçiliğin Doğuşu, çev. Ramazan Altınay, Ramazan Özmen, Ankara Okulu Yy. Ankara, 2002.

20) Fahreddin Razi, Kelama Giriş, çev. Prof. Dr. Hüseyin Atay, Ankara Üniv. İlahiyat Fak. Yy. Ankara, 1978.

21) Dr. Süleyman Ateş, Cüneyd-i Bağdadi Hayatı, Eserleri ve Mektupları, Sönmez Neşriyat Yy. İstanbul, 1970.

22) Dr. Otto Dreher ve Dr. Ernst Ganz, Mazdaznan Nedir? Zerdüşt Felsefesi, çev. Gülben Ananias, Renkiş Yy. İstanbul, 1979.

23) Henry Corbin, İslam Felsefesi Tarihi I, çev Hüseyin Hatemi, İletişim Yy. İstanbul, 1994.

24) Henry Corbin, İslam Felsefesi Tarihi II, çev. Ahmet Arslan, İletişim Yy. İstanbul, 2000.

25) İslam'da Mezhepler ve İnanç Yolları Ansiklopedisi, Güneş Gazetesi Yy.

26) Texe Marrs, İlluminati Entrika Çemberi, çev. Ali Çimen, Timaş Yy. İstanbul 2002.

27) H. J. Störig, İlkçağ Felsefesi Hint Çin Yunan, çev. Ö. C. Güngören, Yol Yy. İstanbul, 2000.

"VAHDETİ VÜCUT FELSEFESİ": "NEW AGE FELSEFESİ"

Dr. Halil BayraktarHilal Nevruzoğlu-yaklasansaat.com-28/05/2011

İblis, melek boyutundan düşürülerek kovulduktan sonra insanoğlunun peşine düşmüş ve "kadim bir plan" çerçevesinde melanetlerini sürdürmüştür. İblis için insanoğlundan intikam almanın tek yolu, onu da "ebedi Cehennem"e mahkum etmektir. Ebedi kurtuluş ise "Sonsuz Yüce Allah'a şirk koşmaksızın teslim olmak ve iman etmektir". Ebedi Cehennem'e mahkumiyetin tek koşulu da, "Sonsuz Yüce Allah'a şirk koşmaktır". Sonuç olarak "İblis ve ordusu" insanlık tarihi boyunca insanoğlunun, İslam'dan; Hak'tan sapması için onun yolunda oturmuş ve onu, "şirke-küfre" manipüle etmek için "insanoğlunun tüm zaaflarını ve zayıf noktaları"nı kullanmıştır. Bu profesyonelce saptırma planı ve yöntemleri, "sistematik bir felsefe"ye dönüştürülmüş; zamana ve toplumlara göre değişim gösterse de; özde aynı kalmıştır. Bu felsefenin özü şudur:

"Sonsuz Yüce Allah'ı örtmek; O'nun yüce sıfatlarının bir kısmını, başka bir şeye yahut inasanlara atfetmek; O'nun yüce hukuğunu çiğnemek; O'na çocuk yahut ortak uydurmak; O'na saygısızlık yapmak; O'nun elçilerini ve kitaplarını inkar yahut tevil etmek; O'nun tek merci-merkez-otorite-kral-güç ve hükümranlık sahibi olmasını, iftiralarla gölgelemek ya da bu yetkilerin bir parçasını bir başkasına atfetmek; meşruiyeti O'nun onayı dışında aramak; 'sevgi'yi sadece ve sadece O'na has kılmamak, 'Allah'ın onaylamadığı sevgi'yi kullanarak, insanlığı manipule etmek."

İşte İblis'in "saptırma felsefesi" bu unsurları içermektedir. Tüm eski kavimlerdeki bozulmuş dinler, yukarıdaki unsurların bir kısmını yahut tamamını içermektedir. İnsanlık geliştikçe, "İblis'in İslam'ı bozma, şirk dinine dönüştürme sinsi planları" da değişir ve dönüşür, ancak esas itibarıyla aynıdır: Şamanizm, totemizm, mistisizm, spiritüalizm, Budizm, Brahmanizm, paganizim, materyalizm, sufizm, Kabalizm, New Age vs...

Bugün "New Age Dini (Yeni Çağ Dini)", dünyada gittikçe yaygınlaştırılan bir "lego dini"dir. Küresel sermayenin, İblis ilhamlarıyla yeşerttiği bu "Küresel Deccal Dini"; İslam'ın, yakın gelecekte dünyaya hakim olmasından kısa bir süre önce; "Yaklaşan Saat"in az bir zamanında dünyaya egemen olacak bir sapkınlıktır. Bu dinin yapımcısı, "İblis'in Lemurya şeytan toplumu"dur. Maalesef İblis, "Yaklaşan Saat"te dünya insanlığını bu havuzda toplamanın, "şeytani altın çağı" inşa etmenin eşiğinde bulunmaktadır.

"Lemurya şeytan toplumu"nun öncülüğünde; Doğu Asya "Mu" toplumlarından, Atlantik'te battığı tahmin edilen "Atlantis" toplumuna; oradan Mısır-Yunan-Roma, Sümer ve Kenan toplumlarına kadar bu "şeytani felsefe"yi aşılamıştır. Çağımızda New Age dini diye pazarlanan ve merkezinde "insanın tanrılığı" yalanı bulunan "sevgi dini(!)"; gerçekte "intikam dini"dir.

Tabii ki tarihte geriye gittikçe "insanın tanrılaştırılması"yla birlikte; "hayvan", "taş", "metal", "ağaç" vs. putları kullanarak "cin-şeytanlar"ın nasıl "tanrıcılık oyunu" oynadıkları açıkça

görülmektedir. Bugün "doğu dinleri", her türlü kaba putperestliğin, Mu'dan bugüne kadar değişmeden geldiğini bize açıkça göstermektedir. Bununla beraber "cin-şeytanlar"ın, bu kaba putperestliğinin arkasında nasıl saklandıklarını bugün bile göremeyen zavallılar, şaşırtıcı derecede çoktur.

Bu şeytani "New Age" dininin önünde en önemli engel, "kitaplı büyük dinler"dir. Ancak bu dinlerin bozulması; "şeytani-şirk dini" haline dönüşmesi için İblis ve yandaşları, "özel yöntemler" geliştirmişler, aracı sınıf haline gelen "din adamları"nı ve "kibirli sufiler"i kullanarak uygulamaya koymuşlardır.

Hristiyanlık, maalesef "İblis-Roma işbirliği" ile daha başlangıçta ifsada uğramış; özellikle Havari olmayan; hatta İsa'nın düşmanı Tarsus'lu Yahudi Paul'un çabalarıyla "teslise"; "baba-oğul-kutsal ruh" tanrıcılığına dönüşmüş; çoklu "New Age insanperestliği"nin özel bir uygulaması olarak ortaya çıkmıştır. New Age; bir "yaratıcı ana-baba tanrı"dan ve "tanrılar"dan söz eder ki güya bu tanrılar; insanlar, cinler, melekler, ruhlardır. Bu Allah'ın ve insanlığın düşmanı tezgahtarlar; yani cin-şeytanlar, tarihler boyunca kendilerini elbette "ruhlar" ya da "melekler" olarak pazarlamışlardır. Hristiyanlık, "sadeceİsa, Tanrı'nın oğludur ve dolayısıyla Tanrı"dır der. Bu sebepledir ki Hristiyanlık; hak bir peygamberi ilahlaştırarak "şirk dini"ne dönüştürmüş; şeytani New Age dinine karşı olmak yerine "işbirlikçi bir din" haline gelmiştir.

Gerçekte özü İslam olan Musevilik; kitaplı, çok peygamberli büyük bir dindir. Ancak zamanla bu dinde bozulmuş; din adamları kendi "nefsi-kavmi görüşleri"ni öne çıkarmışlar,"şeytanların rolü"nü unutmuşlar, hatta şeytanların varlığını, düşmanlıklarını kitaplardan çıkarmışlar ve "İblis'in tuzağı"na düşmüşlerdir. Böylece bir Yahudi tasavvufu olarak ortaya çıkan "Kabala felsefesi", tam anlamıyla bir "İblis felsefesi"dir. Bu felsefe, "tasavvuf felsefesi"nin; yani "Vahdeti Vücut" felsefesinin ve "New Age lego dini"nin de özünü oluşturmaktadır.

İnsanlığa gönderilmiş en son evrensel din İslam'ın kitabı Kur'an, her türlü tahrifattan uzak ve insanlığın elinde korunmuş olmasına rağmen; "din adamları"nın ve "tarikat-tasavvuf" erbablarının tefsir ve tevilleriyle kavramlar buharlaştırılmış; "Yaşanan İslam"da, "Kur'an İslam"ı olmaktan uzaklaşmıştır. Özellikle "Kabala felsefesi"nden beslenen "tasavvuf felsefesi"nin "vahdeti vücut" anlayışı, İslam'ın temellerini sarsmış; bu felsefe, İblis'in İslam'a tuzağı olmuştur.

İbni Arabi, döneminin Yahudi filozoflarından ve "Kabala felsefesi"nden oldukça etkilenmiştir. Aynı devirde yaşayan kabalacı Moşe Şem Tov'un "adam kadmon"uyla, "vahdeti vücut"cu Arabi'nin "insan-ı kâmil"i aynıdır. İkisi de Aramice yazan aynı kaynaktan beslenen Kurtuba'lı iki filozoftur. "Kabala" ve "vahdeti vücut" bir madalyonun iki yüzüdür. Arabi, Yahudilerle dostluk kurdu, Yahudilerden "Kabala"yı öğrendi ve böylece "vahdeti vücut" şeytani felsefesini geliştirdi. Arabi'nin en çok ilham aldığı kaynaklardan birisi olan "Kabala felsefesi"nin özü şudur:

"Bütün ruhlar, İlahi Ruh'la birlikte sadece ve sadece bir bütün oluşturur. Tanrı, aynı anda birçok ve tektir. O, büründüğü sayısız şekle rağmen emsalsiz bir varlıktır, parça, bütünün yerine geçebilir. Yaratıcı, aynı anda hem bilgi hem bilen ve bilinendir, onunla birleşmemiş ve onun kendi özünde bulmadığı hiçbir şey var olamaz, var olan her şey O'dur. İsmin üstatları diye adlandırılan seviyeye ulaşmış mistikler, bu noktaya geldiklerinde Tanrı'dan farklı değillerdir (!): Tanrı ve Gerçeklik, soyut düşünceler değildir. Tanrı, kendini sonsuz

sayıda parça halinde gösteren 'Birlik'tir(!) İnsanın, Tanrı'nın görüntüsünde yaratılmış olması bu demektir."

Arabi'nin "vahdeti vücut" felsefesiyle, "kabala felsefesi" arasında hiç bir fark olmadığını yukarıdaki ifadeler açıkça göstermektedir. İbni Arabi, kökleri İblis'e dayanan "antik felsefeler" ve "kabala"dan esinlenerek; "vahdeti vücut" felsefesini bir "şirk kanalı" olarak geliştirmiştir. Bu "şeytani felsefe"nin amacı; bizzat var olan, her şeyi yoktan var eden ve yarattığı hiçbir şeye benzemeyen Sonsuz Yüce Allah'la, yarattığı her şey arasında bir "bütün-parça" ilişkisi kurmaktır. Bu şeytani mantalite ile "vücut birliği" sağlanmış ve böylece de "Birlik (Tevhid) (!)" gerçekleşmiş olacakmış!.. Bizce de Arabi, bu yolla "İblis felsefesiyle birlik" sağlamış ve "şirkin en büyüğü"ne kucak açmıştır.

"Tasavvuf" ve özellikle de "vahdeti vücut felsefesi"nde ileri sürülen düşünce sistemlerinin tamamı, İblis'in tezgahında dokunmuş "abalar"dır. Bu "abalar"ı giyenlerin ve pazarlayanların, İslam'la hiçbir ilgisi yoktur. Bunlar, koyun postuna bürünmüş "kurt sufiler"dir, "şeytanın velileri"dir.

Sonuç olarak İslam etiketli "tasavvuf felsefesi"; Eski Mısır, Eski Yunan,"antik felsefeler"den, Hint-Budizm, İran-Mecusi, Yahudi-Kabala, Hristiyan felsefelerinden beslenen ve İslam mahallesinde pazarlanan "İslam dışı bir felsefe"dir. Bu felsefe, beslendiği kaynaklar itibariyle, "İslam Denizi"ne açtığı "şirk kanalları"yla İblis'in amacına hizmet eden ve "Din'in Merkezi"ni, "Allah"tan "insan"a kaydıran "küfri bir sistem"dir.

O halde "insanda Allah'ın ruhundan bir parça vardır" tezi, İblis'in İslam'ı bozmak; "insanları tanrılaştırmak" için açtığı bir "tuzak kanal"dan ibarettir. Bu nedenledir ki İslam dışı tasavvuf felsefesinde; Tanrı'ya yaklaşmak (!); Tanrılaşmak (!) için birçok yol ve yöntemler ihdas edilmiş; İblis'in tuzağına düşülmüş; müridler maddi varlıklarını minimize ederek; riyazat yaparak, sözde Tanrı'ya ait ruh boyutlarını geliştirmeye çalışmışlardır. Bu yol ve yöntemler; İblis'in kucağına açılan kapılarla doludur.

Sonsuz Yüce olan Allah ile yaratılmışlar; özellikle de insan arasında bir "yakınlık, benzeşim, dönüşüm" ön gören tüm felsefeler, insanı tanrılaştırmaya yönelik, şeytani sapkın yaklaşımlardır. Sonsuz Yüce ve Alemlerin Rabb'i olan Allah ile insan arasında hiçbir "bütün-parça ilişkisi", "yakınlık-benzerlik", "baba-çocuk", "yansıma", "ortaklık", "hisse ve yetki paylaşımı","boyut atlayarak tanrılaşma" vb. gibi bir ilişki yoktur.

Bu konu "İBLİS'İN İSLAM'A TUZAĞI: "TASAVVUF FELSEFESİ" başlığı altında incelenmiştir. Biz burada "kabala" fesefesine dayanan "Vahdeti Vücut" felsefesiyle "New Age" felsefesi arasıdaki özdeşliği ortaya koyacağız. Bu iki felsefenin temel özellikleri aynıdır. Amaç İslam dinini bozup şirk dinine dönüştürmek ve insanlığı bu "Deccal Dini"nde buluşturmaktır. Bu "şeytani New Age felsefesi"nde insanlığı manipule etmek için sıkça kullanılan ve gerçek anlamından koparılmış kavramları şöyle özetleyebiliriz:

Ters-Yüz Edilmiş "İblisce Kavramlar"

1) "Bir", "Birlik(vahdet)" kavramları, İslam'dan çalınmış; "vahdeti vücut" anlamı verilmiş, birçok zayıf akıl sahiplerinin avlandığı "yem kavramlar"dır.

"Gerçek Tevhid"; yarattığı hiçbir şeye benzemeyen; herşeyi nurundan yaratan Sonsuz Yüce Allah'ın, ortağı olmayan Tek (Bir) İlah olması; ona boyun eğmiş tüm canlı-cansızlar gibi "insan ve cinler"in de ona köle olmasıyla oluşan "Bir"liktir. Gerçek "Tevhid" budur.

İblis'in felsefesindeki "birlik", tam anlamıyla "vücut" birliğidir. Bu felsefeye göre İnsanlar, cinler, cin-şeytanlar, tüm yaratılmışlar, yani her şey; Tanrı'nın bir parçasıdır. İşte New Age'deki "Birlik" böyle çalıntı çarpıtılmış bir kavramdır.

2) "Sevgi" kavramı, en çok kullanılan bir yemdir. İblis ve yandaşlarının çok kullandıkları bu "yem-kavram"ın gerçek anlamı şudur: Sonsuz Yüce Allah, her şeyi sevgisiyle yarattı ve tüm canlılara sevgisinden verdi. Gerçek sevgi, Allah sevgisidir. Meşru sevgi, sadece ve sadece Allah'ı sevmektir, Allah'ın "sev" dediklerini sevmek, "sevme" dediklerini de sevmemektir ve sevgiyi, Allah'ın onayıyla varlıklara dağıtmaktır. Melekler ve ruhlar, Allah sevgisiyle yaşarlar. Müminin gıdası "Allah sevgisi"dir. Sonsuz Yüce Allah, tüm varlıkların sevgilerini yönelttikleri "Gerçek ve Tek İlah"tır. Sonsuz Yüce Allah, sevginin "kaynağı" ve"merkezi"dir.

İblis bu gerçeği bildiği için bu temel "İslam kavramı"nı alıp, onun merkezini değiştirmiştir. Merkeze, insanı koymuş, "kim olursa, ne olursa olsun sev" yemine dönüştürmüş; tarihler boyunca işlediği "sevgi edebiyatı"yla nice mistikleri, sufileri, din adamlarını ve insanları tuzağa düşürmüştür. Bugün, çağın dindarlarını ve dinsizlerini bu yemle avlamakta; aynı New Age havuzunda toplamaktadır. Başmelek Mikail postuna bürünen İblis'in ve tüm yandaşlarının celselerinde en çok tekrarlanan "yem kavramı" budur. Bu "sevgi" kavramının İbliscesi elbette "intikam"dır. İblis, kovulduğu zaman intikam yemini etmiştir ve demiştir ki; "Ademoğlu'nun yolunda duracağım, onu saptıracağım ve ondan intikam alacağım". "New Age Dini"nin en temel kavramı, işte böyle bir "sevgi"dir. Yani "sevgi" kavramı, "intikam" almak için manipulatif bir yem olarak kullanılmaktadır...

3) "Boyut atlama", "Tanrı olma", "Nirvana", "Tanrı'da yok olma", "ben O'yum, O ben" vs. bütün bunlar; İblis'in ürettiği, kibirli kulaklara hoş gelen yalanlardır. "Vahdeti Vücut", "Kabala" ve "New Age" üçlü felsefenin ortak yalanıdır. İnsanın, Tanrı'nın bir parçası olduğu, yahut Tanrılık cevherinden bir parça taşıdığı iftirası, kibirli zevata tekrarlanıp durmuş; allanıp-pullanarak bir "şirk kavramı" olarak pazarlanmıştır. Bugün de bu zehirli felsefe, insanoğlunun gözlerini kör etmiş; "sevgi, kardeşlik, dinlerin birliği" edebiyatı eşliğinde "Deccal Çağı"na kapı aralamıştır.

4) Birin oğulları, Işığın oğulları da, İblis'e tabi olan sapmış topluluklar için kullanılan çalıntı kavramlardır. Gerçekte Allah'a tabi olan İslam toplumları, "Bir'in köleleridir" ve "nurun (ışığın) takipçileridir". "Nur(ışık)", İslam'dır; "karanlık (zulumat)","şirk-küfür ve şeytanlık"tır. İblis ve yandaşları "karanlığın oğulları"dır. Ancak İblis, bu hak kavramları alt-üst etmekte, kendisine tabi olanlara "ışıkçılar-ışık işçileri, aydınlıkçılar, aydınlanmacılar"; kendisine karşı olanları da "karanlık enerjiler" olarak yutturmaktadır.

İblis'in hayatı boyunca yaptığı iki şey vardır: Birincisi, "Sonsuz Yüce Allah'ın sistemi ve ilmi"nden çalmak. İkincisi çaldığı bu "gerçek kavramları ve olayları" ters-yüz etmektir. İblis, tam anlamıyla taklitçi bir maymundur. Sonsuz Yüce Olan Allah'ı taklit etmekten başka bir özelliği olmayan kovulmuş- aşağılık bir mahluktur.

5) "İnsanın kendisini sevmesi", "insanın hevasını sevmesi", "kendisini övmesi, kutlaması"; bütün bunlar şeytanca sözlerdir. İnsan, "akıl "ve "nefis"ten oluşur. "Nefs"in tüm arzu ve zekası "heva"dır. Her nefis kendisini sever ve herkese sevdirmek ister, hatta daha da ileri giderek kendisini (nefsini) ilahlaştırmak ister. Bu şekilde kibirlenerek topladığı güçle, "insanlığı" ve "ekini" mahvetmek ister. Tarihler boyunca ortaya çıkan kendisini

beğenmiş zalim-kibirli nefisler; zulmün, katliamların, sömürgeleştirmenin, güce dayalı haksız emperyal sultanın ta kendisidir.

Sonsuz Yüce Allah, yarattığı nefsin, kim olduğunu bilmesini, kendisini övüp-ilahlaştırmak yerine; Tek olan Rabb'ine teslim olmasını, köle olduğu bilincine ermesini, haddini ve aczini bilmesini ister. Asıl sevilmesi, övülmesi ve kutsanması gerekli olan Sonsuz Yüce Allah'tır. İnsanın Rabb'ini tanıması ve Sonsuz Yüce karşısında cüceliğini görmesi için de Sonsuz Yüce Allah, yarattığı "nefisler"e (insanlara) meşakat içinde bir hayat ön görmüş; alın teriyle ekmeğini kazanmasını takdir etmiş; hastalık, açlık ve her türlü belalar yükleyerek terbiye etmek istemiştir.

Buna karşılık insanın, "heva"sını (arzu-isteklerini) sevmesi, kendisini sapkınca sevip-beğenmesi; kibirlenmesi, övünmesi, kendisini ve kavmini üstün görmesi; kişiyi şirke-küfre ve şeytanlığa götürmekle kalmamış; dünyayı ve insanlığı köleleştirme hayallerini kamçılamıştır. İşte İblis ve taifesi de, insanoğlunun zaaflarına dayandırdığı bu "felsefe"yi işleterek "sörf" yapmakta, insanları küme küme avlamaktadır.

Yukarıdan beri açıkladığımız "saptırılmış kavramlar"ı ve bu kavramalarla bağlantılı "şeytani felsefe"nin "alt kavramları"nı; yani "Vahdeti Vücut felsefesi"yle, "New Age felsefesi"nin özdeşliğini ortaya koyan "ortak kavramlar"ı aşağıda açıkça görebilirsiniz. Bugün, özellikle Batı toplumlarını etkiliyen "New Age felsefesi"nin temellerinin, tamamen "Vahdeti Vücut felsefesi"ne dayandığını söylemek daha doğru olur.

İşte bu iddiamızın kanıtları, işte İbni Arabi'nin "zırvalar"ı, işte " İblis'in melekleri (!)"nin celselerde salyalarını akıtarak fısıldadıkları "şeytani sözler"i... Buyurun siz karşılaştırın...

"Vahdeti Vücut"(İbni Arabi) Ne Diyor?	**New Age"(İblis) Ne Diyor?**
1) "İnsan, Allah'ın sureti; alemler, bu suretin kendisinde yansıdığı ayna; Allah da, insanın sureti olduğu Zat'tır. Şu halde biz, Hakk'ı, hangi vasıf ile nitelemiş isek, bizde de o vasıf vardır. Çünkü suretleri farklı olsa bile, dua eden, icabet edenin aynısıdır."	1) "Eğer Tanrı'nın sizi görmesini istemezseniz, Tanrı göremez, çünkü Tanrı sizsiniz." (Tobias-İblis'in yardımcısı) "Birlik, insanın kendisinin Tanrı olduğunu anladığı noktadır." (The group-Bir grup şeytan) "Bir aynaya bakın, yaratanı görün."(Ra-şeytanı)
2) "Sadece kendine şükret ve sadece kendini kına."	2) "Kendine teşekkür et. Kendine teşekkür, tanrısallığın besini gibidir. Her şeyin üstünde, teşekkürü kendinize edin. Kendinizi onurlandırın ve kendinizi sevin.(Tobias-İblis'in yardımcısı)
3) "O halde, dini anlamıyla, ahiret hayatında bir azap ve mükafat yoktur."(Yani cennet-cehennem yoktur.)	3) "Cennetle cehennem yoktur."(Tobias-İblis'in yardımcısı) "Tanrı, sizin cennete ya da cehenneme gitmenize aldırmaz, çünkü bunları Tanrı değil, siz yarattınız."(Kuthumi- şeytanı) "ödül ve ceza yok."(Kryon-İblis'in yardımcısı)
4)"Ben "sevgi dini" ile dinlendim, insanlar "ilah" hakkında inançlar ortaya koymuşlardır, ben onların inandıklarının hepsine inandım. Aşığın sığınağı, ruhbanın manastırı, putlar için ev, tavaf edenin Kabe'si. Heva, sevgidir, ibadet edilen bütün suretlerdeki hakiki ma'buddur(Tanrı'dır). O halde, her şeye sadece 'heva' ile ibadet olunur ve heva, kendinden dolayı ma'buddur(Tanrı'dır). O halde Heva, Allah'ın başka bir ismi, hatta en büyük ismidir."	4) "Sizin de nasıl Tanrı olduğunuzu anlamak, Ruh'un sizin için hep beslediği şefkati anlamaktır, tümüyle sevgi, en karanlık anlarınızda bile...O(Tanrı) basittir. O sevgi doludur. O koşulsuz sevgidir. Çünkü Tanrı, tam sevgi ve şefkattir size...yaptığınız her şeye...her bir küçük pis şeye...her bir küçük iğrenç, ayıp, edepsiz şeye...her şeye sevgi, sevgili dostlar.."(Tobias-İblis'in yardımcısı)
5) "O halde (Allah'tan) isteme ya da dua etmek, cehalettendir. Kamil sufi ise, hiçbir şey istemez. Sen ancak kendi nefsine hamd et. Bu durumda ise insan, sadece kendini övebilir. O bana hamd eder, ben de O'na hamd ederim. O bana ibadet eder, ben O'na ibadet ederim."	5) "Her bir an'ı, her nefesi, ve her günü Tanrı olarak yaşamaya başlayın. İnsanlar her gün dua ediyorlar. Ne yazık ki, biz bunların tümünü duyuyoruz. İnsanlar derin bir acı içindeler ve Tanrı'ya yakarışlarda bulunuyorlar,

	"Sevgili Tanrım, bunu neden yapıyorsun?" diyorlar. Ve o sevgili Tanrı, her şeyden önce, "Ben senim" diyor."(Tobias-İblis'in yardımcısı)
6) "Arif'teki yaratma aracı,"himmet"tir. Himmet, mahiyetini kesin olarak bilemediğimiz bir kuvvettir. Arif, meydana getirmek istediği herhangi birşeye himmetini yöneltir, o şey hemen meydana gelir; veya var olmasını istediği herhangi bir şeye himmeti yönelttiğinde, bu varlık meydana gelir.	6) "Siz de Tanrı'sınız. Siz her yönden yaratanlarsınız, bilseniz de bilmeseniz de sürekli yaratıyorsunuz. Ve eğer herhangi bir şey yaratmak gereğini hissediyorsan, o zaman derin bir nefes al ve, "ben Tanrı'yım ve seçimim bu" de. " (Adamus- İblis'in yardımcısı) Siz, Tanrı suretinde yaratıldınız. Siz, imgeleyebilen ve tezahür ettirebilen ve bunu maddeye dönüştürebilen bir Tanrı'sınız."(Tobias- İblis'in yardımcısı)
7) "Bende hayal kuvveti öyle bir dereceye ulaşmıştır ki, Cebrail'in, Peygamber'in önünde bedenlenmesi gibi, sevgilim(Allah yahut meleği kastediyor-gerçekte şeytandır) hayalimin dışında sevgilim olarak bedenlenebilir. Artık, ona bakamam; o ise, bana hitap eder, ben de ona kulak veririm ve sesini işitirim."	7) "Ve bu arada biz – nasıl desek ... rüya halinizde de size konuşuyoruz. Biz sizinle her an çok-boyutlu düzeylerde temastayız. Sizler, uyurken, rüya görürken, rehberler ve meleklerle, sizin kişisel varlık grubunuzla birlikte oturacak, ve planlamayı yöneteceksiniz."(Tobias- İblis'in yardımcısı)
8) "Çünkü Hakk'ın sürekli tecellisi olan alemler, ebedi olduğu gibi, aynı zamanda ezelidir."	8) "Tanrı, ezeli ve ebedi olan sonsuz uzayın en yüce kudretidir."(Ashtar-İblis'in yardımcısı)
9) "Sözün üzü, hakikat, çoklukta birlik, ya da birlikte çokluktur. Tektanrıcılık ile çoktanrıcılık, evrensel dinden başka bir şey değildir. Tektanrıcılık ile çoktanrıcılık arasındaki fark, "bir"le çok" arasındaki fark gibidir."	9) "Tanrı, İbrahim'e geldi ve "Ben varım. Bir tane var" dedi. Böylece onlar biraraya geldiler ve o zaman tek bir Tanrı oldu. Onlar bir oldu." (Tobias- İblis'in yardımcısı) "Hinduların tüm çok tanrıları, Tek Tanrı'nın hatırlatıcılarıdır. Birçok, Bir olur ve Bir de birçoktur." (Kryon-İblis'in yardımcısı)
10) "Alemlerden ayrı, ya da alemlerden başka bir şekilde var olan ve o alemleri denetleyen, hareketlerini idare eden ayrı bir varlık değildir Tanrı."	10) "Tüm varolanı anlayan ve kucaklayan tek bir varlık(Tanrı) yoktur."Hatorlar- bir şeytan grubu) "Tanrı denen bireysel bir varlık yoktur. Her gece gökyüzüne bakıp yıldızları gördüğünüzde, aslında engin bir ruhsal varlığın fiziksel bedenine bakıyorsunuz."(Omni- bir şeytan grubu)
11)Tek yaratıcı faaliyet Bir'dir ve O'nun faaliyeti iledir ki, her hangi bir tecelli etmiş nesneye yaratıcı denebilir.	11) "Siz yaratıcı kaynağın parçasısınız."(Kryon-İblis'in yardımcısı) "Tüm insanlar, yaratıcı kaynaktan, Birlik'ten geldiniz. Sen de Tanrı'sın." (Tobias- İblis'in yardımcısı)
12) "Adem ilk gerçek dişidir. Çünkü Havva ondan doğmuştur. İkinci Adem yani Meryem, İsa'yı dünyaya getirirken aynı fiili tekrarlamıştır.	12)"Adem ve Havva ile ilgili yaratılmış olan asıl mecaz hakkında büyük bir yanlış anlama söz konusudur. O mecaz gerçekten Adam Kadmon(Kamil insan-Adem) ve aynı zamanda Havva, dişil enerjileri, dişiyi temsil etmektedirler. Meryem, Tanrıçayı temsil etmektedir." (Tobias- İblis'in yardımcısı)

Kaynaklar:

1) Ebu'l-Ala Afifi, Fususul-Hikem Okumaları İçin Anahtar, çev. Ekrem Demirli, İz Yy. İstanbul, 2006.

2) Muhyiddin-i İbn Arabi, Fütuhat-ı Mekkiye, Terc. Selahaddin Alpay, Esma Yy. İst. 2005.

3) İbni Teymiyye, Allah'ın Dostları ile Şeytan'ın Dostları Arasındaki Fark", çev. İ. E. Dal, Pınar Yy, 2003.

4) A. E. Afifi, Muhyiddin İbnu'l-Arabi'nin Tasavvuf Felsefesi, çev. Dr. Mehmet Dağ, Ankara İlahiyat F. Yy. 1975.

5) R. A. Nicholson, Tasavvufun Menşei Problemi, Çev. Dr. Abdullah Kartal, İz Yy. İst. 2004.

6) Ebu'l-Ala Afifi, İslam Düşüncesi Üzerine Makaleler, Terc. Ekrem Demirli, İz Yy. İst. 2000.

7) Prof. Dr. Cavit Sunar, Tasavvuf Felsefesi veya Gerçek Felsefe, Ankara Üniv. İlahiyat Fakt. Yy. 1974.

8) James Churchward, Kayıp Kıta Mu, çev. Rengin Ekiz, Ege Meta Yy. İzmir, 2000.

9) Lee Carroll, Kryon Yeni Başlangıç, çev. Semra Ayanbaşı, Akaşa Yy, İstanbul 2002.

10) John L. Payne, Omni Yaradılışın Dört Prensibi, çev. Semra Ayanbaşı, Akaşa Yy, 2002.

11) H. V. Speer, Dünyalılara Bildiriler - Ashtar Sheran, çev. Yavuz Keskin, Ruh ve Madde Yy, İstanbul 1991.

12) L. O. Thyme, S. Orion, Lemurya Yolu, çev. Semra Ayanbaşı, Akaşa Yy. İst. 2004.

13) Shirley Andrews, Lemurya ve Atlantis, çev. Şenay Tufan, Kozmik Kitaplar, İst. 2004.

14) Kolektif, Ra Bilgileri, çev. Rengin Özer, Akaşa Yy, İstanbul, 1992.

15) Lightworker

16) Crimsoncircle

17) Kryon

"RADİKALİZM": İSLAM DEĞİL "HASTALIK"TIR

Dr. Halil BayraktarErhan Kaya-yaklasansaat.com-01/04/2011

"Radikalizm", Latince bir kökten gelen "Radikal-kökten" kelimesinden türetilmiş bir terimdir. Köklü değişimci, köklü yenilikçi, aşırılıkçı, aşırı tutucu, aşırı yenilikçi, temelden yıkıp-yapıcı, fundamantalist gibi anlamları çağrıştıran bir deyim radikalizm.

Bizim burada "Radikalizm"den kastımız; "İslam etiketli radikalizm"dir. Radikalizm ve özellikle "İslami radikalizm", günümüzde yaygın bir akım olarak gündemi işgal etmektedir. Bu deyimin yaygın kullanıcıları, bu olumsuz terime "istilahi" bir anlam kazandırmışlardır. Çağın egemen güçleri, "radikalizm" kavramını; kendi egemenliklerine yönelik tehdit oluşturacak dini-siyasi hareketleri de katarak genişletmişler; insanlığın baş belası ve mücadele edilmesi gereken "dini-siyasi akımlar" olarak dünyaya kabul ettirmişlerdir. Çoğu kere de özellikle İslam adına ortaya çıkmış, yahut kendi elleriyle besleyip büyüttükleri bu tarz "radikal hareketleri", gizli ellerle yönlendirerek; siyasi-ekonomik küresel hakimiyetlerini pekiştirmede ve amaçlarını gerçekleştirmede bir araç olarak kullanmaktadırlar.

Yakın tarih, "emperyal güçler"in bu oyunlarının kolayca sergilendiği örneklerle doludur. Böylece "kontrollü radikaller" üret, teröre dönüştür; sonra da stratejik bölgeleri ele geçirmek için taş üstünde taş, insan üstünde baş bırakma. İşte Ladinler, Saddamlar, işte Afganistan, işte Irak ve Orta-Doğu... İşte kulelere sofistike vuranlar ve işte ihale üstlerinde kalanlar; terörist bozuntusu hastalıklar... Ve işte insanlığın son umudu ve alemlere rahmet olan Elçi'ye ve getirdiği Kitab'a sürülen lekeler ve iftiralar...

"İslam radikalizmi" diye nitelendirilen dini-siyasi hareketler ise; sözde İslamı ihya etmek, hakim güçlere baş kaldırmak ve bağımlılıktan kurtulmak gibi amaçlara yönelen hareketlerdir. Ancak bu amaçlara hizmet etmekten çok, "İslama ve suçsuz insanlara zarar vermek"te; "hakim güçlerin ekmeğine yağ sürmek"tedirler. Bu nedenledir ki "hakim küresel güçler", küresel eylemlerini gerçekleştirmek için bu tip hastalıklı hareketleri, insanlığın gözünün içine bakarak sinsice üretmekte; insanlık dışı eylemlerine meşruiyet sağlamaktadırlar.

Bu tarz "radikal gruplar", İslamı kavramadıkları için bu güçlerin çoğu zaman bir maşası haline gelmekte; meşruiyetlerini kaybetmekte; İslama akılsızca büyük zararlar vermektedirler. Emperyal güçlerin sahnelediği siyasal-ekonomik oyunun adeta "kötü oyuncuları" olmakta; her defasında perde küresel efendilerin zafer nidalarıyla kapanmaktadır. Bu yolla iki yönlü kazanç elde edilmektedir: Birisi küresel ekonomik-siyasal amacın gerçekleştirilmesi. İkincisi, İslamın

insanlığa her anlamda kurtuluş sunan rahmet boyutunun bombalanması. Ve böylece İslamla, terörün, kan ve cehaletin özdeşleştirilmesi...

"Küresel Efendiler"in, kendi kontrolleri dışında olan ve işlerine gelmeyen her "İslami kıpırdanışı" radikalizm diye yutturmaları, ayrıca kazanç üstüne kazançtır elbette... Bu yolla İslam sürekli kan kaybedecek; Küresel Efendiler ise sürekli kazanacaklardır. Bu tek taraflı bir "kazan kazan oyunu"dur.

Biz bu yazımızda genel anlamda radikalizmi değil; özel olarak "İslam etiketli radikalizm"in, İslamla ilişkisinin ne olduğunu ve esas itibariyle bu tip akımların öncülerinin; İslamdan ne kadar uzak, "hastalıklı bir kişilik" sergilediklerini ve "kendi tekil yolları"nı izlediklerini ortaya koymaya çalışacağız. İslam tarihinde Hz. Ali zamanından başlayarak, bugüne kadar ortaya çıkan "İslamdan sapmalar", radikalizmin tüm çeşitlerini sergilemektedir. Biz özellikle "İslam radikalizm"ini en geniş anlamda; "İslamın temelini doğru algılayamamış ve İslam adına ortaya çıkmış tüm akım ve eylemler" olarak alacağız. Buradan baktığımızda; "Haricilik"le başlayan sapma; tarih boyunca ortaya çıkmış tüm sapkın hizipler ve günümüzde özellikle şiddete başvuran "radikal hareketler" olarak geniş yelpaze bu tanımın içindedir.

Yine biz burada, İslamdan sapan "radikal hizipleri ve hareketler"i incelemek yerine; "İslamı-Kur'an'ı" doğru kavrayamamanın sebepleri; İslamı doğru anlamadaki engeller üzerinde durmaya çalışacağız. Özellikle İslamı doğru bir şekilde kavramaya engel olan ve kişiyi radikalleştiren "kişilik bozuklukları"na vurgu yapacağız. Bir anlamda da tekil bir yapıya sahip olan kişinin "İslamı-Kur'an'ı,kendi mantalitesine uydurması" gerçeğini dile getirmiş olacağız. Bu nedenledir ki "radikalizm"in, İslam olmadığını; bir "sapma-kavrayamama"; bir anlamda da "hastalık" olduğunu başlığımıza taşımış bulunmaktayız.

İslam ve Metodolojisi

Burada "İslam olanı", "olmayan"dan ayırıcı temel kriter olarak; "Kur'an'daki İslamın tanımı"nı ve Kur'an'ı alacağız. Bu sebepledir ki "İslam düşüncesi"nin nasıl inşa edildiğini ve nasıl işletileceğini öncelikle ortaya koymalıyız ki, "İslamdan sapma"yı ölçebilelim ve İslam diye ortaya konan şahsi(enfüsi) yaklaşımları anlayabilelim.

İslam'da "kaynak metodolojisi ve hiyerarşisi" şöyledir:

Bir meselenin çözümünde başvurulacak temel kaynak, elbette Kur'an'dır. Şayet o meselenin çözümü, Kur'an'da bulunamazsa, "Sahih Sünnet"e başvurulur. Orada da yoksa, doğru bir "metot"la "Kur'an uzayı"nın içinde kalacak şekilde akli ve fıkhi çözümler üretilir. Dolayısıyla Kur'an'dan hüküm çıkarmak için İslam âlimi yahut fakihi olmak yetmez, "ilmi bir metod"a da sahip olmak gerekir. Sahih Sünnet, Kur'an'ın doğru anlaşılması için başvurulması gereken ikinci derecede bir kaynaktır ve "Kur'an'ı anlama metodu"nun temel prensiplerinden biridir. Ayrıca "Sahih Sünnet"in de doğru bir şekilde anlaşılması ve yorumlanabilmesi için yine "Hadis ilmi"ne vukufiyet gerekmektedir. Sonuç olarak her "düşünce sistemi" yaşanır hale gelmek için, "hüküm çıkaracak" "metot" sahibi bir alime muhtaçtır.

Kur'an'da, dinin temeli olarak "İslam nedir?" sorusunun cevabı ise herkesin anlayacağı açıklıkta ve kesinliktedir. Sonsuz Yüce Allah, İslam'ın temel tanımını şüpheye, yanlış algılamaya imkan vermeyecek; "efradını cami, agyarını mani" muhkem bir şekilde bize anlatmaktadır. Kur'an'ın temel görevi, insanlığa, Kıyamet'e kadar "İslam'ı tebliğ etmek ve

Peygamberlik yapmak"tır. Bu nedenle de bu tebliğ; bir metoda-fıkha gerek kalmayacak açıklıkta, tekrarlı-muhkem bir tebliğdir ki; İslamı doğrudan anlamak kolaylaşsın ve bir aracıya muhtaç olmasın.

Herkes "İslam nedir?" sorusunun cevabını bilmek ve bu temel konuda hesap vermek zorundadır. Fıkhi meselelerde taklit etmek söz konusu olsa da; "İslam nedir, ne değildir?" sorusunun cevabı olan "İslamın temel tarifi"nde kesinlikle taklit olmaz. Yani taklitle iman olmaz. Sonsuz Yüce Allah "şirk"i affetmeyeceğini bildirmektedir. Bu nedenledir ki Yüce Allah, "İslam" ve tümleyeni "şirk"in ne olduğunu, Kitabı Kur'an'da açık-apaçık anlatmıştır. Ancak bu açıklığın, sadece kibirli-hastalıklı olmayan, gerçeği arayan, temiz kalpli, tevazu sahibi kişilere yönelik olduğu açıktır. Bu çerçevenin dışında kalanlar; yani "hastalıklı kişilikler", ne İslamı doğru bir şekilde anlayabilirler ne de yaşam için Kur'an'dan doğru çözümler türetebilirler.

İslam Peygamberi'nin rehberliğinden ve örnekliğinden yaklaşık 1400 yıl geçmiş; İslam çoktan "babalar ve atalar dini"ne dönüşmüş; "Kur'an'daki İslam" buharlaşmıştır. Sünnetullah şudur ki; İnsanlık tarihi, İslam-şirk tarihi; Hak-Batıl kavgası tarihi; aydınlık(nur)-karanlık (zulumat) tarihidir. İslama bir elçi (resul) vasıtasıyla çağrılan toplum, ikiye ayrılır: Kabul eden azınlık ve reddeden çoğunluk. Reddeden ve Elçilerini öldürmeye çalışan çoğunluk helak olur. Kabul eden azınlık ise kısa bir sürede kabul ettiği İslam'ı; "nefsi-dünyevi sapmalar"la "atalar-babalar şirk dini"ne dönüştürür. Sonunda yeni bir Elçi, yeni bir ayrışım ve bu süreç, Kıyamet'e kadar böyle devam eder. İşte Sünnetullah budur ve bugün de yaşanan böyle bir sürecin sonucudur.

İslamdan Sapma: "Kurtarıcılık" ve "Radikalizm"

Bugün farklı olan birşey vardır ki o da Kur'an'ın, Kıyamet'e kadar Sonsuz Yüce Allah tarafından metin olarak muhafaza edilecek olmasıdır. "Metnin muhafazası", neyi değiştirmiştir? İsrailoğulları'nın "kelimeleri mevzilerinden çıkarmaları" sebebiyle Tevrat'ı bozmaları benzeri, Kur'an'ın kavramları zihinlerde buharlaşmamış mıdır? Tasavvufi-mistik ve mantıkçı radikal etkiler, hakim güçlere yaranma, nefsi-dünyevi arzular, ataların-şeyhlerin anlayışını takip, Kur'an'dan hicret ve geçen zamanların sapmalar toplamı, "İslam anlayışı"nı Kur'an'dan uzaklara sürüklemiş; ve yine "atalar-babalar dini" egemen olmuş; "şirk" günlük ibadet haline gelmiştir. Kitap, aynı Kitap, ancak maalesef din aynı din değildir, "Kur'an'daki Din" buharlaşmış; başka bir dine dönüşmüştür. Sünnetullah, değişmez bir yasadır, ancak insanoğlu her şeyi değiştirir ve dönüştürür.

O halde ortaya çıkan "radikalizm"in, hangi tarlanın ürünü olduğu açıktır. "İslam'dan sapma" olarak da tanımlanabilecek olan "radikalizm", insanoğluna nasıl rahmet ve kurtuluş olacaktır? Bugün İslam adına ortaya konan düşünce ve eylemler, "Kur'an uzayı"na dayanmıyor, aksine yaşanan "atalar-babalar dini"ne dayanıyor. Evet, sözde İslami hareketlerin beslendiği iki önemli negatif kaynaktan birincisi budur. Evet, bu akımların beslenme kaynağı, Kur'an değil "toplumsal İslam mirası"dır. "Gerçek İslam"ı anlamaya engel birinci temel yanılgı ve sapma buradan gelmektedir.

İkincisi ise bu Kur'an dışı "toplumsal İslam anlayışı"ndan beslenen radikal öncülerin kendilerinden kaynaklanan kişilik problemleri, zaafları ve hastalıklarıdır. Bu tip grup liderlerinin kişilik karakterleri analiz edilecek olursa; temel ortak bir yapı ortaya çıkar. Bir kişilik bozulması olarak da görülebilecek bu yapıyı, iki parametreyle karakterize ederek

basitleştirebiliriz. Birincisi, kerameti kendinden menkul "tekillik"tir. İkincisi bu tekillikten tetiklenen "mehdilik yahut kurtarıcı-mesihlik"tir.

Tekil bir kişilik, kendi mantığını-hevasını ilah edinmiştir ki; Kur'an bu tarz kişiliğin sapkınlığını çok net ve çarpıcı bir şekilde ortaya koyar. Bu kişiler-liderler, kendi mantıklarını kutsayacak derecede beğenirler ve hiçbir zaman, olayları-fikirleri analiz ederken, kendi mantıklarını önemsemeden, öne çıkarmadan edemezler. Bu nedenledir ki böyleleri için Kur'an'ın; Sonsuz Yüce Allah'ın ne söylediği değil, aksine "kendi mantık ve hayalleri" çok önemlidir. Sürekli kendi görüşlerine onay ararlar. Şayet önlerindeki Kutsal Metin bu onayı vermiyorsa; onu istedikleri gibi "tevil" ederler ve tevilde hiçbir sınır tanımazlar. Ağızlarından Kur'an'ı ve İslamı düşürmeseler de; gerçekte izledikleri yol, kendi yolları ve mantıklarıdır. Ne kadar çok, kendilerinden menkul görüşlerine aldatıcı teyitler alırlarsa, o kadar heyecan duyarlar ve eylemlerini artırırlar.

Elbette bu durum, Kur'an'i anlamda "kibir"(büyüklenme), "gurur" (aldanma)dan başkası değildir. Bu yapıdaki kişiliklerin "ıslahı ve gerçeği görmesi" hemen hemen imkansızdır. Hatta aldatıcı teyitlerle yelkenlerini daha da şişirerek hayal aleminde uçmaya başlarlar ki; bu, "şeytani etkiler"in ileri bir boyutudur. İşte böyle bir aşamada, bu hastalıklı kişilerin, ülkelerini yahut bir milleti kurtarma çabaları kendilerine az gelir ve İslamın, insanlığın kurtarıcısı "mesihe-mehdi"ye dönüşürler. İşte bu durum, kişinin, kendisinin kontrolünü kaybedecek şekilde kendisinden uzaklaştığı; "şeytanların kuşatması"nda sarhoş olduğu bir aşamadır. Unutulmamalıdır ki; arkalarında destekçileri az olmayan bu ben merkezci, hastalıklı tekil kurtarıcılar (!) sanıldığından daha çoktur.

Bu "ılımlı ya da şiddet yanlısı radikaller"in kurtarıcı mesihliği, çoğu zaman dışarıdan bakılınca yeterince anlaşılamayabilir. Çünkü taraftarları çoktur ve kendilerinin, taraftarlarının inandığı "kurtarıcı kutsal kimlikleri"ni dışarıya karşı gizli tutarlar. Birileri etrafınızda ben kurtarıcı mesihiniz-mehdinizim diye böğürürken; birileri de mehdi olduğunu gizliden gizliye durmadan fısıldar yahut fısıldatırlar. Böylece etrafınızda, İslam adına ortaya çıkmış yahut da çıkarılmış "ılımlı ya da şiddet yanlısı hizipler"in; "72 fırka"nın cirit attığını görürsünüz. İslam nerede mi diyorsunuz? İslam, Kur'an'da, ancak tüm tekillikler, İslamın hiçbir şekilde onaylamayacağı "eylemler,şeytani felsefeler, kuru mantıklar, hevasını ilah edinenler, gerçek İslama iftiralar, egemen güçlerin yönlendirmeleri" ortada ve her yerde...

Sonuç olarak özetle yukarıdan beri dikkat çektiğimiz bu iki temel faktörün belirlediği "radikal İslam anlayışı", "İslamdan bir sapma"dır ve insanlığın kurtuluşunu sağlayacak olan "gerçek İslam"la örtüşmemektedir. Evet sonuç olarak "Kur'an'daki İslam"ın anlaşılmasına engel olan iki hastalıklı düşünce kaynağı vardır: Birincisi, "atalar-şeyhler dini"nin ürettiği yığınla kitap ve din anlayışının kuşattığı "toplumsal-dini hastalık", ikincisi bu toplumun yetiştirdiği kişilerin, "kişisel hastalıkları-tekillikleri"... Bu iki kaynak, İslamdan bir sapma olan "İslam radikalizmi"ni besleyen birçok parametreden en önemli ikisidir.

Kimler Kur'an'ı Anlayamaz?

Kur'an'ı ve İslamı doğru anlamanın yolu; gerçek anlamda "Allah'ı ve O'nun hükümranlığını aramaktır." Bu da "temiz bir kalp" ve gerçek anlamda "alçak gönüllülük"le mümkündür. Kur'an, ancak "aklen ve kalben temiz" insanlara açıktır. Yücelik peşinde olan hastalıklı kimseler, Kur'an'ı ve O'nun hükümlerini ne idrak edebilirler ne de hayata

geçirebilirler. Bu gibi kimseler, İslamı, kendi "marazi düşünceler"ine alet ederler. İslamı kullanarak kendilerini yükseltmenin yollarını ararlar.

Kur'an'ı doğru anlamanın asgari şartlarından, O'ndan hüküm çıkarma metodundan, ilimden mahrum; aklını beğenmiş, arzularına kanmış ve şeytani felsefelere kapılmışları, bakın Kur'an nasıl tanımlıyor? Bu bölümde, "İslamdan, ılımlı ya da radikal sapmalar"ı; yani "radikal hastalıklar"ı açıklayan "Kur'an'ın anahtar kavramları"nı gözden geçireceğiz ve bu kavramları şöylece özetleyeceğiz:

1)"Tevil": Tevil, yorum. "Tebdil": Değiştirme. "Tahrif": Bozma, tahrif etme.

2) "Maraz": Maraz, hastalık.

3) "Zan": Zannetmek.

4) "Levi": Eğmek, bükmek.

5) "Aşa": Şaşı olmak, şaşı bakmak.

6) "E'teda": Haddi aşmak, zulmetmek.

7) "Heva": Arzu, şahsi mantık, düşmek, kaymak, sürüklenmek.

8) "İlm": İlim.

9) "Hakeme": Hüküm vermek.

1) Onlar; o kalplerinde hastalık bulunan kişiler, ayetleri, hiçbir kurala tabi olmadan, istedikleri gibi "tevil ederler" ve Kur'an'ın muhkem olmayan ayetlerini, metotsuz bir şekilde; yani işlerine geldiği gibi "değiştirirler". Hatta muhkem ayetleri bile istedikleri gibi "tahrif" ederek, eylemlerine dayanak yaparlar.

İsrailoğullarına sor, onlara apaçık ayetlerden nicesini verdik. Kendisine geldikten sonra, kim Allah'ın nimetini 'değiştirirse'; muhakkak Allah, cezası şiddetli olandır.[**Bakara (2)/211]**

O (Allah) ki, sana Kitab'ı indirdi. Onda muhkem ayetler vardır, onlar kitabın anasıdır diğerleri de müteşabihdir. Ancak kalplerinde 'eğrilik' olan kimseler, ondan müteşabih olanlara, 'fitne' ve 'tevil'ini arayarak tabi olurlar. Onun 'tevil'ini (yorumunu) ancak Allah bilir. İlimde derinleşenler derler ki: "Biz, ona iman ettik. Hepsi Rabb'imizin Katı'ndandır." Ancak akıl sahipleri öğüt alıp, düşünürler.[**Al-İ İmran (3)/7]**

Sözleşmelerini bozmaları nedeniyle, onları lanetledik ve kalplerini katılaştırdık. Onlar, o kelimeleri 'mevzileri'nden (yerlerinden) 'kaydırdılar' (tahrif ettiler. Kendilerine hatırlatılan şeyden pay almayı unuttular. İçlerinden azı hariç, onlardan sürekli ihanet görür durursun. Onlardan vazgeç ve yüz çevir Muhakkak Allah, güzel davrananları sever.[**Maide (5)/13]**

Allah'ın ayetlerini az bir menfaatle 'değiştirdiler', böylece O'nun yolundan engellediler. Onların yaptıkları gerçekten ne kötüdür.[**Tevbe (9)/9]**

2) Onlar, "kalplerinde maraz" bulunanlardır. Böyle olanlar, mantıklarına uyduramadıkları ayetleri, önceden var olan kendi görüşlerine uyumlu hale getirmekten çekinmezler. Onların "kalplerindeki maraz", kendilerinin aldanmasına ve başkalarının da aldatılmasına sebep olur:

İnsanlardan öyle kimseler vardır ki: "Biz Allah'a ve ahiret gününe iman ettik" derler; onlar iman etmiş değildirler.

Allah'ı ve iman edenleri aldatmaya çalışırlar. Onlar ancak kendilerini aldatırlar ve şuurunda değildirler.

Kalplerinde 'maraz' (hastalık) vardır. Allah da marazlarını arttırmıştır. Yalan söylemekte olduklarından dolayı, onlar için elim (acı) bir azap vardır.

Onlara denildiği zaman; "Yer'de fesat çıkarmayın." Derler ki: "Bizler ıslah edicileriz." Dikkat et! Muhakkak onlar fesat çıkaranlardır ancak şuurunda değildirler.[**Bakara (2)/8-12]**

Kalplerinde 'maraz'(hastalık) olanlara gelince; Allah onların pisliklerine pislik katmıştır. Onlar kafir olarak ölmüşlerdir.[**Tevbe (9)/125]**

Biz o nar (ateş) ashabını (bekçilerini), meleklerden başkası kılmadık. Ve onların sayısını, örtenler için yalnızca bir 'fitne' kıldık ki, kendilerine kitap verilenler kesin bir bilgiyle inansın, iman edenlerin de imanları artsın; kendilerine kitap verilenler ve iman edenler tereddüt etmesin. Kalplerinde 'maraz' (hastalık) olanlar ile Hakk'ı örtenler de şöyle desin: "Allah, bu örnekle neyi anlatmak istedi?" İşte Allah, dilediğini böyle şaşırtıp saptırır, dilediğini de böyle hidayete erdirir. Rabb'inin ordularını, Kendisi'nden başka kimse bilemez. Bu (Kur'an'ın ayetleri) ancak beşer için bir öğüttür.[**Müddesir (74)/31]**

3) Onlar çoğu zaman hayallerinin beslediği "zanna" tabi olurlar. İslamı amaç edinerek Kur'an'ı inceleyemezler, önceden oluşmuş "kendi görüşleri"ni ve hastalıklı mantıklarıyla beslenen "zanlar"ını öne çıkarırlar.

Onlardan ümmi olanlar vardır. Onlar Kitab'ı(Tevrat'ı) anlamazlar, ancak temenni ederler (uydururlar). Muhakkak onlar 'zan'da bulunurlar.[**Bakara (2)/78]**

Onların çoğu ancak 'zan'na tabi olurlar. Muhakkak 'zan', Hak'tan hiç bir şeyi sağlayamaz. Şüphesiz Allah, onların yaptıklarını bilendir.[**Yunus (10)/36]**

4) Onlar, iş ve eylemlerini sözde Kitab'a ve Sünnet'e dayandırırlar, gerçekte onu anlamadıkları ve gereği gibi önemsemedikleri açıktır. Onun hükümlerini aramak ve ona tabi olmak yerine; onu "eğip-bükerler" ve büyüklük taslarlar.

Muhakkak onlardan bir fırka vardır ki, (konuştuklarını) Kitap'tan sanasınız diye, dillerini Kitab'a 'eğip-bükerler'. Halbuki o (konuştukları) kitaptan değildir. Ve derler ki: "Bu Allah Katı'ndandır." Oysa o, Allah Katı'ndan değildir. Onlar, bildikleri halde Allah'a karşı yalan söylerler.[**Al-İ İmran (3)/78]**

Onlara, "Gelin, Allah'ın Resulü, sizin için mağfiret dilesin" denildiği zaman, onlar başlarını eğerler. Sen onların büyüklük taslayarak yüz çevirdiklerini görürsün.[**Münafikun (63)/5]**

5) Kim Kur'an'ı temiz kalple ve ciddiyetle okumaz, O'na "şaşı bakarsa" ve Allah'ı değil, kendi nefsini razı etmek için çabalarsa; şeytanın kuşatması altına girdiği halde kendisini doğru yolda sanır.

Kim Rahman'ın zikrine (Kur'an'a) 'şaşı bakarsa', Biz ona, şeytanı sararız. O şeytan, ona arkadaş olur.

Muhakkak onlar(şeytanlar), onları yoldan engellerler ve onlar, kendilerinin hidayet üzere olduğunu zannederler.[**Zuhruf (43)/36-37]**

6) Onlar, Kur'an'ın; "Allah yolunda en güzel bir şekilde mücadele edin, adaletle davranın" emrini anlamaktan uzaktırlar. "Haddi aşmayın, Allah, haddi aşanları sevmez" emrine rağmen de, haddi aşmakta kusur etmezler.

Sizinle savaşanlarla, Allah yolunda siz de savaşın. Haddi aşmayın,Allah, 'haddi aşanlar'ı sevmez[**Bakara (2)/190]**

Ey iman edenler, Allah'ın size helal kıldığı temiz şeyleri, haram kılmayın ve 'haddi aşmayın'. Muhakkak Allah, 'haddi aşanlar'ı sevmez.[**Maide (5)/87]**

Zalim olanlar müstesna, Ehli Kitap'la en güzel şekilde mücadele edin. Onlara söyleyin: "Biz, bize ve size indirilene iman ettik. Bizim ve sizin İlah'ınız, tek bir İlah'tır ve bizler O'na teslim olanlarız."[**Ankebut (29)/46]**

Allah, dinde sizinle savaşmayanlara ve sizi yurtlarınızdan çıkarmayanlara iyilik yapmanızı ve onlara adaletle davranmanızı yasaklamaz. Muhakkak Allah, adaletli davrananları sever.[**Mümtehine (60)/8]**

7) "Radikaller"in en belirgin vasıflarından birisi de; "hevaları"yla (arzu ve mantıklarıyla) hareket etmeleridir. Kendi mantıkları ve eylemleri, tekillikleri sebebiyle kendilerine doğru ve sevimli görünür.

Kendi 'heva'sını(görüşünü) ilah edineni gördün mü? Sen mi ona vekil olacaksın?**[Furkan (25)/43]**

Şayet sana icabet etmezlerse; bil ki, muhakkak onlar kendi 'hevaları'na (görüşlerine) tabi oluyorlar. Allah'tan bir hidayet olmaksızın, kendi 'hevası'na(görüşüne) tabi olandan daha sapkın kimdir? Şüphesiz Allah, zalim kavmi hidayete erdirmez.[**Kasas (28)/50]**

Sen, o 'hevası'nı ilah edineni gördün mü? Allah, onu bir ilim üzere saptırdı. Kalbini ve işitmesini mühürledi, gözünün üzerinde de perde kıldı. Allah'tan sonra onu kim doğrultacak, düşünmüyor musunuz?[**Casiye (45)/23]**

Rabb'inden beyineler (deliller) üzerine olan kimse, kendisine kötü ameli süslenmiş kimse gibi midir? Onlar, onların 'hevası'na tabi olurlar.[**Muhammed (47)/14]**

8) Kur'an'a ve İslam'a nüfuz edecek bir "ilimden mahrum" oldukları halde, Kitab'ın hükümlerini tartışırlar ve hevalarına uyarlar. Kur'an ve Sahih Sünnet'in dışındaki kaynaklardan beslenirler, bu ise ilimden bir şey değildir.

Bilakis zulmedenler, 'ilimleri olmaksızın' kendi hevalarına (görüşlerine) tabi olmuşlardır. Allah'ın saptırdığını, kim hidayete erdirebilir? Onların yardımcıları da yoktur.[**Rum (30)/29]**

Nihayet geldikleri zaman, dedi ki: "İlim ile kuşatamadığınız halde, siz, benim ayetlerimi mi yalanladınız? Yoksa ne yapıyordunuz?"[**Neml (27)/84]**

9) "Hüküm" ve "hükümranlık", Allah'a aittir. Her meselede aranacak olan hüküm, Sonsuz Yüce Allah'ın hükmüdür. Allah'ın hükmünün bulunduğu bir konuda, iman eden bir kimsenin; hevasına, arzularına, kendi mantığına göre hareket etmesi mümkün değildir. Kur'an'da

bulunmayan bir konuda ise Peygamber'in Sahih Sünneti, şahsi görüşün önüne geçer. Kur'an'da ve Sahih Sünnet'te bulunmayan bir mesele de ise fıkhetmek için ilmi bir metot gerekir, aksi davranışlar "radikallik" olur.

Ey iman edenler! Allah'a itaat edin, Resul'e itaat edin ve sizden olan emir sahiplerine itaat edin. Şayet bir şeyde anlaşmazlığa düşerseniz; onu 'Allah'a ve Resulü'ne döndürün'. Eğer Allah'a ve Ahiret gününe iman ediyorsanız bu sizin için daha hayırlıdır ve tevil bakımından daha güzeldir. [**Nisa (4)/59]**

Hayır! Rabb'ine andolsun ki; aralarındaki tartışmada 'seni hakem kılmadıkça', sonra da 'senin verdiğin hükme', içlerinden bir sıkıntı duymadan tam bir teslimiyetle teslim olmadıkça iman etmiş olmazlar.[**Nisa (4)/65]**

Aralarında 'hükmetmesi' için Allah'a ve Resulü'ne çağrıldıklarında, o zaman onlardan bir fırka yüz çevirirler.

Şayet hak onların (lehine) olursa, ona boyun eğerek gelirler.

Kalplerinde bir hastalık mı var? Yoksa şüphe mi duyuyorlar? Yoksa Allah'ın ve Resulü'nün, kendilerine karşı haksızlık yapacağından mı korkuyorlar? Bilakis böyle olanlar, zalim olanlardır.

Aralarında 'hükmetmesi' için, Allah'a ve Resulü'ne çağrıldıkları zaman müminlerin sözü: "İşittik ve itaat ettik" demeleridir. İşte kurtuluşa erenler bunlardır.[**Nur (24)/48-51]**

Allah ve Resulü bir işe 'hükmettiği' zaman, mümin bir erkek ve mümin bir kadının işlerinde kendi tercihleri yoktur. Kim Allah'a ve Resulü'ne asi olursa, andolsun ki, apaçık bir sapkınlıkla sapmıştır.[**Ahzap (33)/36]**

Sonuç

1) Radikalizm hastalığı, en başta Kur'an'daki İslamın doğru bir şekilde anlaşılamamasına dayanır. Sadece "İslamın tanımı"nın değil, Kur'an'ın anlaşılması ve O'ndan hüküm çıkarılması için vazgeçilmez olan temel koşulların yokluğu, radikalizmin belirleyici bir unsurudur. Bu temel koşullar;

a) Temiz bir kalp ve Hakk'ı arayan akıl.

b) Fıkıh edecek bir ilim.

c) Kur'an'dan süzülerek elde edilmiş olan ve Kur'an'ı anlamada başvurulacak bir "metot"tur.

Radikallerin, Kuran'ı anlamak için bir metotları olmadığı gibi; "Kur'an Uzayı"nda araştırmalar yapabilecek sabırları ve ilimleri de yoktur. Peygamberimiz(sav), aşağıdaki beyanlarıyla İslami olmayan hastalıklı yaklaşımları özetlemektedir:

"Kim bir metot olmaksızın Kur'an'ı kendi hevasına (görüşüne) uydurursa cehennemde yerini hazırlasın." (Tirmizi)

"Kim dinde olmayan bir şeyi hevasına uyarak Din'denmiş gibi ortaya çıkarırsa, bidat yapmış ve suçunu yüklenmiş olur."(Tirmizi)

"Dini dünyaya alet eden köle ne bedbaht köledir! Dine şüpheler karıştıran köle ne bedbaht köledir! Hırs ve tama’ tarafından kumanda edilen köle ne bedbaht köledir! Şahsi arzularının

dalalete düşürdüğü köle ne bedbaht köledir! Açgözlülüğün hor ve zelil ettiği köle ne bedbaht köledir!" (Tirmizî)

2) Bu düşünce yapısındaki insanlar, ayetlerin "siyak"ına, "sibak"ına ve "ayetin indiği dönemin özel şartları"na bakarak; ayetleri anlamaya çalışmazlar. Bir "metot"tan mahrum oldukları için Kur'an'ın "usül"ünü ve "üslub"unu anlamazlar, bir "kavram"ı açıklayan ayetleri bütünlük içinde anlamaya çalışmazlar, ayetin ve kavramların gerçek anlamından ziyade "kelam"ına takılıp kalırlar.

3) Radikalizm hastalığıyla malul olanlar, Kur'an'ın ve ayetlerin ruhuna nüfuz edemezler; yüzeysel kuru bir mantıkla kıyas yaparlar. İlk radikallerden olan "Hariciler", gece gündüz Kur'an okur ve namaz kılarlar ve "hüküm ancak Allah'ındır" derken bu muhkem ayeti kavrayamazlar. Nitekim İslam halifesi Hz. Ali'yi hakem kabul etti diye bu ayetle mahkum ederler ve onu "kafirlik"le suçlarlar. İslam-iman, boğazlarından geçmez, kalpleri kör, akılları zayi olmuştur. Nitekim Hz. Ali, "Hariciler"in bu idraksizliğini şöyle özetler:

"Hüküm sadece Allah'ındır sözü, kendisiyle batıl kastedilen Hak bir sözdür."

Peygamberimiz(sav) ise, kendisinden sonra ortaya çıkacak olan bu "radikal hastalıklar"la ilgili şu tespitleri yapar:

"Onlar, öyle kölelik yaparlar ki siz, o toplumun namazlarının yanında kendi namazınızı; onların oruçları yanında kendi orucunuzu küçük göreceksiniz. Onlar dinden okun yaydan fırladığı gibi çıkacaklardır."(Müslim)

4) İslam adına ortaya çıkmış radikal hareketlerin çoğunda; "kafirleri öldürmek", "onlarla savaşmak" gibi söylemler sıkça tekrarlanır ve eylemlere dönüştürülür. Bunlar, ayetin içinden bir bölümü cımbızla çekip alarak, onu slogan haline getirirler. Örneğin; "onları ele geçirdiğiniz yerde öldürün" ayeti yanlış algıladıkları sayısız ayetten bir tanesidir. Bu ayetin; zamanına, hangi anlaşmayı bozanları kastettiğine ve hangi koşullarda geçerli olduğuna bakmazlar ya da anlamak istemezler. Yüce Allah'ın, iman edenlere; "haddi aşmayın, kötülüğü iyilikle savın, insanlarla en güzel biçimde mücadele edin ve adaletli davranın" talimatlarını ise duymak istemezler.

5) Özellikle bu şiddet yanlısı hayalci radikallerin, emperyal güçlerin amaçlarına hizmet ettikleri; onların ajitasyonlarına, yönlendirmelerine alet oldukları ve İslama büyük zararlar verdikleri, çağın en acı gerçeklerinden birisidir. Denebilir ki; "ılımlı İslam" adı altında toplanan din anlayışı da aynı güçlere hizmet etmiyor mu? Elbette ediyor, çünkü İslam olmayan tüm İslam patentli akımlar, dünyacı akımlardır, dünya iktidarı için çalışırlar, bunun içinde hakim güçlerin himayesine sığınırlar. Geçici dünya menfaati ve nefislerin arzuladığı mesihlik-mehdilik şan ve şerefi, bu gibi liderlerin hayallerini süsler. Nefsi ve şahsi ikbal ve hayalleri de; zelil bir şekilde efendilerine boyun eğmeyi davet eder.

6) İslam radikalizmi diye nitelendirilen bu İslamdan sapma düşünce ve hareketlerin; her türlü teröre dönüştürülmüş olanlarından, akidevi sapkınlıklara, tasavvufi- mistik felsefelere ve şeytani tarikatlara kadar değişiklik ve çeşitlilik gösterdiği bugün açıkça görülmektedir. Bunların bir kısmı, şiddet eylemlerini öne çıkarırken, diğer bir kısmı da "şirk dini"ni, İblis'in ve yandaşlarının pompaladığı "sahte sevgi-kardeşlik dini"ni seslendirirler ve bu yolla dünyevi efendilerini takip ederler. Bugün etrafımızı çevreleyen İslam etiketli bu tarz akım ve oluşumların, "gerçek İslam"la; Kur'an'ın vaaz ettiği İslamla hiçbir ilişkisi yoktur.

7) Yaklaşan Saat'in bu gününde, bunca bilime ve bilimsel gelişmelere rağmen; cehalet, Kur'an'dan hicret, tarihsel birikimli dine bağımlılık, ılımlı İslam, şeyhler-tarikatlar hegemonyası, herkesin kendi hevasını izlemesi, kelamcılık-mealcilik, kendi kafasına ve hevasına göre meal yapanlar, aklını din edinenler, yarım-yamalak Arapçayla ve kupkuru mantıkla tefsir yapanlar, Kur'an'dan istediğini alan istemediğini hahamlar gibi örtenler, ahkam ayetlerini ve hadleri çağa uymuyor diye alt-üst edenler, melekleri ve cinleri- şeytanları yok sayanlar, Kur'an'dan kuru mantıklarına göre şifre çıkaranlar, akılçelenler, kendi görüşlerine ve iktidarlarına İslamdan destek ve onay arayanlar, Din'i dünya menfaati için kullananlar, Küfrün her çeşidini dostluk için yalayanlar... İşte bu çağın İslam etiketli İslam dışı manzaraları... İşte radikal İslam...

8) Bilinmelidir ki; tüm bu İslamdan sapma düşünce ve akımların, başka bir özelliği de; "iktidar aşığı" olmasıdır. Hatta iktidar olmak, devleti ele geçirmek İslamdan da evladır radikaller için... Bu sevdaya eşlik eden bir özellik de "dayatmacılık"tır, başkalarına hayat hakkı tanımamaktır. Eğer iktidarı ele geçiremeyeceklerse; iktidara doğru giden trene atlarlar, değişirler, dönüşürler... Radikallik; değişkenliktir, dönüşkenliktir, pragmatistliktir. Herkes kendi aklını beğenir, bunun için de böländükçe bölünür, bölünmekten pekte hoşlanırlar...

9) Özetle yukarıdaki özelliklerin hiçbirisi İslam'da yoktur. Ya da bu özellikler varsa, orada İslam yoktur, İslam varsa bu özellikler yoktur. İşte radikalizm, Yüce Allah'ın rahmetinden ve bereketinden mahrum böyle bir hastalıktır, marazi bir hastalık ve maalesef tedavisi de yoktur... Sonuç olarak bir cümleyle radikalizm; "İslamın dünyevileştirilmesi, nefislere uydurulmasıdır yani İslam değildir" vesselam...

Kaynaklar:

1) Kur'an-ı Kerim

2) Kütüb-ü Sitte

PUTPERESTLİK NEDEN VE NASIL ORTAYA ÇIKIYOR?

Dr. Halil Bayraktar-yaklasansaat.com-2008

Bu derece gelişmiş yazıya, okula-eğitime sahip ve her türlü tarım-sulama teknik ve usullerini kullanan ve matematik-tıp alanında bazı gelişmeler kaydetmiş bir Sümer yahut Sümer-Akad-Babil toplumunun, "bu derece akıl ve mantık dışı din" anlayışının ortaya çıkmasını ve hatta tarihe damgasını vurmasını analiz etmek gerekmektedir.

Tevhid, Putperestliğe Nasıl Dönüşüyor?

Nasıl oluyor da insanlık; tarihinin Tevhit(İslam) dönemlerini, kısa sürede şirke dönüştürmekle kalmıyor hızla "akıl-dışı putperestliğe" kayıyor? Bu sebepleri şöyle özetleyebiliriz:

1) İnsanoğlu, gerçekte kutsal olan varlıkları ve şahısları müşahhaslaştırmak; tasvir ederek nesnelleştirmek ve ona dokunma-yakın olma gibi bir zaaf taşıyor. Bu nedenledir ki, sevdiği şeyleri cisimleştirmekten hoşlanıyor. Böylece kendisiyle, sevdiği şey arasında, "nesnel-maddi bir bağ" oluşturmaya meyilli görünüyor.

2) Bireysel veya toplumsal olarak yaşanan acılar, hastalıklar, çaresizlikler, doğal felaketler ve korkular sebebiyle;insanoğlu sığınacak bir şey arar. Son derece mantıksız ve duygusal bir sarılışla nesnelere yönelir.

Bu yöneliş, zamanla "değişip-dönüşerek"; insanlar için inanç veya kutsallık içeren "kült" haline gelebilir. Buna sayısız örnekler verebiliriz. Bir kısım manevi anlam yüklenerek, yarar umulan "kabirler-yatırlar" ve yine bu tarz anlam yüklenen ağaçlara bağlanan çaputlar ve dilekler vs. gibi.

3) İnsanla, Allah arasında bulunan ve amacı, insanlığı "Allah'a teslim olmaya ve O'na ortak koşmaksızın iman etmeye çağırmak olan" Peygamberler ve onlara tabi olanları ilahlaştırmak; Allah'a ait sıfatları veya bir kısmını, bu Hakk'a çağıran önderlere atfetmek-taksim etmek. İnsanlık tarihi, sürekli bu tarzda Hak'tan, Batıl'a kayışlara şahit olmaktadır. Bu hastalık bugün, bilim ve teknoloji çağında da maalesef insanlığın içinde bulunduğu trajik bir durumdur. İnsanın, insanı en yaygın bir şekilde ilah edindiği bir çağda yaşamaktayız.

4) İnsanoğlunun, "nefsi arzuları", "kendisini sevme-beğenme zaafı" ve bu nedenle de "dünyevi-ticari menfaat" sağlayarak; "güçlü-hükmedici" olma hevesi. Ki, bu oldukça güçlü bir hevestir. İnsan sürekli bu dürtüyle hareket ederek iktidar ve güç peşinde koşmuştur. Bu amacı gerçekleştirmek için de, özellikle toplumu kolayca etkileyebilecek olan "dini ve kutsal değerleri kullanmak", en etkili bir yol olmuştur.

Dinlerin tarihsel bozulma süreci ve bu çağın gözlemi, bu yöntemin sık sık kullanıldığının en açık şahitleridir. Güç ve iktidar sahipleri, bu amacı gerçekleştirmek ve gücü elde tutmak için, dini kendi emellerine hizmet ettirerek; ruhbanları, tarikatları ve mabetleri kullanmaktadırlar. Bu ise dini, gerçek din(Hak) olmaktan çıkararak; ruhbanların ve özellikle de kralların yahut hâkimlerin dini haline getirmiştir.

İslam'dan Putperestliğe Kayışta: "Cin-Şeytanlar Faktörü"

5) Allah'ın tek ilahlığına dayanan ve Adem'le başlayan Tevhid(İslam) dininin, kısa bir zaman periyodun da bozularak şirke ve giderek çok ilahlı putperestliğe dönüşmesinde; en etkili faktör, cin-şeytanlardır. İnsandan önce yaratılmış, insan gibi sorumlu ve nefis sahibi bu varlıkların temel amacı, insanları saptırmaktır. Adeta var oluş amaçları budur.

Liderleri ise fiili kıyamete kadar yaşama iznine sahip; yani bu anlamda ölümsüz olan cin-İblistir. Kendisi melek boyutuna çıkarılmış-ödüllendirilmiş olan bu şahıs, meleklerin saflığı karşısında kendi aklını beğenerek kibirlenmiş ve böylece "Adem'e saygı emri"ne muhalefet ederek; ,nsanoğlunun ve Allah'ın düşmanı olmuştur. Cennet'ten kovulmuş, yeryüzünde icra-i faaliyete başlamıştır.

Adem'in zürriyeti yeryüzünde çoğalıp yayılırken; o da her bir âdemin peşine bir şeytan takmak için çoğalmış ve cin-şeytan toplumunu(ordusunu) kurmuştur. Şeytan'ın nüfusu ve ordusu, üç yolla artmaktadır: Birincisi, kendi zürriyeti. İkincisi, cinlerden saptırdığı kimselerdir. Şeytan'a(İblis'e) köle olan her cin de şeytandır. Üçüncüsü de, insanlardan saptırdığı-yular taktığı; yani "kendilerine vahyederek yönettiği" şeytanlaşmış insanlardır.

İblis'in ve bugün "ruhsal hiyerarşi" dediği ordusunun, insanlık tarihi kadar eski "kutsal planı!"; insanlığı Hak'tan saptırmak; böylece kendi yönetimi altına almaktır. Bu planı nasıl gerçekleştireceğini, Kur'an'dan biliyoruz.

İblis şöyle diyor:"Tuzak kuracağım", "Sağlarından, sollarından, önlerinden ve arkalarından geleceğim", "Yular takacağım", "Senin(Allah'a hitap ediyor) muhlis kölelerin hariç, onların hepsini saptıracağım"

Allah (c.c.), şöyle buyuruyor: "Şeytan insanın düşmanıdır", "Şeytan insanların kalplerine vesvese verir", "Şeytan dostlarını korkutur", "Şeytan fakirlikle korkutur", "Şeytan, hayâsızlığı emreder", "Şeytan isyanı emreder", "Şeytanlar aldatmak için yaldızlı laflar ederler", "İnsanların bir kısmı cinlere sığınırlar"

Bu temel bilgi ve bakıştan sonra, insanlık tarihine putperestliğin nasıl damgasını vurduğunu anlamaya çalışabiliriz. Neden Atlantis, Mu, Nuh Kavmi, Mısır, Babil, Ad, Semud, Eski Yunan, Roma, Pers, Hint dinleri; o toplumların bilimsel-teknolojik birikimleriyle ters orantılı bir şekilde, bu kadar akıldışı mantık dışı ve traji-komiktir? Bunu maddeler halinde şöyle analiz etmekteyiz:

a) Cin-şeytanlar, bizden bir üst boyutta yaşamaktadırlar. İnsanoğlu 4 boyutlu ise onlar 5 boyutludur. Dolayısıyla, Kur'an diliyle; "onlar bizi görüp-gözetir biz onları göremeyiz." Bu boyut farkından dolayı bazı üstün yeteneklere sahiptirler: Işık hızına yakın hızları ve buna bağlı zaman ve olay farkları söz konusudur. Sizin için bilinmeyenler, onlar için bilinenler veya olanlardır. Sizin bilemediğinizi, cin-şeytan dostları(medyumlar-kâhinler) bilebilirler. İşte size ruhbanların avantajı!

b) Bu boyut farkından dolayı, yerçekiminden etkilenmezler. Yine Kur'an diliyle, "dumansız ateşten yaratıldıkları"; yani elektron gibi hareket edebildikleri için, bir manyetik güçleri vardır. İblis'in büyüklenmesine sebep olan da bu değil miydi? İblis: "Ben ateşten yaratıldım, topraktan üstünüm!" dememiş miydi? İnsanları etkileyecek bir takım olağanüstü; ses, ışık, görüntü(vizyon) vs. gösterme yetenekleri vardır. İnsanları etkilemek için bunları çokça kullanırlar ve insanlar da bu gösterilerden tarih boyunca etkilenmişlerdir.

c) Yine bu boyut farkının kendilerine sağladığı önemli bir yetenek de; bir alt boyuta inebilmeleri; yani insan veya başka bir canlının formuna girebilmeleridir. İnsanları, tarih boyunca bu yeteneklerini kullanarak etkilemişler ve korkutmuşlardır. İşte insanların tanrıcılık oyununda bu korkunun büyük rolü vardır.

d) Cin-şeytanlarla aynı gezegeni paylaşıyoruz. Gerçi cinler, diğer gezegenleri; özellikle Mars'ı yaşanmaz hale getirince, biz insanoğlundan önce Dünya'da yaşamaya başlamışlardır. Bugünün bilim çağında bile insanları, uzaylı, başka gezegen veya yıldızlı diye kandırmaya çalışıyorlar. Maalesef başarılı da oluyorlar. İnsanların bir kısmına da, kendilerini ruh ya da melek diye pazarlıyorlar. Yahut da insanların kendilerinin de tanrı olduğu yalanıyla beyin yıkıyorlar.

e) Tarihe dönüp baktığınız zaman, o kaba akıldışı putperestliğin her çeşidinin arkasında cin-şeytanlarının aldatıcı ve yalancı oyunlarının yattığını artık açıkça görebilirsiniz. Gök cisimlerinin; Güneş, Ay, gezegenler, yıldızlar, sayısız nesne-obje putlar, mabetler ve türlü türlü büyücülük oyunları. Hepsinin arkasında saklanan aynı "varlıklar!" Bu oyun o derece komik ki; "put maskeli tanrılar", kendilerine ve hizmetkarları olan ruhbanlara kurbanlar boğazlatıyor ve yemekler ikram ettiriyorlar. Hint putları süt içerse, Babil putları niçin yemek yemesin! Tıpkı İsa ve Meryem heykellerinin ağlaması gibi!

Sonuç olarak diyebiliriz ki; insanoğlu, Allah'tan gelen gerçek,vahyi(uyarıyı-bilgiyi) arkasına atarsa olacağı budur. Tarih boyunca da böyle olagelmiştir. İnsanoğlu hep şu iki hatayı yapıyor: Yakibirlenerek, Allah'ı ve vahyini reddediyor. Bunun sonucunda, cin- şeytanların varlığına inanmıyor. Dolayısıyla onların boyut farkıyla ortaya koyduğu, olağanüstü şarlatanlıklar karşısında şaşırıyor ve etkileniyor. Ya da yine gerçek vahyi bozuyor. Gerçek dinin içine felsefi-tasavvufi kavramlar karıştırarak, kendini yüceltme yolunu seçiyor.

Böylece cin-şeytanlar, melek postuna bürünerek kolayca kendisini aldatıyor. Uyanıkken ve uykudaki "yaldızlı şeytani övgüleri", kendi kerameti ve fazileti sanıyor. İki durumda da sonuç aynıdır: Aldanma!

Bugün, aynı "varlıklar", tarih boyunca kendi "sahte tanrılıkları" veya arkasına saklandıkları putlar yerine; bu çağ insanının "kendisinin tanrı olduğu yalanını" pompalıyor. Bugünün rahipleri ise, yine medyumlar yahut sözde "ruhsal varlıklarla" iletişim kuran çağdaş elitlerdir. Oyun aynı oyun! Cehalet ise bilim çağına ve bunca gelişmişliğe rağmen aynı cehalet! Tarih sanki hiç durmadan tekerrür ediyor!

Kaynak: Kur'an-ı Kerim

"SÜMER-SAMİ AKAD-BABİL" PUTPERESTLİĞİ

Dr. Halil Bayraktar-yaklasansaat.com-2007

Kısaca Babil dini diyeceğimiz, Sümer-Akad-Babil dinin kökleri, Nuh tufanı öncesine ve sonrasına dayanır. Sümer ve Sami dini, geleneksel bir karışım olarak karşımıza çıkmaktadır. Bu Mezopotamya toplumları yerine kısaca alışılmış "Babil" deyimini kullanacağız.

Sümer Dini Çok Tanrılı

Özellikle Babil dininin, temel dayanaklarından birisi olan Sümer dini, "çok tanrılı" bir dindir. Sümer toplumunun geçmişinde yer almış; ataları olan peygamberler-dini önderler, melekler, bir kısım cinler ve şeytanlar zamanla tanrılaştırılmıştır. Olağan veya olağanüstü tabiat olaylarına; yer, yeraltı, gök, yıldızlar, gezegenler, Güneş, Ay, hava, su, rüzgâr, yağmur vs. hepsine birer tanrı atfetmişler ve daha da ileri giderek şahsi tanrılar ihdas etmişlerdir.

Özellikle Akad döneminde, Sami putperestliğinin etkisiyle bazı dini-simgesel dönüşümler ortaya çıkmıştır. Bir taraftan, şahsi-ailevi putlar önem kazanırken, diğer yandan "Ay tanrısı" gibi bir kısım tanrı kültü daha da önem kazanmıştır.

Tanrılar "İnsan Gibi"

Babil tanrıları, insan görünümünde ve insan üstü güçleri olan sözde ölümsüz varlıklardır. İnsanlar gibi onların da çocukları, eşleri, aileleri vardır. İnsanlar gibi üzülür, sevinir, kıskanır ve kavga ederler. Bu tanrıların bazısını da "baş tanrıları" addetmişlerdir.

Sümerli öğretmen Ludingirra, tanrılarını, şöyle tanımlar:

"Öykülerimizin çoğu tanrılarımızla ilgilidir. Bize göre tanrılarımız, insanlardan üstün ve ölümsüzdür. İstediklerini yapabilirler. Ancak yine de insanlar gibi sever, sevilir, üzülür, acı çeker, yaralanır, hastalanır, kızar, öç alır hatta kendileri tarafından iyi sayılmayan suçları işlerler."

Şehir Tanrıları

Sümerlerde, her şehrin bir koruyucu "şehir tanrısı" vardır. Hatta Sümerli Ludingirra'ya göre ataları Mezopotamya'ya göç ederken bu tanrılar öncülük etmişler ve hazırladıkları şehirlere onları yerleştirmişlerdir. Sümer tanrıları ne isterlerse yaparlar. Adeta şöyle ifade edebiliriz: "Onlar tanrıdır, ne isterlerse yaparlar yeridir." Onlar ne istediklerini söylemez, ancak insanlar onlara ne arzu ettiklerini sorarak, öğrenirler.

Tanrılarla İletişim

Bu iletişimin birkaç yolu vardır. Tanrılık maskesi takmış varlıklar, ya elçileri olan rahiplere-medyumlara doğrudan fısıldayarak yahut rüya yoluyla istek ve emirlerini bildirirler. Yahut da, "fal ve büyü aracılığı" ile bu işi yaparlar.

Tanrılara kurban edilen hayvanların karaciğerleri bu iş için kullanılır. Bu tanrılarıyla iletişimi sağlayan bir araçtır. Karaciğerlerdeki bir takım "işaretler"in neyi anlattığını açıklayan katalog tabletler mevcuttur. Bunlar sadece "rahip-medyumların" anladığı şifreli bir konuşmadır. Bu varlıklar, ruhbanları-medyumları aracı olarak kullanarak istediklerini yaptırırlar.

Rahipler-Tanrılar İlişkisi: "Ciğer-Su-Yıldız Falı"

Gerçek vahiy aşamasından kayarak, "şirk-putperestlik periyodu"na dönüşmüş toplumlarda bilgi kaynağı, sayısız "tanrı maskeli varlıklara" dayanmaktadır. Bu konuda Sümerli Ludingirra, şunları aktarmaktadır:

"Bizde fala çok inanılır. Bu falların başında hayvan ciğerine bakıp onu yorumlamak gelir. Krallarımız, savaşa çıkacakları zaman, uygun olup olmadığını ciğer falıyla saptarlar. Ayrıca suya ve yıldızlara bakılarak gelecek hakkında bilgi alınır. Tapınaklarımızda falcılık görevi yapan rahiplerimiz vardır."

Dikkat edilecek olursa, "cin-şeytanlar", insanları yönlendirmek için benzer yöntem ve araçları bugünde yaygın bir şekilde kullanmaktadırlar. Bu konu üzerinde, yazının son bölümünde duracağız. Anadolu'daki kavimler ve Hititler de geçmişten aldıkları bu putçu mirası, akla-hayale gelmez putperestlik ve büyücülük olarak devam ettirmişlerdir.

Şahsi-Ailevi Tanrılar ve Tanrı Ticareti

Böylece kendilerinin yaptıkları listelerde; 1000-1500'leri bulan tanrılar, Akad-Harran dininde, şahsi-ailevi tanrılarla, on binleri bulmaktadırlar. Öyle ki, put kırıcı İbrahim'in babası tanrı ustalığı yaparken; İbrahim bile çocukluğunda istemeyerek de olsa, bu tanrıların satıcılığını yapmıştır. Bu bize, Akad-Harran toplumundaki put ticaretinin boyutlarını göstermektedir. Cambridge Üniversitesinden Dr. Joan Oates, Babil dinini şöyle özetliyor:

"Resmi Babil dininin merkezi unsuru tanrı imgesiydi. Tanrının heykelde vücut bulduğuna inanılıyordu. Tanrı imgesinin bireysel tapınmada da önemli olduğu, ucuz kil kopyaların her yerde bulunmasından anlaşılmaktadır. Ayrıca oğula, babasının "tanrılarının" miras kalabileceği kayıtlarda vardır. Tapınaklardaki tanrı heykellerinin çoğu, değerli ahşap türlerinden yapılır, altın işlemeli kumaşlarla giydirilir, göğsü ve boynu takılarla bezenir ve başına taç giydirilirdi. Özel atölyelerde imal edilip onarılır, çok ayrıntılı ve çok gizli kutsama ayinleriyle yaşam kazandırılırdı."

İnsanlar Gibi Yiyen-İçen Tanrılar

Dr. Oates, tanrıların nasıl yedirilip-giydirildiğini şöyle anlatıyor:

"Mezopotamya'da dinsel etkinliklerin merkezinde, insanın tanrılara hizmet etmek amacıyla yaratıldığı inancı vardı. Harfiyen uygulanan bu görüşe göre, tıpkı maiyetinin krala hizmet etmesi gibi, tanrıya tapınak görevlileri tarafından bakılır, yemek verilir, giydirilirdi. Tanrı heykeli müzik eşliğinde törenle beslenir; tapınak arazilerinin ve sürülerinin ürünleri ve adak yiyecekleri sunulurdu. Tanrı 'yerken' insanların, hatta rahiplerin 'gözlerinden saklanır'; heykel ve masasının çevresi, keten perdelerle gizlenirdi. Yemek bittiğinde perdeler açılır, ama tanrının elini yıkaması için tekrar kapatılırdı. Tanrı yemeği yedikten sonra yemekler Krala gönderilirdi.

Asıl tanrının eşinin, çocuklarının ve hizmetkâr tanrıların sofralarına gitmeyen yemeklerse, tapınak yöneticileri ve zanaatçılara dağıtılırdı. Söz konusu yemeklerin miktarı ise çok fazlaydı."

Hint Tanrılarına Ne Kadar da Benziyor?

Bu tanrılaştırılan varlıklar bugünkü Hint tanrı heykellerine ne kadar da çok benziyor! Onlara da sözde akşamdan süt döküyorlar, sabahleyin sütün içildiğini görerek, "bakınız tanrılarımız süt içmiş!" diyebiliyorlar.

Bunlar bütün eski putperest dinlerde benzeri oynanmış varlık(cin-şeytan) oyunlarından başkası değildir. Aynı zamanda, aracı ruhban sınıfı(rahipler, keşişler) bu din ticaretiyle; bir taraftan insanları uyuşturmakta, diğer yandan büyük nüfuz sağlayarak yönetimi elde tutmaktadır. Krallar da ya başrahiptir ya da rahiplerin oyuncağıdır.

Tanrıcılık ve Büyücülük Oyunu

Bu tanrılar "iyi ruhlar"dır. İyinin karşısında, "kötü ruhlara-şeytanlara" ihtiyaç vardır. Böylece bu kötülük yapan varlıklara karşı bu tanrı varlıklardan yardım istenirdi. Bu nedenle de "muskalara-büyülere" ihtiyaç olacaktır. Dr. Oates, bu konuda da şu bilgiyi veriyor:

"Mezopotamya tanrıları, insan görüntüsünde tasarlanırlardı. Daha aşağı varlıkların kusur ve davranış bozukluklarından yoksun değillerdi. Her Babillinin dua ettiği ve adaklar sunduğu kendi kişisel tanrı veya tanrıçası vardı. Bu tanrının görevi, kişiyle diğer tanrıların arasını bulmak ve evrende bolca bulunduğuna inanılan iblislere ve kötü ruhlara karşı, kişiyi korumaktı. Koruyucu muskalar takılırdı. Görevleri, büyü sözlerini söylemek ve kötü güçleri savacak ayinler yapmak olan "rahipler"(aşipu, maşmaşu) vardı."

Kötü Ruhlar-Şeytanlar da "Tanrı Çocuklarıdır"

"(Kâhinlik- medyumluk), Babil yaşamının en temel öğelerinden biri olarak ele alınmalıdır. Bu işle uğraşanlar, toplumun en saygın en etkili kişileriydi. Hem bireyler hem de devlet görevlileri, bütün önemli olaylarda onlara başvururlardı. Orduya daima bir bilici(kâhin) eşlik ederdi. Eski Babil döneminde bunların aynı zaman da bir general oldukları anlaşılıyor."

"Birçok kötü ruhun, iki büyük tanrı Anu ve Enlil'in çocukları olduğuna inanılırdı. Kehanet temelde, tek tek ve toplum olarak bütün insanlığın kaderini belirleyen tanrılarla bir iletişim tekniğiydi."

Bu "kötü tanrılar-ruhlar" ise aslında aynı "cin-şeytan varlıkları"nın kötü rol üstlenmiş olanlarıydı. Bu insanlık tarihinin başından beri kurgulanan ve sahneye konan bir oyundu. Oyunun başkahramanı ve figüranları da belliydi. Maalesef üzerine oyun sergilenenler, insanoğlu ve insan topluluklarıydı!

Kaynaklar:

1) Kur'an-ı Kerim

2) Joan Oates, Babil, çev. Fatma Çizmeli, Arkadaş Yy, Ankara,2004.

3) Egon Friedell, Mısır ve Antik Yakın Doğunun Kültür Tarihi, çev. Ersel Kayaoğlu, Dost Yy, Ankara, 2006.

4) Muazzez İlmiye Çığ, Sümerli Ludingra, Kaynak Yy, İstanbul, 1996.

5) Muazzez İlmiye Çığ, İbrahim Peygamber, Kaynak Yy, İstanbul, 1997.

6) Yahudi Ansiklopedisi, "Harran üzerine bir makale", C. 6, s. 231(Arap coğrafyacısı Yakut'tan alıntı yapmış.)

7) Barnabas İncili, İng.den çev. Mehmet Yıldız, Milenyum Yy, İstanbul, 2005.

DOĞU DİNLERİ: PUTPERESTLİK

Hilal Nevruzoğlu-yaklasansaat.com-21/03/2012

Hindu kutsal(!) adamlar. İlkelliğin, şeytanların vahyine dayanan büyücülüğün temsilcileri.

Coğrafi bir deyim olarak Doğu ve Güneydoğu Asya ülkelerinde yaşayan insanların geleneksel din ve inanışları; "Uzakdoğu Dinleri" olarak adlandırılmaktadır. Bu din anlayışlarının en çok bilinenleri, Hinduizm, Budizm, Şintoizm, Taoizm, Caynizmdir.

Biri diğerinden temelde farklı olmayan, nasıl oluştukları açıklıktan mahrum; adeta tarihi kökleri karanlık bu dinler, sürekli dönüşerek kendi içlerinde de bin parçaya bölünmüş ve son derece karmaşık-anlamsız hale gelmiştir. Uzakdoğu toplumlarının bu temelde "ruhçu-panteist-putperest" özelliğine rağmen yeni sürümleriyle Batı'da pekte revaçta olduğunu söylemeliyiz. İblis'in, çağın koşullarına uygun olarak revize ettiği bu "yeni sürüm din", bugün "Yeni Çağ" (New Age) dini olarak cehalet pazarında oldukça rağbet görmektedir.

Amacımız; İblis'in vahyi ile oluşturulan bu "ruhçu-paganist-putperest" inanışları analiz etmek değildir. Amacımız; bu, din bile denemeyecek derece kaotik ve şeytani olan felsefenin temellerine ışık tutmak; bu bağlamda Mu-Atlantis diniyle özbağlarını vurgulamak ve çağdaş versiyonunun "New Age tarikatları" olduğunu gözler önüne sermektir.

İnsanlık tarihi boyunca tek amaçları, insanoğlunu Hak'tan saptırarak kandırmak olan İblis ve avanesi, çağların koşullarına paralel tuzaklar kurmuş ve insanoğlunu avlamaya devam etmiştir. İblis ve ordusu tarih boyunca "avcı", insanoğlu ise adeta "av" olmuştur. Bu "sürek avı" bugün de bütün şiddetiyle devam etmektedir. İşte şeytanların kimleri kuşattığı ve kimlere vahyettiğinin delili:

Şeytanların, kimin üzerine indiğini size haber vereyim mi?

"Her günahkar-iftiracının" üzerine iner. Onlar (şeytanlara) kulak verirler ve bunların çoğu yalancıdırlar.[**Şuara(26)/221-223]**

Cin-şeytanların insanoğluna kurdukları tuzaklarda en büyük avantajları, bir üst boyutta bulunmaları; yani Yüce Allah'ın belirttiği gibi; "insanların göremeyeceği yerden onları görebilmeleri"dir. Aynı zamanda bir alt boyuta, yani insan ya da hayvan formuna girebilme yeteneklerini kullanarak insanları şaşırtma-korkutma silahını işletmeleridir. Hak vahiyden mahrum ve Yüce Allah'ın koruması altına girmeyen insanoğlunun, bu sürek avının kurbanı olmaması mümkün değildir. İşte Rabb'imizin insanlığa uyarısı:

Ey Ademoğulları, şeytan, anne ve babanızın elbiselerini onlardan soyup, edep yerlerini göstererek, cennetten çıkardığı gibi, sizi de 'fitne'ye düşürmesin. Muhakkak o ve kabilesi, sizin

onları göremediğiniz bir yerden(boyuttan) sizi görüyor. Muhakkak Biz, şeytanları, iman etmeyenler için dostlar kıldık.[**Araf(7)/27]**

Sonsuz Yüce olan Allah'ın izniyle yükseltilmiş olan Azazel, Adem'in yaratılması ve arkasından ona saygı gösterilmesi emri üzerine, kendisinin daha üstün olduğunu düşünerek kibirlenmiş, Allah'ın emrine karşı çıkmış, bunun üzerine Allah'ın lanetine uğrayarak kovulmuştur. Ve o andan itibaren İblis, azim bir hırs, intikam, kibir ve kıskançlıkla Adem ve oğullarının peşine düşerek Adem'i cennetten kaydırdığı gibi oğullarını da Hak Yol'dan saptırıp, şeytanlaştırarak intikam peşinde koşmuştur.

Yazımızın devamında İblis ve avanesinin izlediği bu yöntemleri daha yakından inceleyeceğiz. Bir tarafta Sonsuz Yüce Allah'ın Hak dini ve elçileri, diğer tarafta da Allah'ın ve insanlığın düşmanı İblis ve onun "Hakk'ı Batıla dönüştüren pislik yöntemleri ve elçileri." İnsanlık tarihinin temel kavgası budur işte. İşte insanoğlunun yaşamını karartan, şeytani felsefeye kucak açan ilk insan toplumu "Mu ve dini"nin temel özellikleri:

Mu Toplumunda: Panteizm-Güneş Putu, Reenkarnasyon ve Nirvana

18.000 yıl öncesine ait bronz bir Mu heykeli

Hindu Tanrısı(!) Şiva

Mu uygarlığının diğer bir adı da "Güneş imparatorluğu"dur. "Mu dini"nin temelinde Güneş kültü vardır. Tanrının sembolü Güneş yani Ra'dır. İmparatorlarının ünvanı, Mu'nun Güneşi anlamına gelen "Ra Mu"dur. Kökleri Mu'ya kadar uzanan Japonya'da imparatorun unvanı "Güneşin Oğlu"dur, bayraklarında ise Güneş resmi yer alır.

Güneş, Mu'dan itibaren gelen Mısır, Hinduizm, Maya gibi tüm şeytani geleneklerde kutsallık atfedilen, Tanrı'nın fizik ortamda tecellisi, kozmosun kalbi, adaletin gözü ve Ruhsal yönetimin temsili olarak gösterilen "İblis'in sembolü"ne dönüştürülmüştür. İbadetler doğuya dönülerek yapılır. Naacal mabetlerinde Ay, bir sembol olarak Güneş'in hemen yanında yer alır.

"Mu dini"nde "birde üç"le anlatılmaya çalışılan "iblisce tanrı kavramı", üçgen ve üç sayısı ile simgelenir. Yeryüzündeki birçok inanç, gelenek ve mitolojide bulunan bu sembol, İblis'in kadim dininin sac ayağını oluşturmaktadır. Bu üçleme, günümüzde de Hristiyanlığın temel inanç sistemidir. Bugün "üçleme ve Güneş simgesi"ni birarada "üçgen içinde göz" şeklinde masonik bir simge olarak 1 doların üstünde görmekteyiz. Bu sembol, Mu'dan Atlantis'e buradan Hermes ile Mısır'a, Mısır'dan Pisagor ile Eski Yunan'a ve nihayet Masonluğa kadar ulaşmıştır.

İblis ve kabilesi, "üçgen içinde göz" sembolüyle, ne anlatıyor? İblis, "Sonsuz Yüce Rabb'imizin her şeyi ihata eden ve her şey üzerine sınırsız basiret-görme sahibi olması" gerçeğini çalıp kendisine mal etmiş profesyonel bir hırsız ve sahtekardır. Aynı zamanda Kur'an'ın bize bildirdiği; "sizin onları göremediğiniz yerden onlar sizi görür" gerçeğini de aklı sıra bu yolla bir simgeyle vurgulamaktadır.

Gerçekte "Ra", Allah'ın Rahman ve Rahim sıfatlarının ilk iki hecesidir ve Allah'ı temsil eder. Allah, Kur'an'da: "Güneş ışıktır, Ay nurdur" der. Dolayısıyla Güneş(Ra) ışığın kaynağını, yani Allah'ı imgelerken; Ay, Allah'ın nurunu, yani Peygamberimizi simgeler. Ancak tüm şanını ve şerefini kaybeden ve insanlık düşmanı olan hırsız İblis, bu simgeyi de çalarak arkasına saklanmış; cin-insan toplumlarını saptırarak; "şirk"e, oradan da "paganizme-putperestliğe" kaydırmıştır. Vişnu da, kimi zaman güneş enerjisinin tezahürü olarak görülmüştür. İlk ibadete sabah şafaktan önce başlanır; doğuya doğru dönülerek oturulur.

Peygamberimiz(sav)in uyarısından bilmekteyiz ki "Doğu", cin-şeytanların kıblesidir. Abdullah ibn'u Amr ibni'l-As Resulullah'a dayanarak şöyle anlatıyor:

"...Sabah namazının vakti ise fecrin doğmasından (yani şafağın sökmesinden) başlar, Güneş doğuncaya kadar devam eder. Güneş doğdu mu namazdan vazgeç. Çünkü o, şeytanın iki boynuzu arasından doğar."(2)

"Mu dini"nde, Uzakdoğu dinlerinde olduğu gibi reenkarnasyon ve nirvana inancı vardır. Bu sapkın inanca göre Ruh, muhtelif zaman ve mekanlarda tekrar hayata gelmek üzere yeni bedenlere girerek tekrar tekrar dünyaya gelir. Böylece olgunlaşır ve "nirvana"ya ulaşır(!)

7 başlı yılan İblis'i temsilen resmedilen Vişnu.

Naacal tabletlerinde pek çok batılı yazar ve arkeoloğun "grotesk"(acaip şekilli) tanrılar ve tanrıçalar diye adlandırdığı Hindu tanrılarına benzeyen şekillere rastlanmıştır. Yaratıcı'nın sembolü olarak yedi başlı yılan kullanılır. Hinduizmde de Hindu tanrısı Vişnu, yedi başlı yılanla resmedilir.

Yılan'ın, İblis'i Cennet'e sokarak, Adem'in ve Havva'nın kaydırılmasında rol aldığı ve insanoğlunun düşmanı olduğu bir gerçektir. Yılan, Yaratıcı'yı değil İblis'in hainliğini ve sinsiniliğini temsil eder. İşte İblis'in kucağına oturanların dinleri böyle akıl dışı, saçma ve süfli olur.

Bugün Churcward gibi masonik kimi yazarlar ve New age taraftarları, gerçeklerin üzerine bilinçli bir karartma yaparak; her yerinden putperestlik akan bu "antik dinler"i, Tek Tanrı'ya dayalı "Tevhid" anlayışının kaynağıymış gibi gösterme gayreti içinde her türlü "zırva teviller"e baş vurmaktadırlar.

Aslında "Mu dini"ni öğrenmek isteyenlerin Mu artığı toplumlara; Mısır, Maya ve Uzakdoğu dinlerine bakması kafidir. Sonuç olarak, Mu toplumunun tüm dini anlayışları ve kutsal saydığı

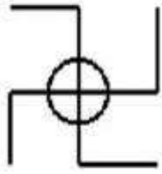
kavramlar, Mu'dan Atlantis'e, oradan da arkadan gelen tüm "antik toplumlar"a ve bugünün "Uzakdoğu dinleri"ne, cin-şeytanlar tarafından taşınmıştır.

Mu Toplumu'nda: "Kast Sistemi"

Kast terimi, Portekizce ve İspanyolcada "casta" ırk, soy; Latincede ise "castus" saf soy anlamına gelmektedir. Mısır dininde, Hinduizm'de görülen kast sistemi ve din adamları sınıfının üstünlüğünü, Mu'da da görmekteyiz. "Mu dini"nin rahipleri olan "Naacaller" imparatordan sonra geliyor ve yönetici sınıfı teşkil ediyorlardı. Naacaller, "İblis ve avanesi"nin sırdaşlığını yapıyor ve masonluk benzeri "kutsal sırlar kardeşliği" üst sınıfını oluşturuyordu.

"İblis ve avanesi", insanlık tarihi boyunca her toplumda, özellikle seçilmiş bir zümreye hitap etmişler ve bu yolla toplumları kolayca yönlendirmişlerdir. Örneğin, Roma putperestliğindeki gizem tarikatlarının yöneticileri, üst düzey romalı asillerden oluşmaktaydı. Günümüzde de, bunun en tipik örneklerini gnostik tarikatlarda, tasavvuftaki avam ve havas ayrımında ve masonluktaki derecelenmede açıkça görmekteyiz.

"Mu dini"nin sembollerinden biri de "ruh"un Tanrı'ya ulaşması için gereken aşamaları gösteren sekiz şeritli yoldur. Bunun karşılığı günümüzde, "ruh"un en alt kademeden başlayarak, Uzakdoğu dinlerindeki mükemmele, tasavvuftaki Kamil İnsan'a ve Kabala'daki Adam Kadmon'a ulaşmasıdır. Bu aynı zamanda ileride göreceğimiz gibi Budizmdeki nirvanaya giden 8 aşamalı yolun ta kendisidir.

Mu'dan günümüze; Hitler'e kadar uzanan bir gamalı haç sembolü.

"Mu dini"nin de Tanrısal Işık'tan çıkmış olan dört temel gücün, kainatı, kaosdan düzene geçirmiş olduğu ifade edilir. Naacaller bu dört temel gücü, "gamalı haç" ile sembolize etmişlerdir. Aynı sembolü, Hitler'in kullandığını biliyoruz. Hitler'in ise felsefi olarak Naacaller'e dayanan şeytani Thule örgütünün üyesi olduğunu biliyoruz.

"Uzakdoğu dinleri" incelendiğinde görülecektir ki; İblis ve avanesi tarafından sürekli yeni versiyonları piyasaya sürülen "antik tuzak programlar"dır. "Mu dini"nin takipçisi olan ve Uzakdoğu dinlerinden izler taşıyan "Şamanizm"e yakından bir göz atalım.

New Age'in Kaba Versiyonu: "Şamanizm"

Günümüzde new age şemsiyesi altında taraftar bulan "Şamanizm"in, "Uzakdoğu dinleri"nin altın yaldızlı sözlerle süslenmemiş ilkel hali olduğunu söyleyebiliriz. Mu'dan izler taşıyan Şamanizm, Uzakdoğu dinleriyle pek çok noktada örtüşmektedir.

Kökeni; Orta ve Kuzey Asya'ya dayandırılan Şamanizmin, Hindistan ve Çin'de doğduğu, oradan Orta Asya'ya da; özellikle Türk boyları arasında yayıldığı sanılmaktadır. Şamanizmin, Kuzey ve Güney Amerika'da, Avustralya yerlilerinde, Endonezya'da, Güneydoğu Asya, Çin, Tibet, Japonya'da, Kafkaslar'da, Polinezya'da, Eskimolarda ve Kızılderililerde farklı versiyonları gözlenmiştir. Şamanlar-kamlar-baksılar, Arapların kahinleri-arrafları gibidir.

Yakutlarda, erkek şamana "oyun", kadın şamana da "ydagan" denir. Cengiz'i, şamanı, bağlı bulunduğu "ruh"a(cine) dayanarak "Cin-giz"olarak isimlendirmiştir.

Temel olarak sihir, büyü ve trans tekniklerine dayanan Şamanizm, "Animizm"in izlerini taşır. Animizme göre, tüm canlı cansız maddelerin bir "ruhu" vardır. Bu anlamda dağ, ırmak, göl ve bunun gibileri yalnız coğrafi isimler değil, evlenen, konuşan, duyan ruh sahibi canlılardır. Şamanistler, bu "ruhlar"ın faydasına ve zararına inanırlar, onları çağırır, memnun etmeye çalışırlar ve dualarını onlara yaparlar.

Gök'te Güneş, yeryüzünde ise ateş şaman için kutsaldır. Güneş adına yemin ederler ve kutsal gördükleri yerlere Güneş resmi çizerlerdi. Şamanizmde dünya ikiye ayrılır: görünür dünya, görünmeyen dünya. Görünmeyen dünya, ölülerin-atalarının ruhları ve tanrılar olduklarına inandıkları gerçekte "cin-şeytanların dünyası"dır. Tabii ki bu hayali güçlerin, kuraklık, açlık ve hastalık gibi afetlere sebep olduklarına inanırlar.

Şamanlığa çağrılma cin-şeytanların sık sık insanları kandırmada kullandıkları rüyalarla başlar. Erken yaşlarda sinirli olan, öfke nöbetine tutulan, dalgınlaşan, ormanlarda ve ıssız yerlerde dolaşmayı seven kimseler, doğal şaman adaylarıdır. Bu durum, adayın, ruhlarla(cinlerle) karşılaşması olarak yorumlanır ve bu ilişki giderek kişiyi şaman(medyum-kahin) boyutuna çıkarır.

Şaman, ayinler sırasında çeşitli yakarışlar ve hayvan sesleriyle dans ederek transa geçer ve kurt, ayı, kartal, kuzgun gibi hayvanların bedenine bürünen cin-şeytanlarla ilişki kurar. Hayvanlar ya da onların görünümüne bürünmek, cin-şeytanların, insanlarla ilişki kurarken en sık kullandıkları eski metodlardan biridir. Bunu Şintoizm, Hinduizm gibi Uzakdoğu dinlerinde ve Mısır, Maya gibi kökleri Mu'ya uzanan şeytani uygarlıklarda açıkça görmekteyiz. Bunlar tanrı edindikleri cin-şeytanları, hayvan ya da yarı hayvan-yarı insan şeklinde resmetmişlerdir. Hint tanrıları, değişik hayvan kılıklarına bürünürler. Japonya'nın yerli halkı Ainular ise ayıların, insanlar arasında dolaşan tanrılar olduğuna inanırlar. Mısır tanrıları çeşitli hayvanlarla simgelenmiştir. Mısır'da Ptah ve Osiris, öküzde; Hathor, inekte; Horus, şahinle simgelenmiştir. Eski Yunan tanrılarının çoğu serüvenlerinde çeşitli hayvan kılıklarına girerler. Mesela Zeus, kuğu kuşu kılığına girerek Leda'yı, boğa kılığına girerek Europa'yı kaçırır; Io, inek kılığına girerek dünyayı dolaşır.

Şu an bile ağaç ve çalılara çaput bağlamak, kurşun dökmek, istenmeyen bir olay duyulduğunda tahtaya vurmak (cinlerin duymasını önlemek için), gidenin arkasından su dökmek, mavi boncuk takmak vs. vs. inanışlar, içinde yaşadığımız toplumda sık sık karşılaştığımız "hurafeler", Şamanizmden bugüne taşınan canlı örneklerden bir kaçıdır.

Bu çağda da cin-şeytanlar, benzer şekilde kendilerini önemli kimselerin ruhları, melekler ya da iyi uzaylılar dıye pazarlamaktadırlar. O günde insanoğlunun cehaletinden-şirkinden yararlanarak; kendilerini "iyi ruhlar", ya da cezalandırıcı "kötü ruhlar" olarak takdim ediyorlardı. Halbuki, ne ölmüş insanların ruhları, ne de melekler hiçbir şekilde, hiçbir kimseyle konuşmaz, konuşamazlar. Bu temel prensibi unutan insanoğlu, kolayca "şeytan taifesi"nin tuzağına düşerek; atasının ruhuyla, meleklerle konuştuğunu sanarak aldanmış, başkalarını da aldatmıştır. Bugünün sözde çağdaş-aydınlanmış cahilleri, meleklerle konuşuyorum diye kitaplar yazıyorlar, komik durumlara düşüyorlar ve nerelere sürüklendiklerinin farkına varmıyorlar.

Şamanizm sadece Batı'da New Age dini olarak yeniden sahneye çıkmıyor, sözde İslam tasavvufu maskesi altında, hertürlü "şirki felsefe"yi ellerinde Kur'an bulunanlara da maalesef bulaştırmış bulunuyor. Bugün İslam adına hareket ettiğini söyleyen ve kutsal saydıkları şeyhlerinin-efendilerinin ruhlarından istimdat edenlerin, onlara sığınanların ve o ölmüş ruhların güya dünyayı yönetme yetkinliklerinden pay alacaklarını sanan aldanmışların sayısı hiçte az değildir.

Brahmanizm-Hinduizm: Atlantis'in Mirası

Güneş doğarken İblis'e ibadet eden Hindular.

İblis'in, Mu'da temellerini attığı ve oradan Atlantis'e taşıdığı bu "kadim din"in mirasçılarından birisi de Hinduizmdir. Özellikle Hindistan, Nepal ve Bangladeş'te yaygın olan Hinduizmin, günümüzde yaklaşık 900 milyon taraftarı vardır. Hinduizm, din adamları olan "brahmanlar"ın hakim oldukları dönemde Brahmanizm terimi ile ifade edilmiştir. Günümüzde Hinduizm ve Brahmanizm terimleri birbiri yerine kullanılmaktadır. Hinduizmin temelinde Brahma(Mutlak Varlık) inancı yatmaktadır.

Brahmanizmin başlangıcı belli değildir ve tarih öncesi devre kadar uzanır. Brahmanizm, MÖ 1500'lerde Vedalar'ın yazıya geçirilmesinden çok daha önce de mevcuttur. MÖ 3000 yıllarında, Pre-Harappa ve Harappa dönemlerinde; İndus uygarlığının dini Brahmanizmdir. Bu yıllardan kalma çeşitli Şiva(hindu tanrısı) kalıntıları bulunmuştur.

Kitapları: Vedalar; Elçileri: Rşi

Hinduizm inancında günümüzün medyumlarının yaptığı gibi Rşiler, tanrılarıyla(cin-şeytanlar) çeşitli şekillerde iletişime geçer, onların vahyine tabi olur ve gizli bilgiler alırlar.

Brahmanizm-Hinduizmin temel esaslarını kıstas kabul etsek bile sınırlarını çizmek güçtür. Hinduizmin dini metinleri içinde en önemlileri: Vedalar, Brahmanalar, Paranalar, Upanişadlar ve Mahabarrata'dır. Hindu geleneğinde Vedalar, Brahmanalar ve Upanişadlar, cin-şeytanlardan alınan vahyin ürünüdür. Diğer metinler ise geleneklerden ibarettir. Brahmanalar, ilahlarına sunulan kurbanlarla ilgili ayrıntılı bilgiler içerir. Bu şekilde oluşturulmuş kitapların içerisinde en önemlisi ise Vedalar'dır.

Vedalar ve Politeizm

Veda, işitilen bilgi demektir. Vedalarda çok tanrılı bir din öğretisi vardır. Fakat kimi araştırmacılara göre bu çok tanrılı görüntü altında panteizm yer alır. Vedalar'da; gizli öğretiler, büyüler, ruhlar (cin-şeytanlar) ile iletişim kurma yolları, bunun için ormanlara, inzivaya çekilenlere öğütler, kurban törenleri ile ilgili bilgiler, ruhları övücü sözler başlıkları altında pek çok şeytani vahiy toplanmıştır.

Bugünkü Hinduizm, Vedalar'dan 2000 sene sonra, MS 8. yy.da şekillenmiştir. Hinduizm Vedaları'nda neredeyse her güç ilahlaştırılmıştır, ilahların sayısı akıl almaz derecede çoktur. Eski çağlarda insanoğlunun doğa karşısındaki cahilliği ve zayıflığından faydalanan İblis ve

avanesi, Şamanizm'de olduğu gibi yer, gök, ateş, su, ışık, dağ, taş, hayvan, ağaç vb. doğa güçlerinin arkasına saklanarak insanları aldatmıştır.

Upanişadlarda Kadim Öğreti: Panteizm

Upanişadlar, MÖ 800'e doğru münzevi mistiklerce şekillendirilmiş ve Vedalar'daki çok tanrıcılığın daha açık bir şekilde panteizme dönüştürüldüğü metinlerdir. Bilgeler ve çileciler olarak adlandırılan bu yeni nesil rahipler, Brahmana metinlerindeki yaklaşımları yobazlık olarak nitelendirmiş, kuzeydeki ormanlara çekilerek cin-şeytanlardan aldıkları vahiylerle Upanişadları oluşturmuşlardır. "Tanrının ve kişinin özde bir olduğu" düşüncesi özellikle Upanişat öğretilerinde öne çıkmaktadır

.

Sanskritçe bir kelime olan Brahman, köken olarak ölçülemez büyüklük manasındadır. "Evrenin yaradılışı ilkesi", "tüm evreni kapsayan", "her şeyin kaynağı ve barınağı" anlamında kullanılır. Mu ve eski Mısır dinindeki Ra'nın karşılığıdır. Köken olarak üfürük-nefes anlamına gelen "atman" ise, özvarlık, benliğin özü gibi anlamlara gelir. Buna göre; Brahman, birer birer varlıklar söz konusu olunca "atman" adını alır. Evren, Brahmandır, Brahman ise gerçekte insanın içindeki Atman'dır.

Uzakdoğu dinlerinin temelini oluşturan Panteizme göre; Tanrı, maddedir ve evrenin yaratıcısı ya da yapıcısı değil evrenin bizzat kendisidir. Uzakdoğu dinleri, New Age dini gibi tüm İblis kaynaklı dinler bu temele dayanır. "Uzakdoğu dinleri"nde, Allah'la insan arasında bütün-parça, zat-suret, ben-o, o-ben ilişkisi kurulmuştur ve tıpkı tasavvuf felsefesi yoluyla İslamın içine sokulan şirk kanalları gibi kanallar döşenmiştir.

Tasavvuf felsefesinde olduğu gibi bu şeytani öğretide de Hak(Gerçek); "akılla kavranamaz, sözcüklere sığmaz, herkese de açık değildir" anlayışı egemendir. Seçilip yola girmiş olanlar bile ancak uzun bir yolculuk sonunda ona ulaşabilirler. Bu metinlerdeki ifadelerle tasavvuftaki vahdeti vücud anlayışı tamamen örtüşmektedir.

"Upanişadlar"da: Çok Tanıdık Şeytani Felsefeler

"Ölümsüzlüğün sırrı; Kalbin arınması, derin düşünme ve insanın manevi aleme dönük gerçek Ben'inin(Atman) Tanrı (Brahman) ile aynı varlık olduğunu idrak etme yoluyla bulunabilir."**Katha Upanişat**

"Kişi, Atman sayesinde görür, işitir, tad alır, koklar, hisseder, "atman" yani insanın gerçek Ben'i, Tanrı ile aynı varlıktır."**Katha Upanişat**

"Tanrı, varlıkların içine girerek, kendisini onlarla hüviyetlendirdi. Tek bir varlık olduğu halde, bir çok varlık görünümüne büründü."**Aitareya Upanişat**

Normal bir Hindu için Tanrı'ya ulaşmanın en alışılagelmiş yolu, ona cisimlendirilmiş bir tanrı, ya da tanrıça aracılığıyla tapmaktır. Bunlardan biri de Hint kültüründe özel değerleri olan "inekler"dir. Vedalar'ın ibadetleri anlatan en önemli bölümlerinde, her zaman tanrı olarak "kutsal inek" resmedilmiştir. Aynı şeytani kültün eski Mısır'da da egemen olduğu; "inek ve öküz" olarak ilahlığını sürdürdüğü bilinmektedir. Hatta İsrailoğulları bile "samirinin buzağısı"nı onlardan bir virüs gibi kapmışlardı.

Hinduizmde Üçleme: Trimurti

"Üçleme"ye, Hinduizm ve Hint mitolojisinin çeşitli ekollerinde Trimurti adı verilir. İblis'in pekçok batıl dine yerleştirdiği ve "Mu dini"nin temelini oluşturan kutsal bir simgedir. Hindu geleneğinde; Brahma Vişnu ve Şiva tanrıları bir üçleme(teslis)
oluşturur. Brahma: Yaratıcı; Şiva: Yok Eden; Vişnu: Koruyucu.

Esasında Trimurti sözcüğü "üç yüzlü ilah" anlamına gelir ve üç yüze sahip insan figürleriyle betimlenmiştir. Üçleme, Mu ve ardılı olan toplumlarda olduğu gibi, Hint geleneğinde de üçgen içinde daireyle simgelenir.

Oyun Aynı Oyun: İyi Demon-Kötü Demon Savaşı

Hinduizmde olduğu gibi uzakdoğu inançlarının hepsinde büyüler ve demon (cin-şeytan) inancı önemli yer tutar. Hayatlarının her alanında, büyüyü görmek mümkündür. Büyücü, sıkıntı, afet, hastalıklardan korunma, zenginleşmek, birini lanetlemek ya da tedavi amaçlarıyla cin-şeytanlarına başvurur. Mu'dan Atlantis'e ordan Şamanizm tarzı animist inanışlara ve bugünün "Uzakdoğu dinleri"ne kadar hepsinde büyü ve büyücülük yaygındır. Büyü, İblis'in kadim dininin belkemiğini oluşturur.

Hinduizmde kimileri, "demonlar"ı(şeytanları) düşük seviyeli tanrılar olarak görür; tapınakları vardır ve kurbanlar adanır. Güya kendisi adına tapınak yapılan cin-şeytan, tanrıya dönüşür. Kanlı kurbanlar ister.

Fakat genel inanışa göre, demonlar(şeytanlar), kötü ruhlardır ve "asuralar" olarak adlandırılır. Asuralara karşı ise, Sanskrit dilinde parlamak anlamına gelen, "iyi demon devalar"(!)dan; yani bir başka güya "iyi olan cin-şeytan kabilesi"nden yardım istenir ve onları kovmak için bir takım büyüler ve ritüellere başvurulur.

Brahmana metinlerinde, "devalar"ın sürekli hasımları "asuralar"dır. Devalar ve Asuralar gökyüzüne sahip olmak, kurbana egemen olmak için çarpışırlar. Asuralar, devaları yendiğinde onları gökten sürüp onların yerine kurbanları alırlar. Olağan düzen bozulur, o zaman Vişnu, devaları yukarı, asuraları aşağı, yani herkesi ait olduğu yere yerleştirmek için iner.

Şamanizm ve uzakdoğu dinlerinin hepsinde tanrılarını; ya da ruhsal varlıklar dedikleri cin-şeytanları, "iyi ve kötü" olarak ikiye ayırdıklarını görüyoruz. Bu danışıklı dövüş bize çok tanıdık gelmektedir. Sitemizde pek çok yazımızda göreceğiniz gibi İblis ve taraftarları, aynı oyunu bugün de sergilemekte, İblis imzalı pek çok filmle iyi uzaylı-kötü uzaylı çatışmasının propagandası yapılarak yukarıdaki senaryonun bir benzeri hazırlanmaktadır. Vişnu'nun "deva-asura savaşı"nı sonlandırmak için aşağı inmesi inancı; Deccal'in gelip dünyadaki savaşa son vermesi inancını beslemek için ihdas edilmiştir. Ne güzel bir oyun: "İyi"nin de,"kötü"nün de ipleri İblis'in elinde ve ortada düzenlenmiş kirli-sahte-aldatıcı bir savaş var. Kazananı İblis ve yandaşları, kaybedeni insanlık!

Avatar İnancı: Deccal'e Yol Açıyor

Yakın zamanda James Cameron'ın şeytani öğelerle süslü Avatar isimli filmiyle insanların zihinlerine perçinlenen avatar kavramı, Hint mitolojisine göre tanrıların yeryüzüne indiklerinde büründükleri şekillerdir. Tanrı Vişnu(!)'nun insan şeklinde kendini göstermesi, Hinduizmdeki Avatar inancını oluşturur. Hinduizme göre Tanrı(!) her dönemde çeşitli şahsiyetlere bürünerek kendini göstermiş, kötülüğü yok ederek, insanların ihtiyacı olan

kanunları bildirmiştir. Buradan bakıldığında bugünkü Hıristiyanlık, Hinduizm'in adeta bir versiyonu.

Brahmanlar, tanrıları Vişnu'nun semada yaşadığına inanırlar. Diğer tanrılar(!), Vişnu'ya yeryüzünde birtakım şeytanların türediğini, yeryüzünün asayiş ve intizamını bozduklarını ve bunların cezalandırılması için, insan şeklinde doğması lazım geldiğini söylerler.

Brahma inanışına göre, Vişnu şimdiye kadar dünyaya 9 defa muhtelif şekillerde (insan, hayvan veya çiçek olarak) gelmiştir. Bu avatarlardan en ünlü ve önemlileri Krişna ve Rama'dır. Şimdi onun, onuncu gelişi beklenmektedir. Buna göre Vişnu, yeryüzünde, beyaz bir ata binmiş bulunan Kalki ismiyle ortaya çıkacaktır. Vişnu'nun onuncu enkarnasyonu Kalki, kolunu yukarıya kaldırmış bir halde ve alev alev yanan kınından çekilmiş bir kılıç taşıyarak dünyayı bir baştan bir başa geçecektir.

Hinduizm, Budizm yahut bunların türevi pek çok inançta beklenen kurtarıcı; Tanrı(!) olduğunu söyleyecek olan Deccal'den başkası değildir. Böylece Deccal'in yolu, eski zamanlardan beri hazırlanmış, "teslisci Hristiyanlığın", "Tanrı İsa(!)" kavramıyla pekiştirilmiştir.

Karma, Tenasuh ve Reenkarnasyon

Bir sebep-sonuç kanunu olduğuna inanılan karma, insanın geçmişte yaptığının karşılığının gelecekte görüleceği esasına dayanır. İnsan ektiğini biçer. Bu bağlamda ruhun bir bedenden ötekine geçtiği inancın adı olan reenkarnasyon-tenasüh, karma doktrinine bağlı olarak doğmuştur.

"Tenasuh"a göre, insan yaptığı işlere göre, insan hayvan veya tanrı olarak yeniden doğar. İnsan devamlı olarak tekrar doğuşlarla isteklerine kavuşur. "Tenasuh"da ruh bazen daha aşağı boyutlarda hayat bulurken, "reenkarnasyon"da ise sürekli ileriye giden bir çizgi vardır.

Sonsuz Yüce Allah'ın Hak dininde; başımıza gelen her musibet, elimizin yaptıkları sebebiyledir ve ölüm, bir yok oluş değil ebedi hayata bir başlangıçtır. İblis bu gerçekleri çarpıtıp; karma ve reenkarnasyonu yem olarak kullanarak; insanların cehennem korkusunu elemine etmiş olmaktadır.

Lemuryalı Adeti: "Om" Sesi

Hinduizmde ayin esnasında bir takım sözler telaffuz edilir. "Om" bunlardan biridir. "Om" doğru şekilde seslendirildiğinde, varlığın merkezine, yani ruha nüfuz edecek şekilde bedeni rezonansa soktuğuna inanılır. "Om", her ibadet ve yemekten önce, Vedaları okumaya ve her tür işe başlarken söylenir. Bu rezonans da herhalde "cin-şeytanlara rezonans"ı sağlamaktadır. Nitekim Lemurya şeytanları, kendi aralarında da sürekli "Om" sesi çıkardıklarını ve "Om" çektiklerini ifade etmektedirler.

Kast Sistemi: Üst İnsanlar- Köle İnsanlar

Hinduizmde halkın ayrıldığı her sınıfa, "kast" denir. Kastların doğumla oluştuğu ve daha sonradan kastın değiştirilemeyeceği kuralı Brahmanlar tarafından ortaya atılmıştır. Bunlar:

Brahmanlar: Rahipler

Kşatriyalar: Krallar, beyler, soylular, savaşçılar;

Varişyalar: Tüccarlar, esnaf;

Cudralar: İşçi ve kölelerdir.

Bunların dışında bir de kast sistemine dahil edilmeyenler (dokunulmazlar) vardır. Bunlar Paryalar olarak bilinir. İnsanlığın en aşağı tabakasında yer alırlar ve hiçbir hakları yoktur.

Hindu kaynaklarında, dokunulmazlardan herhangi birine fiziki olarak temas etmenin, üst sınıfları kirlettiği ve bunun ardından oldukça kapsamlı bir "temizlenme ritüeli" gerektiği yazılıdır. Bu nedenle Hindistan'ın çoğu bölgesinde dokunulmazlar, kast sisteminin üst sınıflarıyla karşılaşmalarını engelleyici alanlara kapatılmışlardı, Çoğu yerde gündüz sokakta dolaşmaları yasaktı. Bugün Hindistan'da bu akıl almaz kurallar resmen kaldırılmıştır, ancak ülkenin çok büyük bir bölümünde hala fiilen uygulanmaktadır.

Hinduizmin vahşi bir diğer uygulaması ise kocası ölen kadınların kocasıyla beraber diri diri yakılmasıdır. Günümüzde ara sıra da olsa dulların yakıldığına şahit olunmaktadır. İnançlarına göre bu dini merasimden sonra kadın gökyüzünde kocasıyla birleşmektedir.

İşte Hinduizm ve arkasında duran İblis yandaşlarının aldatıcı sözlerinin tükendiği nokta... İnsanlık dışı inanç ve uygulamaların ve kast sisteminin getirdiği şiddetin sonucunda Hinduizm etkisini yitirmeye başlamış, sosyal parçalanmalar ve ekonomik çöküş insanları yeni arayışlara itmiştir. Bu sebeple İblis ve avanesi, yeni sürüm dinler piyasaya sürmüşlerdir. MÖ 6. yüzyıl ortaları, Çin'de Konfüçyüs ve Lao Tzu, İran'da Zerdüşt, İyonya'da Pitagoras ve Heraklitus, Hindistan'da Buda, Mahavira gibi yeni sürüm dinlerin elçiler arzı endam etmiştir.

Bunlardan Caynizm, Hindistan'da yaklaşık MÖ 4. yüzyılda ortaya çıkan dini akımlardan birisidir. Caynizm Budizm gibi Hindu ayinlerinin şekilciliğine, din adamlarının otoritesine ve kast sistemine tepki olarak ortaya çıkmıştır. Kurucusu Mahavira (MÖ 599-527)'dır. Budizm gibi "Upanişatlar"daki karmaşık düşünceleri halk için basitleştirmiştir. Budizmle çok benzer özellikler taşıyan Caynizm, sıkı çilecilik uygulamaları ile Budizm'den ayrılır ve onun kadar yaygınlaşmamıştır.

Budizm: Brahmanizmin Yeni Yüzü

Buda rahipleri, sabah ibadetleri sırasında putlarına secde ederek tapınıyorlar.

Budizmin doğduğu dönemde Hindistan, küçük dinsel topluluklarla doluydu ve Brahman din adamlarının baskısı ve kuralcılığı toplumu dinde farklı arayışlara itmişti. Bu durum yeni şeytani tohumların yeşermesine de uygun bir ortam oluşturuyordu. Buda'nın öğretisi, Brahmanların egemenliğini ortadan kaldırmak isteyen krallar tarafından yayılıp teşvik edilmiştir. Bu nedenle Budizm bazı hükümdarların benimseyip yaydıkları bir din olmuştur.

Budizmin ilk dönemlerinde, Brahmanizmden farklı olarak tanrı ruh cin şeytan gibi inançlar ile tören dua kurban adak gibi ibadetlerden bahsedilmez. Fakat daha sonraları bunlar Budizme dahil olmuştur. "Reenkarnasyon" yerine "rebirth" kavramını kullanırlar. Kast sistemine

karşıdırlar. Bunların dışında karma, maya yoga-meditasyon gibi pek çok konuda Budizmle, Brahmanizm arasında fazla bir ayrılık yoktur. Buda'nın vaazları bile Upanişad öğretilerinin devamı şeklindedir.

Budizmin kurucusu olan Buda'nın yaşam öyküsü ile ilgili, çağdaşlarından ve onu görenlerden günümüze ulaşan herhangi bir belge bulunamamıştır. Ancak 1896 yılında Lumbini koruluğunda bulunan, İmparator Aşoka (MÖ 273-232) zamanından kalma bir dikili taşta, "burada ulu zat doğdu" yazısı ile 1898'de burada bir mezarlıkta bulunan kapta "bu kap Sakya kabilesinden ulu Buda'nın kutsal eşyasıdır" ibaresi Buda'nın yaşayıp yaşamadığı tartışmasına son vermiştir. Eldeki kaynaklar Buda'nın, MÖ 560 yıllarında Himalayaların güney eteklerindeki bir ülke olan Kapilavastu beyinin oğlu olduğunu gösteriyor. Asıl adı Sidharta olan bir Hintlidir.

Sidharta'nın, önce bir ihtiyarla, ardından bir hastayla ve en sonunda bir ölüyle karşılaşması hayatında iz bırakan olaylardandır. Brahman keşişlerden atman inanışını öğrenmiştir. Ama aradığını o keşişlerde de bulamayınca keşişlerin her şeyi zorlaştırdığını düşünerek onları terk etmiştir.

Budizmin Üçlemesi

Evinden ayrıldıktan yedi yıl sonra bir incir ağacı altında şeytani vahye muhatap olarak aydınlanmış(!) anlamına gelen Buda ismini alır. Daha sonra etrafına pek çok taraftar ve öğrenci toplanmış ve Sangha adı verilen ilk rahipler topluluğu oluşmuştur. "Buda öğretisi"ni günümüze, Buda'nın ölümünden 7 yüzyıl sonra yazıya geçirilmiş olan Tri-Pitika (üç sepet) isimli metinler taşımıştır. Dharma, Hinduizmde adet-vazife gibi anlamlarda kullanılırken Budizmde, Buda'nın öğretisine verilen isimdir.

Budizm öğretisinin temelinde Budizmin üçlemesi diyebileceğimiz, Triratna; üç cevher denen; "Buda'ya sığınırım, Dharma'ya sığınırım ve Sangha'ya sığınırım" ifadeleri yeralır. Budizme girişin ilk adımı bu ifadeleri tekrarlamaktır.

Gerçekle-Yalanın Harmanlandığı: "Acılar Felsefesi"

Budizme göre insanın bu dünyada duyduğu acının sebebi, arzularıdır. Kalıcı olmama ve acı çekme, varoluşun esasıdır ve bunları bilmemek sonunda insana acı verir. Hayatta gerçek mutluluk, huzur yoktur ve acı her taraftan insanı kuşatan kaçınılmaz bir olaydır.

Allah'ın, insanoğlunun terbiye olması; kendi aczini görüp Rabb'ine yönelmesi ve dünyanın, geçici bir konaklama yeri olduğunu anlaması için dünyada taddırdığı acı ve ızdıraptan yola çıkan İblis, yolunu kaybetmiş insanlara kendi ölümcül ilacını sunmuş; gerçeklerle yalanları harmanlayarak, dört esas üzerine Budizmi oturtmuştur.

Bu dört esas, Upanişadlardaki hayat görüşünün geliştirilmiş şeklidir ve eski Budist yazmalarda dört yüce gerçek(!) olarak adlandırılır.

1) Dukkha: Acı hayatın ve varoluşun bir parçasıdır.

2) Samudaya: Acıların kaynağı arzu ve isteklerdir.

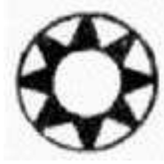
3) Nirodha: İstek ve arzular bırakılırsa acılar sona erdirilebilir.

4) Magga: Acıyı yenip nirvanaya ulaşmak sekiz aşamalı yolla mümkündür. Tam görüş, tam anlayış, doğru söz, tam davranış, doğru yaşam, tam çaba, tam bilinçlilik ve tam uyanıklık. Son 2 basamak meditasyonla ilgilidir.

Acıdan Kurtuluş: Nirvana

Budizm simgesi

Mu'nun simgesi

Sekiz aşamalı yol, Buda'nın belirlediği "Dört Gerçek(!)"in sonuncusu ve en önemli Budizm öğretilerinden biridir. Simgesi, Mu dininde de benzerini gördüğümüz, Brahmanizmde de yeralan "8 dilimli tekerlek"dir. Ağırlığını meditasyon üzerine kurmuş bir tür yoga öğretisidir, Böylece İblis ve avanesi, bu "acılar felsefesi"ne, bir "kurtulma yolu" ilave etmişlerdir ki bu yol, "şeytani vahye" kapı aralamaktadır.

"Tanrılar kültü"yle birlikte esas kurtuluşun "Nirvana"da olduğuna inanılır. Hinduizmdeki "Brahma ile bir olma"nın yerini; nirvanaya; sonsuza, ölümsüze ulaşma almıştır. Nirvananın ne olduğundan çok, ona nasıl ulaşılacağı anlatılmıştır.

Nirvana, kelime olarak yok olmak ateşin sönmesi manalarına gelir. Budizme gore Nirvana'ya geçen ruh sonsuzluk içinde erir, acıları kaybolur. Kimileri Nirvana'ya, yokluk derken, bazı Budistler de Brahma, ya da Brahma hali derler. Nirvana'dan herkes kendine göre bir anlam çıkarmaktadır. Nirvana, bir Hindu metni olan Mahabbaratta'da tanrısal alemde birlik içindeki kurtulmuş ruhların mekanı olarak geçmesine karşın, Budizmde Nirvana, dünyada ulaşılan bir yerdir.

Kendi ifadeleriyle, nirvanaya ulaşan kimse üzüntü duymaz, sevinç de duymaz, iyilikten de, kötülükten de uzaklaşır, bireysellik-ben yok edilmiştir. Anlaşılan nirvanaya ulaşan kişi, duygularını kaybetmekte insanlıktan çıkmaktadır. Halka verilen vaazlarda nirvana şöyle anlatılmaktadır:

"Nirvana altın göklü bir cennettir ki orada tatlı bir ışık içinde güzel dansözler olan apsaraları seyreden kimse gözleriyle de zevk duyar." Aslında, İblis'in elçisi Buda'nın tanımlamaktan kaçınıp esrarengiz bir havaya soktuğu, allayıp pulladığı nirvana safsatası; insanın, cin-şeytanlara karışmasından ve insani duygularını kaybedip şeytanlaşmasından başka birşey değildir.

Budizmin Beklenen "Maitreya"sı: "Deccal"

Budistlere göre Buda, dinini tamamlayamadığını kendisinden sonra Maitreya'nın gelip bu dini tamamlayacağını ve saf Dharmayı öğreteceğini ifade etmiştir. Maitreya, beş Buda'nın sonuncusudur. Bu dünyaya geleceği güne kadar, Tusita adı verilen kendisine ait göksel alemde yaşar ve orada başka göksel varlıklara öğretiyi anlatır. Çin ve Japonya'da da Maitreya'ya tapılmaktadır. Özellikle Tibet Budizmi, Maitreya'ya büyük anlamlar yüklemektedir.

Budizm; Buda'dan sonra, Mahayana (Büyük araç) ve Hinayana(Küçük araç) olarak ikiye ayrılmıştır. Örgütlü bir din haline dönüşen ve Buda'nın tanrılığını kabul eden Mahayana'ya karşılık Hinayana, Buda'yı büyük bir öğretmen ve bir din kurucusu olarak tanımıştır. Bu dini ayakta tutan kralların egemenliği bitip, ardılları da bu düşünceyi izlemeyince, Budizm Hindistan'dan adeta silinmiştir. Bugün Hindistan'da Budistten fazla Hristiyan bulunmaktadır. Budizm; Çin Çin Hindi Japonya Tibet Kore ve Moğolistan'da yaşam alanı bulup gelişmiştir.

Budizm: "Kendi Vahyini Kendin Al"

Buda'nın öğretisinin başlıca özelliği; Buda'nın, cin-şeytanların ilhamıyla ulaştığı felsefeyi, onlardan aldığı vahyi, taraftarlarına birer dogma olarak sunmak yerine, cin-şeytanlarla nasıl ilişki kurulacağını, onlardan nasıl vahiy alınacağının yöntemini müritlerine öğretmesidir. Böylelikle bu yöntemi öğrenen kimseler, kendi çabalarıyla şeytani vahye ulaşabileceklerdir. Buda, Hinduizmdeki tutucu-otoriter din adamlarını aradan çıkararak; "şeytani vahye ulaşma yolunu" herkese açık tutmuştur. Bu nedenle Budizmde, kişinin kendisinden başka bir otorite yoktur. Dolayısıyla Budizm, herkese tanrılık yolunu açarak, İblis ve kabilesinin bugün tutuşturduğu New Age ateşine kor etkisi olmuştur.

Bugün ne yazık ki İslam adına konuşan, ancak İslam'dan bihaber kimi din adamları, Buda'nın hak peygamber olduğunu söylemektedir. Daha da ileri giderek Kur'an'da Allah'ın yemin ettiği incir ağacının, Buda'nın altında vahiy aldığı ağaç olduğu şeytani yalanına iltifat edenler vardır. Yine bazı zevat da Kur'an'da adı geçen Zulkifl ismi ile şeytani vahyin elçisi Buda arasında ilişki kurabilmektedir.

Şintoizm: Animizmin Bir Türü

Şintoizmin herhangi bir kurucusu yoktur. Kökeni 1700 yıl öncesine dayandırılır. Başlıca kutsal metinleri, VIII. yy.da yazılmış Kociki ve Çince yazılmış olan Nihongi'dir.

Şintoizm, Animizm'in bir şeklidir. Şamanizmden etkilenmiştir. Şintoizme göre; Evren kutsaldır ve insanın içinde gizli bir tanrısal yapı bulunmaktadır.

Şintoizm, kamilere, yani ölülerin ruhlarına tapınma esasına dayanır. Buna göre ölülerin ruhları tanrılaşarak, yaşayan insanların arasına girerler ve onların hayatlarına etki ederler. Anılara sahip çıkan topluma bereket, sahip çıkmayanlara ise felaket yağdırırlar. Onlar da aynen insanlar gibi doğar, evlenir, hastalanır, kıskanır ve ölür. Dünyadaki her olay kamilerin arzusu istikametinde gerçekleşir. Anlaşılan burda da cin-şeytanlar, "ruhlar" maskesi takarak, insanları yönlendirip, yönetmişlerdir.

Kamiler, adil veya zalim, iyi ya da kötü, asil ya da aşağı tabakadan olabilir. Kötü kamiler insanlara zarar verir. İyi(!) kamiler kötü kamileri her zaman zapturapt altında tutamamaktadır. Burada açıkça görülmektedir ki, Tanrı diye taptıkları bu varlıklar, Uzakdoğu dinlerinin görünmeyen oyuncuları cin-şeytanlardır. İyi-kötü kami edebiyatını bugün filmlerden sağırlar

bile duymuştur. Bu oyun, günümüzde de devam eden "kadim tiyatro"dan başka bir şey değildir.

Şintoizm-Japonlar ve Acınacak Hal!

Şintoizm'in tanrıları: Kami şeytanları

En önemli ilahları Güneş tanrısı Amaterasu'dur. İmparator, Güneş ilahesinin torunu kabul edilir. Bayraklarında Güneş resmi bulunur. Şintoizmde de diğer şeytani inanışlarda olduğu gibi üçleme vardır:

1) Semavi merkez kami

2) Yüce doğurucu kami

3) İlahi doğurucu kami

Japonların hayatında da büyünün önemli bir yeri vardır. Servet artırma, birini lanetleme, felaketlere karşı korunma durumlarında büyüye başvurulur. Japonya'da yüz binin üzerinde mabet olduğu söylenmektedir. Mabetlerde, Amatarasu'nun heykeli bulunur. Zaman içersinde Şintoizm, Budizm ve Konfüçyusyanizmin bir karışımına dönüşmüştür. Düğün törenleri Şinto, cenazeleri ise Budist geleneklere göre yapılmaktadır. Japonlar "Şinto doğar Budist ölürüz" derler.

Günümüzde Japonya'da bu eski ve ilkel sayılacak inanışlar yerini, yeni versiyonları olan New Age tarikatlarına bırakmaktadır. Japon halkı, başbakanından, prensesine kadar bu maskeli cin-şeytanların çağdaş sevgi-barış tuzaklarına düşmüş görünüyorlar. Cin-şeytanlar, bir taraftan kraliyet ailesi mensuplarıyla "uzaylı" kılığında görüşmeler yaparken; diğer taraftan bu kovulmuş cinlerin geleneksel korkutma oyunlarının ve intihara sevkedici iğvalarının kurbanları olmaktadırlar. Nitekim Sonsuz Yüce'nin anlamlı vuruşundan sonra Japon halkının, yıkıntılarını bile, gördükleri hayaletler sebebiyle kaldıramadıkları gerçeği ibretli bir durum arz etmektedir.

Japonların toplumsal ve kültürel hayat kalıplarına baktığımızda, diğer dünya ülkelerinin insanlarına oranla çok fazla kendilerine özgü davranış biçimleri oluşturmuşlardır. Kendilerinin ilahi bir millet olduğuna inanırlar. Öyle ki bu kibirleri, en ufak başarısızlıkta şeytani etkilerin had safada olması sebebiyle intihara dönüşür. Japonya'daki intihar oranları, sanayileşmiş ülkeler arasında en yüksek olanıdır. Japonya'daki Fuji dağının eteklerinde bulunan Aokigahara ormanının, hayaletlerle dolu olduğuna inanılır. Japonlar, intihar etmek için bu ormana giderler.

Bilim ve teknolojide zirvede bulunan bir toplumun inançlarının bu kadar akıl ve ilim dışı olması; bu kadar kolayca cin-şeytanların yalanlarının oyuncağı olması, kelimenin tam anlamıyla traji-komik bir olaydır. Bugün bilimle her şeyi halledeceklerini sanan bilmiş

cahillerin, alacağı çok dersler varken, bu "Uzakdoğunun batıl inançları"nı kutsaması yine insanlık adına acınacak ve utanılacak bir haldir.

Lao Tzu'nun Dini: Taoizm

Çin'in en eski dinlerinden biri olan Taoizm, Şintoizm ve Konfüçyanizm'e reaksiyon olarak doğmuştur. Taoizmin kökenine dair yapılan araştırmalar, bu dinin, antik sihir-büyü anlayışı ve Şamanist gelenekten ilham aldığını ortaya koymaktadır. Kurucusu Lao Tzu (Lao-Tse-ihtiyar bilgin)'dir. Tao, yol anlamına gelir. Hayatı hakkında az bilgiye sahip olmamıza rağmen MÖ 604-517 yılları arasında yaşadığı Honan'da doğduğu düşünülmektedir. Yaşadığı şehirde Şamanist geleneklerin yaygın olduğu bilinmektedir. Kimi zaman tanrı Lao olarak adlandırılmış, kimi zaman kurtarıcı olarak beklenmiştir.

Evrenin bir yaratıcısı yoktur, her şey kendiliğinden ortaklaşa varolmuştur. Tao, dünyayı yöneten sebeptir. O görülmeyen, işitilmeyen, kavranılması mümkün olmayan bir yaratıcı prensip olarak algılanmaktadır. İnsan için en üstün iyilik, en yüce akıl(!) olan Tao'yla özdeşleşmesidir. Taoizmin temeli de mistik panteizmdir. Taoist panteonun en üstünde, tıpkı diğerlerinde olduğu gibi üç tanrı(!) vardır. Bunlara üç saf tanrı(!) adı verilir. Özellikle Güneş doğarken ve batarken yaptıkları ayinlerle Tao'yla bütünleşmeyi amaçlarlar.

"Tao te Çing" (yol ve yolun fazileti) adlı kitabı "Konfüçyüs'ün Seçmeleri"nden sonra Çin tarihinde en etkili kitap olduğu söylenir. Bin tane şerh yazılan, kırktan fazla İngilizce çevirisi yapılan bu kitabın şeytani ilhamlarla yazıldığı açıktır:

"Bilgeliği kaldır ve hikmeti bir kenara at,

O zaman insanlar yüz misli rahat edecektir,

İnsaniyeti kaldır ve dürüstlüğü bir kenara at,

O zaman insanlar ebeveyn sevgisine ve dürüstlüğe geri dönecektir."

Taoizmin en önemli uygulaması "Bir" üzerine meditasyon yapmaktır. Taoizmde kişi, Şamanizmde olduğu gibi transa geçer ve Mu ve diğer Uzakdoğu dinlerinde olduğu gibi "Birle bütünleşir". "Bir" ve "Birin oğulları"; Allah'ın "Hak Dini"nden çalınmış İblis'e ipotek edilmiş bir kavramdır. İblis kendisini "Bir" ve kendisine tabi olanları da "Birin oğulları"; kendisine karşı olanları ise "Belial'in(Şeytanın) oğulları" diye tarih boyunca yaftalamıştır. Gerçekte ise insanlık tarihi; "Bir'in(Allah'ın) köleleri" ile "Belial'in(İblis'in) köleleri" arasındaki savaştır. Yahut "Nur'un(Işığın) çocukları" ile "Karanlığın(İblis'in) çocukları" arasındadır bu savaş. Bugün İblis ve kabilesi, bu kavramları ne yapmışlar? Tamamen alt-üst edilerek; "Işık işçileri yahut ışık enerjisi" ve "karanlık enerjiler" nitelendirmesiyle cin-şeytanların aldatma aracına dönüştürmüşlerdir.

Uzakdoğu Dinlerinde İbadet: Yoga ve Meditasyon

İÖ 2000'lere tarihlenen bir kabartma. Hindu tanrısı Şiva(!)'nın ilk dönem tasvirlerini ve Yoga duruşlarını simgeliyor.

Yoga ve meditasyon, Uzakdoğu dinlerinde ortak ibadet şeklidir ve bu dinin çağdaş temsilcisi New Age tarikatlarıdır. Bu "trans ibadetleri", hapishanelerdeki mahkumlardan, okullardaki öğrencilere, şirketlerdeki çalışanlara hatta köylere kadar yayılmaktadır.

İndus vadisinde ortalama MÖ 3300-1700 yıllarına ait birçok kil tablette, bilinen yoga veya meditasyon duruşlarının benzerini tasvir eden figürler bulunmuştur. Yoga, Hinduizm ve diğer Uzakdoğu dinlerinde insanları tanrılara(cin-şeytanlara) ulaştırmanın yolu olarak tanımlanır. Buna göre yoganın nihai hedefi, tanrıyla(!) bağlantı kurup O'na bağlanmaktır. Yoga, 8 basamaktan oluşur. Yedinci basamağı meditasyondur.

Meditasyon, Sanskritçe dhyana kelimesinin karşılığı olup derin düşünmeyi değil, "düşünceden arıtılmış" bir zihni amaçlar. Dikkati nefes alıp verme sürecine yoğunlaştırmak, zihni düşünceden arıtmak için en sık uygulanan yöntemlerden biridir. Böylece cin-şeytanlar, tam uyanıklık, tam bilinçlilik gibi düzmece-süslü ifadelerle, meditasyon tuzağına düşürdükleri insanların boş zihinlerine daha kolay nüfuz edebilmektedirler.

Meditasyonun yüksek kan basıncını ve stresi azalttığı ile ilgili araştırmalar ve haberler yapılmakta; böylece yoga ve meditasyona medyanın da işbirliğiyle bilimsel kılıf altında yaygınlık kazandırılmak istenmektedir. Oysa bu fayda bize göre zihnin boşaltılmasının getirdiği yan etkilerden biridir. Yoga-meditasyon oturuşları, hind guruları yerine, estetik, fit görünümlü manken görüntüleri eşliğinde medya sayfalarına taşınırken; sağlığa faydaları ve sportif faaliyetler başlıkları altında "yoga"nın din olmadığı propagandası yapılmaktadır. Bunun sonucunda, yoga ve meditasyon her dinden insanı oltasına takarak dünyada hızla yayılmaktadır.

Müridlerini transa geçirerek meditasyon yaptıran Osho görülüyor. Kimden alıp, kime ne aktarıyor?

2005 yılında Norveç'de Ringerike hapishanesinde, mahkumları sakinleştirdiği düşüncesiyle başlatılan yoga dersleri, yoganın mahkumları saldırganlaştırdığı gerekçesiyle yarıda kesildi. Ringerike hapishanesi yetkilisi Sigbjoern Hagen; mahkumların, yoga derslerinden sonra huysuzlaştığını, uyku uyumada zorluk çekmeye başladıklarını, sürekli sinirlilik hali, uykusuzluk, saldırganlık ve zihin karışıklığı gibi tepkilerin yer aldığını söylüyor.

Bazı psikiyatristler ise yoga-meditasyonun büyük zararlar verdiğini, kişinin dünya ile bağlarını koparararak ağır depresyona soktuğunu, daha ileri aşamalarda da ben peygamberim, tanrıyım gibi hezeyanlara sürüklediği tespitini yapmaktadırlar. Aslında insanı tanrılaştıran uzakdoğu dinlerinin temeli, bu hezeyanlara dayanır. Buda, Mahavira, Lao-tzu gibi din önderleri ile takipçileri aynı hezeyanları yaşayan kimselerdir.

Yoga sözcüğü Sanskritçe bir kelimedir. Yug sözcüğüyle aynı kökten gelmektedir. Yug "boyunduruk" demektir. Yoga, kelime anlamı ile "boyunduruk altına girmek" demektir. Bu

kimin boyunduruğudur? Bu gayet açıktır. İnsanoğlunu Allah'tan koparıp, boyunduruk altına almak isteyen kimdir, belli değil mi?

Yoga aynı zamanda birleştirmek anlamına da gelir. Yani yoga zihnin işleyişini kontrol altına alarak kişinin benliğini evrensel benlikle(!), sonsuzla(!), yüce gerçekle(!) birleştirme yöntemi olarak tanımlanır. İşte Kur'an'ın, İblis'in amacını ifşası ve insanlığı uyarısı:

Biz meleklere dediğimiz zaman: "Adem'e secde edin!" Melekler secde ettiler ancak İblis müstesna. (İblis) dedi ki: "Sen'in çamurdan yarattığına secde mi edeceğim?"

"Bana karşı ikram ettiğin o kimseye Sen bir bak! Şayet beni, Kıyamet Günü'ne kadar ertelersen(süre verirsen), elbette onun(Adem'in) zürriyetine, ancak azı müstesna yular takacağım.

(Allah) dedi ki: "Git! Onlardan(insanlardan) kim sana tabi olursa, muhakkak cehennem, sizin için tam(uygun) bir cezadır."

"Onlardan kime güç yetirebilirsen, onları sesinle kışkırt(oynat-hoplat) ve onlar üzerine süvarilerini ve adamlarını sevket! Onların mallarına ve evlatlarına ortak ol! Onlara vaad et! Şeytan vaad etmez, ancak aldanmayı vaad eder."

Muhakkak Ben'im kölelerim üzerinde, senin bir gücün yoktur. Senin Rabb'in, vekil olarak kafidir**.[İsra(17)/61-65]**

2002'de Türkiye'de ayaklarının suyu içilen Shri Mataji de bunlardan biri. Kendisinin tanrı olduğunu iddia eden İblis'in elçisi Mataji, Kur'an'ı, Muhammed'in yazdığı ve kendisinin onu tamamlayacağı yalanını söyleyen Şeytan elçisi. Mataji felç geçirerek öldü. Ancak BM kendisini barış madalyasıyla taltif etmiş bulunuyor. İşte dünyanın ve insanlığın geldiği nokta yukarıda görülüyor!..

Panteizm vahdeti vücud karma reenkarnasyon Nirvana yoga meditasyon gibi inanç ve felsefelerin kökeni; Hinduizm Budizm Taoizm Caynizm Şintoizm gibi Uzakdoğu dinlerine oradan da Mu'ya dayanır. Özetle Hak Din İslam, peygamberler aracılığıyla Allah'a dayanırken; bu ilkel-batıl-şirki Uzakdoğu dinleri; medyumlar aracılığıyla İblis'in vahyine dayanır. İşte meselenin öz ifadesi ve gerçeğin tespiti budur.

Uzakdoğu Dinleri Batı'da: "New Age Dini" Oldu

60'lı yılların pop kültürünü belirleyen müzik grubu Beatles'in üyelerinden George Harrison, Hinduizmi benimsediğini açıkladığında, Beatles hayranları da bu öğretiye özenmeye başladı. John Lennon, Across the Universe (Evren Boyunca) adlı şarkısında Budist "mantra"lar (kutsal(!) ritmler) kullandı. 60'lı ve 70'li yılların hippi gençliğinde Budist ezgiler, giysiler ve söylemler çok revaçtaydı. Hippilerin çoğu kendilerini pagan olarak düşünürlerdi. "Hippies

from A to Z" (A'dan Z'ye Hippiler) kitabının yazarı Skip Stone, hippi felsefesi için şunları söylüyor:

"Felsefemizden doğan diğer inançlar şöyledir: Gaia inancı (gezegenin yaşayan bir varlık olduğu düşüncesi), Yeşiller hareketi, şamanizm ve vejetaryenlik. Bu felsefi ve politik görüşler, doğaya saygıyı içerir ve gezegeni bütün olarak görürler ki bunlar, kapitalist ve materyalist toplumumuzda olmayan kavramlardır."

1967'de Time dergisinde yayınlanan bir makalede, hippi hareketinin temellerinin Eski Yunan'a, Sinoplu Diyojen ve Cynics'e kadar dayandığı yazıldı. Bu ifadeler de putperest öğreti olan Yunan felsefesi ve Uzakdoğu inanışlarının bize nereden geldiğini göstermektedir.

Alman yazar Herman Hesse'nin bir ruhsal hastalık sonrası yazdığı ve 1946'da Nobel ödülü aldığı kitabı "Boncuk Oyunu", 60'lı 70'li yılların gençliğinin elinden düşmüyordu. Hesse, kitabında Doğu ve Batı felsefelerinin bir bileşiminden oluşan yeni ve ütopik bir dünya düzeni sunuyordu. Söz konusu "Yeni Dünya Düzeni"ni uzakdoğu dinlerine özellikle Budizme dayandırıyordu.

1960'lı yıllarda, "maddeci Batı kültürü"yle, "Uzakdoğu dinleri"nin sentezinden "New Age(Yeni Çağ) dini" ortaya çıktı. Bu akım, hippi kültürünün bir devamı niteliğindeydi. Bu öğretileri benimseyen bazı sanatçı ve bilim adamlarının da etkisiyle New Age dini insanlar arasında hızla yayıldı ve bugünkü Batı kültürünün önemli bir parçası haline geldi. New Age dini, bütün monoteist dinlere sinsice karşıdır. Çünkü onların müntesiplerini avlamaktadır. Uzakdoğu dinlerindeki şeytani öz; "insanın tanrılığı" yalanı, burada da temel bir unsurdur. Bugün tüm dünyayı kuşatmış bulunan New Age(Yeni Çağ) tarikatlarıyla ilgili "1990 Megatrendler" kitabının yazarları bakın 22 yıl öncesi ABD için ne diyor:

"Milyonlarca Amerikalı, yoga, meditasyon ya da doğu dinleriyle ilgileniyor. Yeniçağ yandaşları dış otoriteyi redderek kişinin, Doğu dinleri, meditasyon aracılığıyla kendisine yönelmesini savunuyor. Yeniçağ yandaşlarının ortak bir tanrıbilim inancı olmamakla birlikte, birçoğu Uzakdoğunun putlaştırmaya olan inancına katılıyor. İnsanın çok üstünde bir varlık olarak tanımlanan Tanrı kavramına karşılık insanlığın da kutsallığın bir parçası olduğunu savunuyorlar. Yapılan son çalışmalara göre Yeni Çağ(New Age) hareketi, modern Batı toplumlarının açık bir şekilde en önemli özelliğini oluşturmaktadır."

Sonuç

Bir bilim-deney merkezinde; "güneş diskli Hint Şiva tanrısı"nın ne işi var? İşte eski çağların "uyduruk-şeytani ve akıldışı" inanışlarını kutsayan ve baş tacı eden bilim çağının bilimcilerinin geldiği son nokta...

1) Uzakdoğu dinleri, Mu'dan Atlantis'e; Atlantis'ten de bugüne kadar ne kadar değişip-dönüşse de öz olarak değişmemiştir. Uzakdoğu dinlerinin kaynağı hiçbir zaman Allah'a ulaşmaz ve Allah'ın bu topluluklara gönderdiği elçiler olsa da; o elçiler ya öldürülmüş, ya da

hiçbir tarftar bulamamıştır. İdris(Enok)tan başka gönderilmiş bir elçi bilgisi de bize ulaşmamıştır.

2) Binbir parça Uzakdoğu dinlerinin mürşitlerinin ortaya koydukları bu Uzakdoğu felsefesinin beslendiği ana vahiy kaynağı, komşuları olan İblis'in kabilesi Lemurya cin-şeytanlarıdır. Bu felsefenin tamamı Mu toplumundan beri İblis tezgahında dokunmuştur.

3) Din bile denemeyecek bu Uzakdoğu felsefesi sadece paramparça değil, özü bile çok karışıktır: Hem "ruhçu"dur; maddeci Batı dünyası için cazip görünmüştür; hem maddeyi, hayvanları ve insanları tanrılaştırdığı için panteisttir, putperesttir ve maddecidir. Çağımızın en ilkel ve en putperest toplumlarıdır Uzakdoğu toplumları. Halen alenen ruh dedikleri cin-şeytanlara, krallarına, Güneş'e secde edip tapınmaktadırlar. Hindistan'daki putperestliğin boyutları ise içler acısıdır. Bırakalım şirk dini olmayı; şirk koşulacak tek bir "Yaratıcı"nın varlığı bile tartışmalıdır.

4) Bu derece akıl dışı, ilim dışı ve ilkel kabile dinciliğinin allanıp-pullanıp çağın insanlığına, büyük dinlerden kaçan insanlara "yeni çağın aydınlık dini" olarak başarıyla sunulmasını; insanoğlunun ilmi gelişmelere rağmen cehaletine, gerçek vahyi inkar edişine ve İblis'in başarılı bir avcı-tuzakçı oluşuna bağlamak gerekir. İşte yeni çağ, işte yeni çağın yeni dini, binbir şeytan tılsımıyla yoğrulup, gerçek vahiy cahili ve kabalacı-tasavvufçu kibirli efendilere oradan da, dünya toplumlarına servis edilen yap-boz New Age dini... Çağın aydınlarının(!) pek sevdiği, içinde Sonsuz Yüce Allah'a yer olmayan efsunlu-sihirli bir din! Öyle bir din ki; kendin yap, kendin boz, kendin söyle kendin dinle, kendi tanrını(!) kendin seç, kendin çal, kendin oyna!

5) Son söz şudur ki; insanlık uyanmazsa, gerçek vahyi aramazsa, gafletine ve cehaletine devam edecek olursa; bütün dünyayı kaplamakta olan bu "yılan zehri felsefe", insanoğlunu "İsa" diye "Deccal"e bağlayacak, küresel Nuh tufanından sonra son bir "küresel helak" daha tekrar tarihe geçecektir. Uyarılarımızı hafife alanların, sürüklenecekleri Deccal anaforundan geriye dönmeleri de sünnetullah gereği mümkün olamayacaktır! İnsanlık tarihi aldanmış toplumların helak tarihidir unutmayalım! İşte Sonsuz Yüce Rabb'imizin uyarısı ve İblis ve soyuna tabi olanların hükmü!

Biz meleklere dediğimiz zaman: "Adem'e secde edin!" (Melekler), İblis müstesna, secde ettiler.O, cinlerdendi. Böylece Rabb'inin emrinden dışarı çıktı. "Beni bırakıp, onu ve soyunu mu veliler edineceksiniz? Onlar(şeytanlar), sizin düşmanlarınızdır. Zalimler için ne kötü bir bedel!"[**Kehf(18)/50]**

Kaynaklar:

1) Kur'an'ı Kerim

2) Müslim, (M.Sofuoğlu), C.2, Hno: 173, s. 242

3) Yves Bonnefoy, Mitolojiler Sözlüğü, Yayına Hazırlayan: Levent Yılmaz, Dost Kitabevi Yy. Ankara, 2000.

4) P.T. Raju, Wing tsit Chan, İsmail R. Faruki, Asya Dinleri, çev. Abdullah Davudoğlu. İnkılap Yy. İstanbul, 2002.

5) Kürşat Demirci, Hinduizmin Kutsal Metinleri: Vedalar, İşaret Yy, İstanbul, 1991.

6) Ananda Coomaraswamy, Hinduizm ve Budizm, çev. İsmail Taşpınar, Kaknüs Yy, İstanbul, 2000.

7) John Naisbitt, Patricia Aburdene, Megatrends 2000, çev. Erdal Güven, Form Yy, İstanbul, 1990.

8) Mircea Eliade, Dinsel İnançlar ve Düşünceler Tarihi, çev. Ali Berktay, Kabalcı Yy, İstanbul, 2007.

9) Mircea Eliade, Dinler Tarihine Giriş, çev. Lale Arslan, Kabalcı Yy, İstanbul, 2003.

10) Alev Alatlı, Şimdi Değilse Ne Zaman?, Zaman Yy, İstanbul, 2007.

11) James Churchward, Kayıp Uygarlıklar-ll, Kayıp Kıta Mu, çev. Rengin Ekiz, Ege Meta Yy. İzmir, 2000.

12) Hans Stephan Santesson, Batık Ülke Mu Uygarlığı, RM Yy, İstanbul 1989.

13) Walter Burkert, İlkçağ Gizem Tapıları, çev. Sina Şener, İmge Kitabevi Yy, Ankara, 1999.

14) William H. McNeill, Dünya Tarihi, çev. Alaeddin Şenel, İmge Yy, Ankara, 2001.

15) Paul Gendrop, Mayalar, Çev. İsmail Yerguz, Dost Kitabevi Yy, Ankara, 2006.

16) Prof. Dr. Şinasi Gündüz, Anadolu'da Paganizm, Ankara Okulu Yy, Ankara, 2005.

17) George Thomson, Tarih Öncesi Ege, çev. Celal Üster, Payel Yy, İstanbul, 1995.

18) W. Eberhard, Uzakdoğu Tarihi, Türk Tarih Kurumu, Ankara, 2010

19) James Churchward Batık Kıta Mu'nun Çocukları, Ege Meta Yy, çev. Ercan Arısoy, İzmir, 2000.

20) Orhan Hançerlioğlu, Felsefe Sözlüğü, Remzi Kitabevi, İstanbul, 1970.

21) Dr. Mustafa Arslan, Değişim Sürecinde Yeni Dindarlık Formları: Yeni Çağ İnanışları Örneği, Değerler Eğitimi Dergisi (19-21 eylül 2006 tarihinde 5. Sosyoloji kongresinde sunulan bildirinin gözden geçirilmiş hali.)

22) Prof. Dr. Günay Tümer ve Prof. Dr. Abdurrahman Küçük, Dinler Tarihi, Ocak Yy. Ankara, 2002.

23) Zekiye Tunç, Şamanizm Üzerine Araştırma, Danışman: Prof. Dr. Muhammed Beşir Aşan, Fırat Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Tarih Anabilim Dalı, Elazığ, 2007.

24) Fatih Şahin, Budizmde Nirvana Anlayışı, Danışman: Prof. Dr. Harun Güngör, Erciyes Üniv. Dinler Tarihi Bilim Dalı Yüksek Lisans Tezi, Kayseri, 2005.

25) Emine Zehra Turan, Budizm'de Manastır Hayatı, Danışman: Doç. Dr. Ahmet Hikmet Eroğlu, Ankara Üniv. Sosyal Bilimler Ens. Dinler Tarihi Anabilim Dalı Yüksek Lisans Tezi, Ankara, 2004.

26) Ali Gül, Bir Din Olarak Taoizm, Danışman: Prof. Dr. Ali Erbaş, Sakarya Üniv. Sosyal Bilimler Enstitüsü Yüksek Lisans Tezi, 2006.

27) Tahsin Mayatepek, TDK Kütüphanesi, No: 010401.pdf

28) Tevhid Putperestliğe Nasıl Dönüşüyor?, yaklasansaat.com

29) Meditasyon Kimin Kime İbadetidir?,yaklasansaat.com

30) wikipedia

31) indigodergisi.com

"İRAN DİNİNİN TARİHSEL KÖKENLERİ" VE "MEHDİYET FELSEFESİ"

Yusuf Okur-yaklasansaat.com-01/08/2017

İran

Ortadoğu ve Ön Asya coğrafyası, insanlık tarihinin başlangıcından itibaren çok sayıda "kavimler"in, "inançlar"ın merkezi olmuş, bu coğrafyadan yayılan çeşitli dini inançlar ve felsefi düşünceler günümüze kadar tüm dünyayı etkileyecek boyutlara ulaşmıştır.

İnsanlık tarihinin başlangıcından itibaren; dini düşüncelerin ve inançların "hak ve tek kaynağı" elbette Allah'dan gelen Vahiy'dir, yani İslam'dır. Allah'ın Elçileri ve bu Elçilere gelen Sayfalar yahut Kitaplar; hayatı, yaşamı ve kainatı izah eden; insanın kim olduğu ve nasıl olması gerektiğini öğreten gerçek bilgidir, ilimdir ve insanoğlunu aydınlatan nurdur. Ancak bu Vahiy yani İslam; Elçiler, Sayfalar ve Kitaplarla sürekli teyid edilmesine ve tekrarlanarak yenilenmesine rağmen; insani zaaflar, nefsi düşünceler ve İblis'in katkılarıyla, sürekli bozulmaya ve kısa sürede de "şirke dönüşme"ye yüz tutmuş; gerçek amacından saptırılmıştır. Böylece "Tevhid Dini", "şirk dini"ne dönüşerek; "bozulmuş İslam" anlayışı, batıl görüş ve inançlar ortaya çıkmıştır.

Tarihin başlangıcından günümüze kadar, Vahiy'den beslenmeyen; İslam dışı ve karşıtı ne kadar düşünce, fikir, felsefe ve inanç varsa, bütün bunlar "İslam'dan sapmaların toplamı"dır; "insan hevası"nın ve İblis'in planlı katkılarının ortak bir ürünüdür. İnsanoğlunun kendi "hevasının çekim gücü"ne kapılması ve "İblis'in sinsi planları"nı devreye sokması; insanoğlunu kısa sürede "Batıl"a kayış sürecine sokan iki ana parametredir.

İblis'in Sinsi Planları

İblis'in ve bugün "ruhsal hiyerarşi" diye yutturduğu ordusunun, insanlık tarihi kadar eski "kutsal(!) planı"; insanlığı Hak'tan saptırmak; böylece insanoğlunun değersizliğini kanıtlamak "şizofrenik saplantısı"nın bir sonucudur. Bu planın, nasıl işleyeceğini, Kur'an'dan izleyelim. İşte bir özet:
"Tuzak kuracağım", "Sağlarından, sollarından, önlerinden ve arkalarından geleceğim", "Yular takacağım", "Sen'in(Allah'a hitap ediyor) muhlis kölelerin hariç, onların hepsini saptıracağım."

Allah şöyle buyuruyor: "Şeytan insanın düşmanıdır", "Şeytan insanların kalplerine vesvese verir", "Şeytan dostlarını korkutur", "Şeytan fakirlikle korkutur", "Şeytan hayasızlığı emreder", "Şeytan isyanı emreder", "Şeytanlar aldatmak için aldızlı laflar ederler", "İnsanların bir kısmı cinlere sığınırlar".

Böylece İblis, insan davranışlarına yön vermek, insanı fıtratına ve yaratılış amacına aykırı düşünce ve fiillere sürüklemek için türlü hileler, entrikalar çevirmekte, planlar kurmaktadır. İnsanın yaratılışını ve zaaflarını yakından bilen İblis, ayetlerde ifade edildiği gibi her yönden insanlara yaklaşarak tarihi amacını; misyonunu gerçekleştirmeye çalışmaktadır. "Hak"kı dejenere etmek, "Tevhid anlayışı"nın "şirk"e dönüşmesi için tuzaklar kurmak; İnsanların ve toplumların zaaflarını amaçları için kullanmak, onun yöntemlerindendir.

Bitmez tükenmez şizofrenik kıskançlığıyla hareket eden bu "Lanetli", tarihi "kadim planı"nı gerçekleştirmek için Yüce ALLAH'ı taklit ederek her bir insana, rehberler(şeytanlar) göndermekte; insanları yoldan çıkarmak için her türlü aldatıcı hile ve yalanlara başvurarak onları sonunda köleleştirmekte ve şeytanlaştırmaktadır.

İslam'ın son Rahmet Elçisi Peygamberimiz(sav) dünyadan ayrılmadan önce, "dinlerin bozulma süreci"ni ve İslam'ın kısa sürede nasıl bozulacağını ifade etmiş ve o günden Müslümanları uyarmıştır. Vefatından kısa bir zaman sonra, İslam toplulukları bozulmanın

işaretlerini vermeye başlamış, uzun olmayan bir süreçte "yaşanan din", giderek İslam olmaktan çıkmış; iktidar için Müslümanların birbirini boğazlaması gibi bir felaket adeta "Sünnetullah" olmuştur.

"İran-Şiilik" ve İslam'ın Saptırılması Gerçeği

"İran ve Şiilik" bugün geldiği nokta bu "sapma-bozulma" gerçeğini yansıtan en çarpıcı örneklerinden biridir. İran Kisralığı, Resulullah'ın davetini tehditler savurarak reddetmiş, aşağıladıkları İslam orduları(Araplar) karşısında yerle yeksan olduktan sonra İslam'a boyun eğmişlerdir.

Mecusi-Farsi köklü din anlayışı ve felsefesi, geçmiş milletlerle karşılaşmada, muhataplarına kendi felsefesini nasıl enjekte etmişse; İslam'la karşılaşmada da benzer şekilde "İslam'ı bozucu" etkilerini göstermiş ve kendi "şirk kültürü"nü egemen kılmıştır. Böylece İran toplumu, İslam'a giydirilen "şirk elbisesi"ni; yani temelinde İblis'in katkılarıyla ortaya çıkmış olan "şirk kültürünü ve geleneğini" içselleştirmiş ve eski dinlerine ait her türlü "düşünce, gelenek ve ritüelleri", İslam etiketi altında yaşatmaya devam etmiştir.

İran coğrafyasında kurulan Pers kökenli devletler, tarihleri boyunca İslam dışı ve karşıtı Ortadoğu ve Ön Asya inanç ve felsefi düşüncelerinin taşıyıcısı olmuşlar, geleneksel din ve kültürlerinden asla vazgeçmemişlerdir. Kendilerine ulaşan Vahyi, güçleri varsa reddetmişler, şayet yoksa Vahyi; ancak kendi "tarihi-kültür gelenekleri"nin içine katarak, yani şirke dönüştürerek içselleştirmişlerdir.

Bu araştırmamızda Hz. Ömer döneminde fethedilen Sasani İmparatorluğu'nun yani bugünkü İran'ın fetihten sonra geçen kısa bir zaman içerisinde, İslam öncesi dini inançlarına ve kavmi geleneklerine nasıl döndüklerini, eski din anlayışlarını ve bu inançlarındaki "Mehdi düşüncesi"ni İslam'a nasıl monte etmeye çalıştıklarını inceleyeceğiz.

İran'ın antik kültürünün bir parçası haline gelmiş olan "yalan" ve "takiye" yöntemi ile "İslam kılıfı"na bürünmüş kendi "geleneksel din anlayışları"nın bugüne kadar nasıl geldiğini göreceğiz.

Tarihinin birçok döneminde olduğu gibi kutsallaştırdıkları "soyları"nı, "devletleri"ni, "yöneticileri"ni ve "din adamları"nı nasıl ilahlaştırdıklarını anlamaya çalışacağız. Bu azim "şirk" anlayışının İblis'in tezgâhında dokunan "Hint kumaşı" olduğunu, Yaklaşan Saat'te kullanıma sokulmak üzere yıllarca İblis'in adamları tarafından sinsice ipliklerinin büküldüğünü yakinen göreceğiz.

İran'ın Coğrafi Konumunun Önemi

İran, Ortadoğu'nun köken itibari ile en eski kavimlerinden biridir. Asya, Afrika ve Avrupa arasındaki göç yolları üzerinde olması ile kültürler arası geçiş ve aktarımların da en yoğun olduğu bölgededir.

İran; doğuda Hindistan, kuzey batıda Maveraünnehir bölgesi ve Hazar Denizi ile güneyde Fars Körfezi arasında doğal sınırları olan bir Ortadoğu ülkesi olarak, bulunduğu coğrafyayı ve çevresini tarih boyunca din, kültür, tarih gibi bir çok alanda etkileyen stratejik önemi olan bir devlettir.

Bu topraklarda farklı isimlerde imparatorluklar kuran İran, tarihin bazı dönemlerinde başka kavimler (Grek-Türk-Arap) tarafından yönetilse de; nihayetinde bu coğrafyaya tekrar sahip olmuş, günümüze kadar da hâkimiyetini devam ettirmiştir.

Yukarıda sınırlarını çizdiğimiz bölge merkez olmak üzere İran'da kurulan imparatorluklar, bugünkü isimleri ile Asya, Makedonya, Yunanistan, Anadolu, Irak, Suriye, Ürdün, Mısır, Yemen hatta Habeşistan'a kadar olan topraklarda hüküm sürmüştür. Böylece İblis öğretisi olan Mezopotamya-Hint-Helen-İran karışımı "kültür" ve "din anlayışı"nı batıda ve doğuda bu topraklara taşımıştır.

Din tarihçisi Mircea Eliade, İran'ın bu etkisini şöyle özetlemiştir:

"Batı'nın dinsel oluşumuna İran'ın yaptığı katkı öteden beri bilinmektedir. Birçok dinsel düşünce İran'da ortaya çıktı, yeniden değer kazandı veya sistemleştirildi. Birçok düalist sistemin birbirine eklemlenmesi, 'kurtarıcı miti', iyinin nihai zaferi, İran kökenli inançlardır."

Tarihi kökenleri MÖ 3000-2500 yıllarına kadar dayanan İran'da, İslam Ordularının fethinden önce kurulan imparatorlukları, kronolojik olarak şöyle sıralayabiliriz:

- Elam Devleti (MÖ 2550-640)

- Med İmparatorluğu (MÖ 708-550)

- Pers İmp. (Ahamenişler)(MÖ 555-330)

- Part İmp. (MÖ 249- MS 228)

- Sasani İmp. (MS 226- 652)

İslam'ın fethinden sonra:

- Safaviler (MS 1501-1749)

- Kaçarlar (MS 1779-1925)

- Pehleviler (MS 1926-1979)

- İran İslam Cum.(1979-)

İran'da yaşayan halklar, Persler olarak anılır. Pers kelimesi, Araplar ve Arapça ile olan ilişkiler sonucunda Farslar olarak ifade edilmiştir. İran ismi ise Arya, Arian-Ari kökünden gelmektedir. Heredot; Pers isminin, Yunan mitolojisindeki baş şeytan Zeus'un oğlu Perseus'un, Andromeda ile evliliğinden doğan oğluna verdiği Perses isminden ortaya çıktığını iddia eder.

Pers İmparatorluğunun ulaştığı en geniş sınırlar.

İran'da: "Dini İnançlar"ın Tarihi Kökleri

Hint-Avrupa kavimler topluluğu teorisine göre; İran kavmi, Hint-Avrupa kökenlidir. Bu kavimler, aşamalı olarak Asya'nın orta kesimlerinden, Atlas Okyanusu kıyılarına kadar yayılmış ve yerleşmişlerdir.

Günümüz İran'ının, Avrupa ülkeleri ile olan yakın ilişkisinin tarihi arka planında; İran'ın Hint-Avrupa kavimleri, yani Ari-şerefli(!) kavimlerden olması bilinçaltı düşüncesi vardır. İran toprakları dışında yaşayan İranlılar, kendilerine ülkeleri (nereli oldukları) sorulduğunda; "Persian" cevabı vererek bu eski birlikteliğe vurgu yapmakta; kendilerini bu şekilde tanımlayarak Batılılarla aralarında yakınlık aramaktadırlar.

Hint-Avrupa ırkının kollarından biri olan Hint-İran kolu, MÖ 3000 yıllarında Hint-Avrupa grubundan ayrılıp, Hint ve İran ırkları olarak iki kola bölünmeden önce, Orta Asya bölgesinde yaşamakta; ortak dil, din, inanç ve mitolojilere sahip olarak kendilerini "Arya: şerefli" nitelemesiyle ifade etmekteydiler.

Daha sonra birbirlerinden ayrılarak bugünkü Hindistan'a ve İran'a yerleştiler ve her ikisi de "Arya" ismini aldılar. Bu iki kavmin atalarından miras olarak almış oldukları "hikâyeler, destanlar ve efsanevi rivayetler" ortak bir kültürü yansıtıyordu. İran'a göç ettiklerinde Arya kavminin dini, kültürü ve edebiyatı da Hint Aryaları ile ortaktı. Aradan geçen uzun zaman dilimleri, bu ortaklığın izlerini silememiştir. İran'da ortaya
çıkan Zerdüştlük ile Hint kıtasındaki dini inanışların benzerlikleri çok açıktır. Arya ırkının üstünlüğü düşüncesi, gurur ve kibirliliği; İran'ın dini inanışlarına yansımıştır. "Zerdüştler"in kitabı Avesta ile Hint Vedalarının içerikleri karşılaştırıldıklarında; bu iki kavmin birlikte yaşadıkları döneme ait ortak olaylar ve kahramanlar açıkça görülür. (Veda'da; Yama, Avesta'da; Yime, Veda'da; Aptya, Avesta'da; Athwya) Veda metinlerinde çok geçen ve saygınlığı anlatılan "Asura", İran dini geleneğindeki "Ahura"dır.

İran din ve düşünce hayatı ile ilgili ilk veriler Elamlılarla başlamaktadır. Elamlılar, İran'ın güneybatısında kurulan bir devlettir. "Mezopotamya dini inanışları"nın İran'a taşınmasında önemli rol oynamışlardır. "Pers ve Med kültürü"nün ana kaynağının "Elam kültür ve inançları" olduğunu kabul etmek gerekir.

"Elam dini"nin önemli figürleri olan "zoomorf", hayvan şeklinde tanrılar(!), tanrıça yılanlar, insan başlı aslanlar, ilk zamanlarda koruyucu tanrılar olarak telakki edilmiş, daha sonra da cinleri temsil etmek için yapılmıştır. Bir sonraki aşamada ise tanrılar insan şeklinde tasavvur edilmeğe başlanmış, kendilerine isnat edilen rollere göre değişik isimler almışlardır. İnsan şeklinde tasavvur edilen bu tanrılar, daha sonra yöneticilerin, din adamlarının kutsallaştırılmasına zemin hazırlamıştır.

Zoomorf tanrılardan olan aslan figürü, enteresan bir şekilde günümüze kadar İran'ın sembollerinden olagelmiştir.

Mezopotamya, Asur, Babil ve Sümer inançlarında krallık, gökten inmiştir ve kutsaldır. Yöneticilerin kutsallığı, çeşitli biçimlerde tavsif edilir. Bu sıfatlar, aynı zamanda tanrılar için de kullanılır. Tanrıların olduğu gibi kralın da başının çevresinde doğaüstü bir ışık parıldar. Kral daha doğmadan önce tanrılar, onun yazgısını hükümdarlık olarak belirlemiştir.

Zoomorf tanrılardan olan "aslan figürü", enteresan bir şekilde günümüze kadar İran'ın sembollerinden olagelmiştir. Aslan figürü, İran bayrağında 1980 yılına kadar dalgalanmıştır.

Bugün İran'da Ali'ye,"Allah'ın Aslanı" denmesinin ötesinde; bazı Şii mezheplerinde; Hz. Ali ilahlaştırılmıştır. Hz. Ali'nin gökyüzünde yaşadığı; yanındaki iki aslan tarafından korunduğu, gök gürlemesi ve şimşek çakmasının bu iki aslanının sesleri olduğu iddia edilmektedir.

Bir başka Şii fırkası(Keysaniyye)nda; Mehdi olarak beklenen, Hz. Ali'nin diğer bir hanımından olan oğlu Muhammed bin Hanefiyye'nin, bir aslan ve kaplan tarafından korunduğuna inanılmaktadır. Günümüz İran'ında önemli kamu binalarının girişlerinde ve hatta tüm İran'da, "aslan heykelleri"nin yaygın olarak bulunması, geçmiş inanç ve geleneklerin günümüze kadar taşındığını göstermektedir.

Zerdüşt Öncesi Dönem

Zerdüşt öncesinde Hindistan'da olduğu gibi İran'da da Mithra ilahı çok güçlüdür. Mithra aracılık anlamına gelir. Anlaşma ve dostluk tanrısı olarak vasıflandırılmıştır. Pers dilinde aynı anlama gelen "mihr" sözcüğü de kullanılır.

Hindistan'da olduğu gibi İran'da da Mithra, hem ışık tanrısı(!) hem de sözleşmelere şahitlik yapan bir tanrıdır. Zerdüşt sonrası dönemde de Mithra tapınımı güçlü bir şekilde devam etmiştir. Öyle ki Zerdüşt'ün Avestası'na kadar bu inanç karışmıştır. Hatta Avesta'nın en uzun Veşt'lerinden(bölümlerinden) biri Mithra'ya ithaf edilmiştir.

Ahamenişler döneminin başlangıcında güçlenen bu inanç, İran'ın sınırlarını aşmış; imparatorluğun ve Zerdüşt rahiplerin çabalarıyla Mezopotamya, Anadolu hatta Avrupa'ya kadar yayılmıştır. Roma İmparatorluğu'nda savaşçı özelliği nedeniyle askerler ve asiller arasında gizemli-pagan tarikatlardan biri olarak ilgi görmüştür.

Mithra baş tanrı Ahuramazda'nın yeryüzündeki temsilcisi kabul edilir. Kötülük tanrısı Ahiraman'ın karşısında yer alır ve onunla savaşır. Bu savaş, iyilikle-kötülüğün, ışıkla-karanlığın; gökyüzüyle-yeryüzünün savaşıdır. Mithra kendisini, Güneş'le simgeleyerek; "her şeyi gören göz" olarak takdim eder. Bu tarikatta Mürit adayı, ilk önce bir hazırlık dönemi geçirir. Su içmekten ve et yemekten kaçınır. Daha sonra Mithra'ın askeri olur. Çeşitli mertebelerden geçerek, tanrısal boyut(!) kazanır. İnsanın özü, Tanrı'nın bir parçası sayılır, hazırlık dönemi sonucunda "öz", Tanrı ile birleşebilir(!) Mitraizmin özle ilgili düşünceleri, vücuda işkence yaparak "öz"ün Tanrı'ya yönelmesi anlayışları, doğuş yeri Hint ve İran olan "tasavvuf felsefesi"yle örtüşmesi bakımından önemlidir.

Mithra, aynı zamandaiyiliğin kazanması ve insanlığın kurtuluşu için, cennetten sürülmüş bir Mesih'tir(!) İnsanların günahını taşıyan ve onların yargıcı olarak dönüşü beklenen kimsedir. "İran Şiiliği"nin ve Mehdi beklentisinin kökeni, eski İran'ın Mithra-Zerdüşt inancına kadar uzanmaktadır.

İran'da bağımsız bir din olan Mithra, Zerdüşt döneminde yeni dine adapte edilmiştir. İran'ın eski dinlerini uzlaştırmadaki başarısını anlamak bakımından; "Mithra-Zerdüşt dini" ilginç bir örnek teşkil etmektedir.

İşte "Gerçek" ve "İblis'in Yalanı"

Allah; Sonsuz Yüce olan, İblisler dahil tüm alemlerin; evrenlerin; her şeyin Yaratıcısı ve Rabb'idir. Tüm iyiliklerin-güzelliklerin sahibidir ve kendisinden başka "İlah" yoktur. Onun elçileri ve iman eden köleleri, O'nun Nuru'nun-ışığının temsilcileri; iyiliğin-aydınlığın temsilcileridir. İblis ise Allah'ın ve Müminlerin düşmanı, kendisine köle olan müşriklerin ilahıdır, tüm kötülüklerin temsilcisi ve yazarıdır. İblis ve ona tabi olan şeytanlaşmış insanlar, kötülüğü-karanlığı temsil etmektedir. İşte insanlık tarihindeki mücadele; yani Hak ile Batıl arasındaki mücadele; yani aydınlıkla-karanlık arasındaki mücadele budur. Tevrat da, Kur'an da bu gerçeği en açık bir şekilde yansıtmaktadır.

İşte İblis, bu Hak'la Batıl; ışıkla-karanlık; beyazla-siyah; iyilikle-kötülük arasındaki gerçek mücadeleyi; değiştirip-dönüştürerek, kavramlarla oynayarak; "gerçek vahiy"den nasipsiz okumuş cahilleri istediği gibi kandırmakta, yönlendirmektedir ve beyinlerine format atmaktadır. İblis'in nefse hoş gelen en büyük yalanlarından birisi de, insanın Tanrı'dan bir parça taşıdığı, bu saklı gerçeğin(!) parlatılmasıyla melek olacağı; tanrısal bir boyut(!) kazanacağı yalanını bol bol üflemesidir. Nitekim Adem'i de böyle kandırmıştı. Böylece Kabala ve tasavvufa bu "nefse hoş gelen yalanı" bugüne hazırlık olsun diye bir bomba gibi önceden yerleştirmiştir ki, Yaklaşan Saat'te işi kolaylaşsın! Antik toplumlardaki bu "şeytani felsefe"nin çağdaş karşılığı "kabbalacı-tasavvufi New-Age felsefesi"dir.

İran'da Zerdüşt veya Mazdeizm

Zerdüşt, bazı kaynaklara göre MÖ 628-551 arasında yaşamıştır. Farklı rivayetlerde peygamber, hakim, şaman olarak da tarif edilmiştir. Bu şirk dinin Tanrısı olan Ahura Mazda ile yakın ilişki içerisinde olduğu ifade edilir. Bu "din"e Yunancada "Zoroastres" denir. Zerdüşt'ün hayatı efsanelere dayanır, İranlı olduğu düşünülmekle birlikte bazı tarihçiler tarafından Hintli olduğu bildirilir.

Zerdüşt dini, Ahamenişler'de(Persler) etkili olmaya başladığında, eski din Mithra'ya ait bazı ritüeller ve inançlar da devam etmiştir. Zerdüştlük yayılmaya başladığında, bu yeni dine muhalefet eden eski din adamları uzlaşma yolunu seçmişlerdir. Ve zaman içerisinde eski "İran tanrıları"nı ve Mithra'yı, Ahuramazda'nın yardımcıları sıfatı ile "Zerdüşt dini"ne dahil ederek uzlaşma sağlamışlardır.

Zerdüşt din adamları, "Zerdüşt felsefesi"nden daha ziyade kendi mevkilerini korumaya çalışmışlar, kurtuluşa ermenin ayinlere bağlılıkla mümkün olacağını vazetmişlerdir. Kendi ellerinde olan ayinler aracılığı ile kurtuluş ve bağışlanmayı, kontrollerine alarak güç kazanmışlar ve İran'da bir kast sınıfı haline gelmişlerdir.

Kendilerine Mubed(mobed) denilen din adamları, daha sonraları iktidara ortak hale gelmişler, zamanla kralı denetlemek yetkisine dahi sahip olmuşlardır. Eğer kral görevlerini yerine getirmezse baş Mubed'in onu görevden alma yetkisi vardı. Sasani Şah'ı I.Şapur(MS 241-272) döneminde yaşamış olan Zerdüşt rahip Kartir: Şapur'un ölümünden sonra siyasi iktidarı önemli ölçüde eline geçirerek, kimin kral olacağını belirleyecek noktaya gelmesiyle, bu konuda önemli bir figür olmuştur. Günümüzde de devam eden din adamlığı sultası, din adamlarının devlet yönetimine ortak olması İran'da yeni bir şey olmayıp kökeni milattan önceye kadar dayanmaktadır.

Din adamlarının bu güç mücadelesi, İran tarihi boyunca var olmuştur ve günümüzde de devam etmektedir. Bugün İran'daki "Ayetullahlar"ın(!), devleti yöneten Cumhurbaşkanlarına kendilerine itaat etmeleri konusunda yaptıkları uyarıları, sık sık basına yansımaktadır.

Geçtiğimiz yıllarda Hamaney-Ahmedi Nejat ve günümüzde Hamaney-Ruhani çekişmesi bunun bir kanıtıdır.

"Dini lider Hamaney, sözcüsü aracılığı ile Cumhurbaşkanı Ruhani'yi uyardı; İran'ın resmi ajansı İRNA'nın haberine göre Sadık Amuli Laricani, yaptığı konuşmada;
"Yetkililer, dini liderin buyruklarına karşı gelme şeklinde anlaşılacak söylemlerden kaçınmalıdırlar" dedi."(**10/05/2016 tarihli gazeteler)"**

İran'da Ahemenişler döneminden(MÖ 224-330) başlayarak din ve siyasetin birleştirildiğini görüyoruz. Hükümdar, Tanrı'nın(!)(Ahuramazda) yeryüzündeki fiili vekiliydi. İyi ile kötünün mücadelesinde kutsal(!) otorite ile birleşen hükümdarlık, tüm imparatorluğa yayılan hiyerarşik bir ağ ile ülkeyi birlikte yönetiyorlardı. Hükümdar, evreni kaostan korumakta idi, ailesi ve kendisi seçilmiş ve kutsal varlıklardı.

Yahudileri, Babil esaretinden kurtaran ve tüm dünyayı yönetme misyonunu üzerinde taşıyan seçilmiş kutsal insan(!), Zerdüşt dini mensubu hükümdar Koreş(MÖ 576-529), bakın Eski Ahit'e yansıyan sözlerinde ne diyor:

Eski Ahit'in Ezra bölümü Bap1/2;

"Fars kralı Koreş şöyle diyor: Göklerin ALLAH'ı Yehova, dünyanın bütün krallıklarını bana verdi; ve Yahuda'da olan Yeruşalem'de kendisi için ev yapayım diye bana emretti."

Bu sistem İran'da hiç değişmemiştir, imparatorluk sisteminin merkezinde kral vardır. Kralların, Ahuramazda tarafından ülkeler ve insanlar üzerine hakim kılındığına ve kral ile Tanrı'nın birbirlerini tamamladığına inanılmıştır.

Fars mitolojik kahramanı Rüstem'in yaptığı düşünülen bir anıt mezar olan Nakş-ı Rüstem'deki 1.Darius'un (MÖ 552-485) mezarında bulunan kitabede bu durum şöyle ifade edilmektedir: "Büyük Tanrı, suları, dünyayı, insanı, gökyüzünü, insanoğlu için mutluluğu yaratan; Darius'u çoğu Şahlar üzerine tek şah yapan Ahuramazda'dır. Ben büyük Şah Darius'um. Şahlar Şahı. Her dilden dünya memleketlerinin şahı..."

Helenizm ve İran

İran'ın İskender tarafından fethi de, İran din ve kültüründe etkili olmuştur. Özellikle din adamları, savaşçılar ve çiftçiler arasındaki ilişkileri anlatan İran ve Helen mitolojik hikâyeleri, Yunan ve Arya geleneklerinin benzerliklerini de ortaya koymuştur. MS 1000 yıllarında İslam döneminde yaşayan İran'lı Firdevsi'nin Şehname adlı kitabında Yunan, Hint mitolojik eserleri ile İran mitolojisinin ortak ve benzer yönleri açıkça görülmektedir. Ayrıca Yunanlı tarihçi Heredot, Zeus ile Ahuramazda'yı birbirine denk olarak görmüştür.

Persler ile Yunanlılar arasındaki ilişkilerin tarihi MÖ 500 yıllarına kadar dayanmaktadır. Perslerin Anadolu'yu işgali ve buradaki hâkimiyeti yaklaşık 2 yüzyıl sürmüştür. İskender'in (MÖ 323) fethi ile Helen istilasına uğrayan İran, "Helenistik felsefe"yi kolayca dini anlayışına adapte etmiştir.

"Grek-Helen ve Pers dini" İblis felsefesinden beslenmiş olup; kolayca bölgede paganist-putperest anlayışın yerleşmesinde ortak işlev görmüşlerdir. Bugün dahi bu kaynaşmada kimin daha etkin olduğu tartışılmaktadır. İran'ın, Yunanistan'daki Kültür Ataşesi ile görüşen Antigona Zurnacı, iki ülke arasında bilim ve kültür ilişkilerinin geliştirilmesi üzerinde durarak şunları söylemektedir:

"İran'ın, İskender tarafından fethedildikten sonra Helenizm'in işgal altındaki sınırlarda yayıldığı inancının aksine, İran'daki mevcut tarihî eserlerdeki arkeoloji araştırmaları, Helen kültürünün İran kültürünün etkisinde olduğunu ispatladı."(**İrna haber ajansı,12-02-2015**)

İskender, İran din ve kültürünün kökleşerek hüküm sürdüğü bölgelerdeki İran etkisini kendi lehine kullanabilmek için çok çaba sarf etmiş, İran hükümdarlarının kutsallığına sahip olma düşüncesi ile Ahameniş'li bir kadınla evlenmiş, ordusundaki ileri gelen subayları da onlarla evlendirmiştir.

İskender, Pers kıyafetleri giyerek dolaşmış, İran din ve siyasetine uygun davranarak, hükümdarın Zerdüşt dinindeki kutsallığını üstlenmeye çalışmıştır. İskender'den sonra da ortaya çıkan 4 Helen imparatorluğundan biri olan Selevkoslar; Ahameniş gelenek ve siyasetini örnek almışlardır. Tarihçilerin İran'la ilgili aşağıdaki tespiti günümüze kadar hep doğrulana gelmiştir:
"İran: Tarihinin hiç bir döneminde, ülkeleri işgal edilse bile, din ve kültürünü değiştirmemiş, başka din ve kültürlerin hakim olduğu zamanlarda da, hakim din ve kültürlerin içine kendi inançlarını bir şekilde yerleştirmiştir."

Zerdüştlük, Sasanilerin, İran'da hakim olması ile devletin resmi dini olmuştur. Yeni din hiyerarşik biçimde örgütlenerek bir devlet kurumu haline gelmiş, Sasaniler bu kurum vasıtası ile halk üzerinde mutlak bir egemenlik kurmaya çalışmışlardır.

Şehinşah denilen bu sistemde, Ahamenişler'de olduğu gibi Sasani soyundan gelmek Şehinşah olmanın ön koşulu idi. Mobed rahipler Şehinşah'a taç giydirerek devletle din arasındaki irtibatı kuruyorlardı. Tanrı(!) tarafından seçilen hükümdar, doğuştan gelen hükümdarlık yetkisi ile yanılmaz(!), hatasız(!) ve masum(!) olma özelliklerine sahip oluyorlardı. Bu aile ve soyun kutsiyeti inancı, MS 630 yıllarda İran tahtına 2 kez kadınların çıkmasına sebep olmuştur.

İran'da Diğer Dini Akımlar

İran'da değişik zamanlarda Zerdüştlüğün farklı versiyonları olan dini akımlar da ortaya çıkmıştır. Bunlardan biri de Mani dinidir. MS 216 doğan Mani, 12 ve 24 yaşlarında vahiy aldığını iddia etmiş, Sasani İmparatoru Erdeşir döneminde tebliğe başlamıştır. Mani dini hızlı bir ilerleme ile Çin'e kadar yayılmıştır. Fakat Mani, Zerdüşt din adamları Mobedlerin Şah üzerindeki gücüne zarar verdiği için Mobedlerin tahriki ile Şah Behram döneminde tutuklanarak öldürülmüştür.

İran'da etkili olan bir diğer dini hareket de Mazdekizmdir. Sasani Şahı Firuz döneminde ortaya çıkan bu inancın da temelde Zerdüştlükten farkı yoktur. MS 459-484 yılları İran'da savaşların ve ekonomik krizlerin olduğu bir dönemdir. Kıtlık, kuraklık, ağır vergiler ve halkta meydana gelen huzursuzluklar bu yeni dinin taraftarlarını kısa zamanda artırmıştır.

Bu dinin ilkeleri arasında, bütün insanların eşit yaratıldığı, bir kişinin başka bir kişiden daha fazla mal ve kadına sahip olmasının doğru olmadığı, mallar ve kadınların eşit olarak bölünmesinin gerektiği, hayvan öldürme ve etinin yenmesinin yasak olduğu gibi kurallar vardır. Cin-şeytanların Lemurye yaşamının bir kopyası olan Mazdekizm, komünizmin ilk versiyonlarından biri olarak değerlendirilebilir.

Zamanın Şahı Kavad (Kubat-Kava), bu dini kabul etmiş, evlilikle ilgili kanunları değiştirmiş, dine olan bağlılığını göstermek için karısının Mazdek ile beraber olmasına izin vermiş, bu

samimi davranışı(!) ile "kavat"(pezevenk) ismi günümüze kadar unutulmadan gelmiştir. Mazdek'in ve taraftarlarının, Şah Kavad'ın oğlu tarafından öldürülmesinden sonra eşi "Hürrem Bint-i Kade", Mazdek inancını yaşatmaya devam etmiştir. Abbasi halifeleri, bu "hürremiler" ile uzunca bir süre mücadele etmek zorunda kalmıştır. Mazdek'in görüşleriyle beraber Fars milliyetçiliğini savunan bu gurubun liderleri, İran'da milli kahraman ilan edilmiş, İran'da ve Azerbaycan'da, Arap kültürünün yayılmaması için mücadele etmişlerdir. Bugün bazı Şii fırkaları, bu görüşleri devam ettirmektedirler.

İran'da bugün dahi devam eden saatlik ve günlük nikahlar; yani "muta nikahı" denen uygulamanın kökleri İslama değil, Mazdekizm ve Hürremiye'ye dayanmaktadır.

Bugün Şii dini liderler tarafından verilen fetvalarda; Şiilerin türbelerine ziyarete gelen ve ülke dışına görevle giden Şii erkeklere muta hizmetinde bulunmaları, İran'lı kadınlara dini bir vecibe olarak tavsiye edilmektedir.

Sonuç olarak; İran'da devletin, din adamlarının, şahların ve ailelerinin, kutsallığı(!), eski İran din anlayışlarına dayanmaktadır ve varlığını halen sürdürmektedir.

İran'da İslam Dönemi

İslam Orduları tarafından fethedilmeden önce İran, bölgenin en güçlü devletlerinden biri idi. 1500 senelik geçmişi, medeniyeti, devlet geleneği, yazılı edebiyatı ve ilim adamları mevcuttu. Müslümanlarla yapılan ilk temaslardan itibaren Arapları küçümsüyor, onları çölde yarı aç yaşayan cahil kimseler olarak görüyorlardı. Resulullah(sav)ın gönderdiği mesajı yırtan, elçileri kovan Kisra ve Kisra'dan sonra; İslam döneminde de bu aşağılayıcı tavır İran'da devam etmiş, bugün de belli kesimler tarafından bu bakış sürdürülmektedir.

İslam Ordusu'nun İran'ı fethi; özellikle Şah ailesi ve ileri gelen devlet yöneticileri arasında büyük hayal kırıklığı yarattı. Böyle yüksek(!) bir medeniyete sahip imparatorluğun, bedevi gördükleri Araplara yenilip teslim olması inanılır gibi değildi. Kisra ailesi ve ileri gelen komutanlar, ülkenin fethedileceğini anlayınca kaçmaya başladılar. Bir kısmı Medain'den Horasan'a gitti. Kisra III.Yezdigirit öldürüldü. Din adamları Mobedlerin büyük bir kısmı da yaklaşık 350 gemi ile Hindistan'a, bugünkü Bombay'a gittiler. Bombay'da bu göç edenlerin soyundan yaklaşık 500 bin Zerdüşt-Mecusi bugün halen yaşamakta ve İran'daki dindaşları ile ilişkilerini devam ettirmektedir.

İran'ın fethi ile birlikte alınan esirler, köle ve cariye olarak bütün İslam topraklarına yayıldı. Özellikle eski Sasani toprağı olan ve Ortadoğu'nun din ve ırk çeşitliliğini barındıran bugünkü Bağdat, Kufe yoğun bir İranlı nüfusa sahipti. Mekke ve Medine'de de çok sayıda İranlı bulunuyordu.

Enes'ten, Peygamber(sav):

"Pek yakında Yüce Allah, ellerinizi Acemlerle doldurabilir. Sonra onları kaçmak nedir bilmeyen aslanlara dönüştürebilir. Daha sonra ise bunlar sizi ve savaşçılarınızı öldürüp mallarınızı yerler." buyurmuştur. **Mecma'uz-Zevaid ve Menbau'l- Fevaid, C:12, Hno: 12376**.

Başlangıçta samimi olarak Müslüman olan İranlılardan, Arapça, Kuran öğrenimi konularında çalışmalar yapanlar oldu. Arap grameri, vezinlerin tespiti, Kur'an okumasını yabancılar açısından kolaylaştıran noktalama işaretleri ve harekeler de İranlılar tarafından kondu. Yeni

dinlerinde samimi olan birçok İran kökenli Müslümanlar faydalı çalışmalar yaptılar. Ancak ilerleyen zaman içerisinde, İran'ın fethinden sonra Müslüman olan çoğunluğun, yeni dinlerine adapte olmaları pek mümkün olmadı, kibirleri onları eski din ve geleneklerinden vazgeçmelerine bir türlü imkan vermedi, eski inançlarını terk etmediler, yeni dinlerini, "eski dini tasavvurları" üzerine inşa ettiler. Dönemin bu büyük imparatorluğunun yenilmesi ve halkının köle durumuna düşmesi, 1500 yıllık bir medeniyetin sahibi olduklarını düşünenler için kabul edilmesi güç bir durumdu. Ünlü İranlı şair Firdevsi (ö.1020) İslam hakimiyeti üzerinden geçen yaklaşık 3 asır sonra bile bu pişmanlığı kitabı Şehname'de şöyle ifade etmiştir:

"Araplar, işi, deve sütü içip ve kertenkele eti yemekten, Pers Krallarının taçlarına tamah etmeye kadar vardırdılar. Yazıklar olsun dönen zamana... "

Günümüz İranlı Şii müelliflerden de bu tarz ifadeler duymak mümkündür: Kerbela'lı Şii müellif Hasan el-İhkaki (ö.2000) şu hezeyanda bulunur:

"Roma ve İran İmparatorluklarının başına gelen felaketler, Müslüman işgalcileri(!) ile Arapların yaptıkları yüzünden geldi. Bu dine girenler hiçbir zaman bu dine alışamadı. İslam ve Araplar onların kalplerine nefret ektiler. Bunun sebebi, hem Doğu'da hem de Batı'da İran'ın güzel şehirlerini ve kültürlü ülkelerini yıkan ve harap eden bedevi Arap fatihleri idi..."

Ülkeleri ele geçirildikten sonra, İranlıların kültürel bir direniş sergiledikleri, Araplara karşı kendi geleneklerini kabul ettirme mücadelesi vererek başarılı oldukları, araştırmacılar tarafından da kabul edilmektedir. Sasaniler ve daha önceki dönemlerden miras kalan kitaplar, resmi belgeler ve bir takım eski eserlerin Pehlevi dilinden Arapça'ya çevrilmesi, Pers yazılı kültürünün daha sonraki devirlere aktarılması çabaları, İslam Fethinden sonra da Pers kültürel mirasını koruma konusundaki gayretler, bu direnişin ve İranlıların geleneklerine bağlılıklarının bir göstergesidir.

Kitabı Şehname, İranlılar tarafından "Acem'in Kuranı(!)" olarak nitelenen Firdevsi bakın ne diyor:

İşte artık beş yüz yıl geçti

Sasani tahtının otoritesi söndü gitti

Tacı giyip tahta çıkma vakti artık bizimdir

Otorite ve zaferlerin kaderi artık bizimdir

Senin yüzünü ve kaderini gördüğümüzde

Ordunu tacını ve tahtını gördüğümüzde

Elimi bu Sasani ihtişamına doğru uzatacağım

Tıpkı huzuru kaçınca öfkelenen bir aslan gibi

İran ve İranlıların eski din ve kültürlerine bağlılıkları, İslam'ı ancak "şirk" koşarak kabul etmeleri, kendileri için olağan bir durumdur. İblis ile bu kadar haşir-neşir olanların akıbeti hep aynı olmuştur. Bu "insanı kutsallaştırma ve dünyevileştirme" anlayışının ustası elbette İblis'tir ve ne yazık ki bu "ruhçu şirk felsefesi" İslam coğrafyasını ve özellikle de Osmanlıyı derinden etkilemiştir. "Tasavvuf felsefesi"ni besleyen damarlardan birisi de bu "Fars kültürü"dür.

Tipik bir örnek vermemizi istiyorsanız İşte Celalettin Rumi... Öyle ki yazdığı bir kitap için; "Bu kitap Alemlerin Rabbi'nden indirilmedir" diyecek kadar kafayı yemiştir. Üzücü tarafı ise bugün İbni Arabi gibi bu adamların felsefesini "Küresel Güç" baştacı ederken; sözde Müslümanlar da bu "şirk kültürü"nü İslam adına göklere çıkarmaktadırlar.

İşte bu konuda Sonsuz Yüce'nin hükmü:

"Allah'a karşı yalan uydurup iftira eden veya kendisine hiç bir şey vahyolunmamışken 'Bana vahyolunuyor' diyen ve 'Allah'ın indirdiğinin bir benzerini de ben indireceğim' diyenden daha zalim kimdir? Sen bu zalimleri, ölümün 'şiddetli sarsıntıları' sırasında meleklerin ellerini uzatarak onlara: 'Canlarınızı çıkarın, bugün Allah'a karşı haksız olanı söylediğiniz ve O'nun ayetlerinden büyüklenmeniz dolayısıyla alçaltıcı bir azapla karşılık göreceksiniz' (dediklerinde) bir görsen..."[**En'am(6)/93]**

Eski Dini İslam'a Nasıl Karıştırdılar?

İran'lı bilginlerin, İran efsaneleri ve mitolojileri ile İslam arasında uyum sağlama çabaları, İran halkının eski değerlerini koruma ve yeni değerlerle bağdaştırma gibi bir amaca hizmet etmiş oluyordu. Bu çabaların doğal sonucu olarak İslam sonrası İran kültüründe; "Zerdüşt ile İbrahim" ya da "Cemşid ile Süleyman" birlikte yer alıyordu. Zerdüşt ile Hz. İbrahim'in aynı kişi olduğu iddia ediliyor, efsanevî İran hükümdarlarından Cemşîd ve Keyhusrev ile Hz. Süleyman'ı benzer göstererek "eski İran tarihi" yüceltilmeye çalışılıyordu.

Tabidir ki tüm İran-Sasani nüfusu İslam'ı kabul etmedi. Belucistan, Deylan ve Mavenderan bölgelerinde cizye vermeyi kabul edenler oldu. Bunlar hicri 5. asra kadar (MS 1100) eski dinlerini (Mecusilik-Zerdüştlük) terk etmediler, daha sonra bu bölgelerden Müslüman olanlar oldu ve bunların arasından tefsir yazarları çıktı. Yazdıkları tefsirlerde eski dinleri olan Mecusi inançlarını ve "Hint mistisizmi"ni, Kur'an'la karıştırdılar. İşte birkaç örnek:

Nureddin Muhammed Kâşânî'nin, "Tefsîrü'l-muîn; Tabersî'nin Mecma 'u'l-beyân fî tefsiri'l-Kur'ân"; Feyzü'l-Kâşânî'nin, "Tefsîrü's-sâfî; Ebu Cafer et-Tûsî'nin, et-Tibyân fî tefsîri'l-Kur'ân"; Muhammed el-Ayyâşî'nin, "Tefsîrü'l-Ayyâşî ve Allâme Tabatabâî'nin, el-Mizan fî tefsîriî-Kur'ân".

Anılan tefsir çalışmalarında; "On iki İmam Şiiliği"ne paralel olarak başta imamet olmak üzere Imâmiye mezhebinin görüşlerine dayanma, Ehl-i Beyt'ten gelen hadislere öncelik verme ve imamların Allah tarafından görevlendirildiğine; dolayısıyla yanılmazlıkları anlayışına dayanma gibi prensipler öne çıkmaktadır. Bu yaklaşımın sonucu olarak Kur'an ayetlerini istedikleri gibi tefsir etmiş ve istedikleri sonuçları varsaymışlardır. Nitekim "Tefsîrü's-sâfî", "Tefsîrü'l-muîn, Mec-ma'ul-beyân ve el-Mîzân" adlı tefsir kitaplarında Fatiha suresinde geçen "sırâta'l-müstakîm" ibaresinin anlamları arasında; Hz. Ali ve öteki imamların kastedildiğine veya onları bilme ve tanıma gibi anlamları olduğuna dair görüşlere yer verilmişlerdir.

Ayrıca İslam'dan sonra da; İranlılar; kültür ve medeniyetleriyle milli kimliklerini devam ettirmek için Şuubiyye, Şiilik, Tasavvuf, İsmailiyye gibi dini, sosyal ve manevi, toplumsal akımlar ve hareketler de üretmişlerdir. Özellikle Şuubiyye hareketinin öncüleri İran'lı şairler, yazarlar ve mütercimlerin asıl amaçları, İran'ın bağımsızlığını kazanmasını sağlamak, bölgedeki Arap egemenliğini ortadan kaldırmaktı. Bu amaçla eski İranlıların gösterdiği kahramanlıkları, İran'ın tarihi ve milli rivayetleri ile ilgili kitapları Arapçaya çevirdiler ve

eserler yazdılar. Özellikle Samanoğulları (875-999) döneminde yönetim, bütün gücü ile eski İran geleneklerini ön plana çıkarma, her şeyi İranlılaştırma politikası takip ediyordu.

Ve Yine İran'ın fethinde Hindistan'a kaçan "Mobitler"den(Zerdüşt-Mecusi din adamları) bir bölümü Abbasi döneminin başlarında İran'a geri döndü. Şeytani Hind-İran karışımı bir dini anlayışı temsil eden bu kişiler, zaman içerisinde inançlarını İslam dini ile karıştırarak "tasavvufi düşünce"nin başlangıcını oluşturdular. Kalenderilik(Cavlaki) adı altında organize olan bu akım, Cemaleddin-i Savi adlı bir İranlı sufinin liderliğinde teşkilatlanarak Orta Asya ve Orta Doğuda geniş taraftar toplamıştır. 13.
yüzyılda Kalenderi dervişleri Moğol istilasından kaçarak kalabalık guruplar halinde Anadolu'ya geldiler.

Bektaşiliğin, Anadolu Aleviliğinin, Baba'iyye, Yesevilik, Rufailik gibi tarikatların kökeninde de Kalenderilik vardır. Bu grup 16. yüzyılda üç büyük isyan hareketini başlatmıştır: II. Bayezid devrinde Şahkulu isyanı, Yavuz Sultan Selim zamanında Bozoklu Celal(Celali) isyanı, Kanuni döneminde de Şah Kalender isyanı.

"Kalenderilik"in hayat tarzları ve dış görünüşleri, Budist, Zerdüşti ve Manici rahipler benziyordu. Kalenderî dervişlerinin dizeleri, vahdet-i vucüd anlayışını açıkça ortaya koymaktadır. Kimi zaman ibaha, hulül ve tenasühe varan ifadeler de bu dizelerde göze çarpmaktadır. Ayrıca Ali ve on iki imama bağlılık, Kerbela ile ilgili matem gelenekleri de inançlarında yer almaktadır. Kalenderi zümrelerinin ortak vasıfları olan, üçer kişilik gruplar hâlinde dolaşmak, günlük yiyeceklerini dilenerek sağlamak, acayip kılıklara bürünmek, öne çıkan davranışlardır.

Şia Hareketi ve Kökeni

İslam tarihinde Hz. Osman'ın şehit edilmesinden sonra başlayan halifelik ile ilgili tartışmalar ve İran kökenli mevalilerin Hz. Ali'nin yanında yer almalarının sebeplerinden biri de; İranlıların Ali ile olan akrabalık ilişkisi olmuştur. Bu ilişkinin kökeni İran'ın fethine dayanmaktadır.

Son İran-Sasani Şahı III.Yezdigirt(MS 651) yenilip Horasana kaçarken kızı Şehr-i Banu, esir düşmüş ve Medine'ye getirilerek Hüseyin ile evlendirilmiştir. Meydana gelen bu soy ilişkisi, İran kökenli mevalilerde, Ali ve ailesine karşı bir sempati oluşturmuştur. Muaviye- Ali'nin mücadelesinde Ali'nin yanında yer aldılar. Sıffin savaşında Ali'nin ordusunda çok sayıda İranlı vardı. Ali'yi Kufeye davet ettiler, daha sonra Hasan'ı desteklediler.

İranlılar eski dinlerindeki Şah ve ailesini kutsal(!) sayma inancını üzerlerinden atamamışlardı. Ali'ye de aynı düşüncelerle yaklaşarak Şah, Şah-ı Merdan (insanların şahı); Hüseyin'e de "Damadı Şehr-i Yari" gibi İran dini geleneğinden gelme lakaplarla hitap ediyorlardı. Yezdigirt'in ortada başka çocuğu da yoktu. Oğlu Firuz'un, Çin'e kaçtığı söyleniyordu. Şah ailesinden kimse kalmamıştı. Bu durum İranlılar içinde, Ali'nin soyunu kutsallaştırma ve onun şahsında İran İmparatorluğunu yeniden ihya etme hayalleri güç kazanmaya başladı.

Ali döneminden başlayarak günümüze kadar gelen "Şia hareketi", Emevi zulmünden beslenerek ve gittikçe şiddetlenerek bugüne geldi. Kerbela olayından sonra bu "akım" Suriye-Şam hâkimiyetine karşı Irak-Kufe muhalefet cephesini oluşturdu.

Şia'nın giderek bir "İran tarikati" haline gelişini, tarihçi Dozy şöyle anlatır:

"Şia tamamıyla bir İran tarikatı haline gelmişti. İranlılar için Resulullah'ın(sav) halifesini seçmek garip ve anlaşılmaz bir şeydi. Onlar ancak veraset ilkesini bilmekteydi, oğlu olmadığına göre damadı Ali onun halifesi olmalıydı. Ali'nin dışındaki bütün halifeler gasıplardı. Diğer taraftan krallarında ulûhiyetin devamını görmeye alıştıklarından, bu taparcasına hürmetlerini Ali ve onun haleflerine tevcih etmişlerdi. Ali nesebinden gelen imama mutlak itaat, onların gözünde en önemli görevdi. Bu yerine getirildiği takdirde geri kalan bütün kanunsuzlukları tefsir etmek mümkündü. Yani imam onlar için her şeydi. Bu onlar için teşahhus etmiş Tanrı(!) idi, ahlaksızlıkla birleşmiş kölece bir itaat, onların sisteminin temeli idi."

Dozy'nin bu tespitleri, bugünkü İrani Şia anlayışı ile birebir örtüşmektedir. Bugün takiyye(!), hatasız (!), masum(!) imamlara mutlak bağlılık ve İran devletinin kutsallığı(!); "Dinin esası" olmuş, geri kalan her şey mübah hale getirilmiştir. Son birkaç yüzyıldır batılılarla işbirliği yaparak, İslam coğrafyasındaki insanları vahşice öldüren ve İran imparatorluğu hayalleri kuran işte bu anlayıştır. Hiç bir zaman İran'ın, İslam düşmanları ile ciddi bir savaşı olmamış, aksine İslam coğrafyasını kana bulayan faaliyetlerde bulunmuşlardır.

Büyük şeytan ilan ettiği ABD ile gizlice anlaşarak Irak'ta, Afganistan'da, Suriye'de bir milyondan fazla insanın katledilmesinin failleri olmuşlardır. Bugün Suriye topraklarında yaşanan insanlık dışı katliamın baş sorumluları arasında, birinci sırayı Şii İran almaktadır.

Yine bir batılı şarkiyatçı G.Van Vloten'in, İran Şiiliği ile ilgili tespitlerinin bir özeti şöyledir: "Şiiliğe, Mecusilerin dininden, Maniheizm'den, Budizm'den ve nihayet Arapların gelişinden önce Asya'da hâkim bütün dinlerden alınma İslam dışı birçok unsur girmiştir. İslam'dan yüz çevrilmiyordu, zaten mürtedliğin cezası ölümdü, fakat ruhi saadet onun dışında aranıyordu. İşte o zaman Babil'in, İran'ın eski nazariyeleri zihinlere geri geldi ve İslami unsurlarla karışarak yeni sistemler teşkil ettiler ki hepsi hurafelerden ibaretti. Eski İranlıların, gnostik unsurlarla karışmış kendi meşru krallarına yaptıkları herkesçe malum ibadetin bir benzeri imamlarına yapılıyordu. Kur'an'ın emirlerine açıkça aykırı olan hususlar ihtiva etsin veya etmesin, şayet o, bir Şii imamın ağzından çıkıyorsa ona iman ediliyordu."

Ali'nin şehit edilmesinden(661) itibaren Emeviler 750 yılına kadar hüküm sürdüler. 750 yılında, Abbas oğulları ile işbirliği yapan Ebu Müslim Horasani, yönetimindeki İran kökenlilerden oluşan bir ordu ile Emevi devletine son verdi. Abbasiler, Şiilere; "Ali, Resulullah'ın amcasının oğludur, biz ise amcasıyız, amca, amcaoğlundan daha yakındır" diyorlardı. Böylece kutsal soy (!) bağını tesis ederek İran geleneklerine uygun bir yönetime Şiileri ikna ve ortak ettiler.

Abbasi devletinin ilk yıllarında devleti yöneten bürokratlar arasında İran kökenliler çoğunlukta idi. Abbasi halifesine, İran İmparatorluk geleneğinden gelen devlet yönetimini örnek alarak danışmanlık yapıyorlardı. Bu kişilerin özel gayretleri ile "Fars kültürü"ne ait kitapların çevirileri ile Fars siyasetine ait tecrübe ve bilgi birikimi İslam kültürüne aktarılmış oldu. Ebu Ca'fer el-Mansur döneminde, İran'ın kozmopolit kültür merkezi Cundişapur'dan gelen başta vezir ailesi Bermekiler olmak üzere Abdullah b. Mukaffa gibi kişiler, Fars kültürüne ait edebiyat, tarih, siyaset alanındaki geleneği Bağdat'a taşıdılar. Özellikle Abdullah b. Mukaffa, Fars kültürünün de temelini oluşturan Hint, Yunan siyasi, dini, felsefi düşüncelerini ve Sasani devlet yönetim geleneğini anlatan tercümeleri ve kitapları ile "Siyer-i Mülük-i Acem"(İran şahlarının devlet yönetimi)) sarayda etkili oluyordu.

Kuran'daki "halife" kavramı, Şii anlayışla yorumlanıp uydurulan bir hadisle; "Zillulah fi'l - arz"(halife ALLAH'ın yeryüzünde ki gölgesidir), İran eski din anlayışındaki "yöneticiler-şahlar görevi Tanrı'dan alırlar" düşüncesini İslamileştirmişlerdir(!).

Günümüz İran'ın da aynı anlayış devam etmektedir, Şii ruhani liderler-imamlar meşruiyeti halktan değil Tanrı'dan alır. Dolayısı ile ülke yönetimini ellerinde tutan ruhani liderler, halkın seçimine tabi değildirler, seçimlere katılmazlar. Hâlbuki Ebu Bekir dahi halife kavramını kabul etmemiş kendilerine emir-ül müminin denmesini istemiştir. Ömer'e de "emir-ül müminin" denmiştir.

Abbasi döneminin başından itibaren Şii anlayışa dayanan devletler; Afrika, Asya, Orta Doğuda kuruldu. Şiiliğin farklı versiyonlarından çok sayıda gruplar da bu coğrafyada yer aldılar. Bunlardan bazıları şunlardır:

Büveyhoğulları (945-1055),

Fatımi Devleti (909-1171),

Samanoğulları (875-999),

Karmatiler(890-983)

Bunlardan Karmatiler, Bahreyn'de Müminiyye kentini inşa etmişler, Haccın batıl bir itikat olduğunu ileri sürerek 930 yılında Mekke'ye saldırmışlar, yaklaşık 20.000 kişiyi katletmişlerdir. Aynı kişilerin çalıp götürdüğü Hacer-ül Esved ancak 22 sene sonra geri alınabilmiştir.

Göç yollarının üzerinde bulunan İran ve İran kültürü, Türk ve Moğol kavimlerini de etkilemiş bu coğrafyada kurulan İslam devletleri, devlet yönetimi konusunda İran'dan ciddi anlamda etkilenmişlerdir. Bu yüzden halen kullanılan Türkçedeki bazı dini kavramların bir kısmı (Peygamber-Namaz-Abdest-Minare- Oruç vs.) İran'ın eski din terminolojisinden kalma Farsça ifadelerdir. Özellikle Anadolu Selçukluları ve Horasan'dan Anadolu'ya göç eden bir kısım Türk boyları, İran-Hint kökenli "tasavvufi felsefeler"den etkilenerek; bu mistik anlayışları Anadolu'ya taşımışlardır.

İran'da Kurulan Diğer Devletler

Safevi Devleti(1501-1749) döneminde de benzer şekilde yöneticilerin ve din adamlarının kutsallaştırılması, Hz.Ali'nin soyundan gelmek, şahlara ilahi vasıflar yüklemek gibi İrani gelenekler devam etmiştir. Safevi Devleti'nin kurucusu kabul edilen Şah İsmail, şiirinde kendisini şöyle anlatır:
"Benim adım Şah İsmail. Ben Tanrı'nın sırrıyım. Bütün gazilerin lideriyim. Annem Fatıma, babam Ali ve ben On iki İmam'ın Piriyim. Babamın kanını Yezid'den geri aldım. Emin olun ki Haydar'ın o özünden geliyorum."

Safeviler döneminde Şiilik, İran'ın resmi dini haline gelmiştir. Ancak karizmatik bir lider olan Şah İsmail'in hem politik hem de dini otoriteyi bünyesinde toplaması dini çevreleri endişelendirmiştir. Otoritesinin gücünü Tanrı'dan alan Şah karşısında bulundukları konum, ulemanın gereksiz hale gelmesi gibi bir ihtimali ortaya çıkarıyordu. Oysa ulema sınıfı ve otoritesi, İran'da yaygın bir konumda idi. Kendilerine çeşitli devlet makamları ve unvanları verilmişti, müritlerinden hums (malın beş de biri) topluyorlar, vakıfları yönetiyorlardı. İleri gelen ailelerle kurdukları ilişkiler sayesinde toplumun temel direği haline gelmişlerdi. Bu

yüzden Şahlar da ulema sınıfı ile aralarındaki ilişkileri dengede tutmak durumunda kalmışlar ve politik davranmışlardı. Ulema karşısında aşırı güçlenen yönetici, İran'da hiç bir zaman istenmemiştir.

Safevi hanedanın son döneminde 1850 yılında, ABD ile yapılan bir ticaret anlaşması metnindeki ifadeler, İran kibrini ifade etmesi bakımından ilginçti:

"Kuzey Amerika Birleşik Devletleri Başkanı ile, Satürn gezegeni kadar Yüce Majesteleri, Güneş'in ayar olarak hizmet ettiği Hükümdar, ihtişamı ve muhteşemliği göklerinkine eşit olan, Heybetli Hükümdar, ordularının sayısı Yıldızlar kadar çok olan Kral, büyüklüğü akıllara Cemşid'i getiren, azameti Dareios'a eşit olan Kayanilerin tacının ve tahtının varisi, tüm Pers ülkesinin Yüce İmparatoru, iki yönetim arasında..."**(Dünya Düzeni-Henry Kissinger)**

18. yüzyılda İran'da Safevi devleti gittikçe zayıfladı. 19. yüzyıla Kaçarlar dönemine ülkeyi merkezi bir konum elde eden bu müçtehit-ulema sınıfı taşıdı. Yönetim ile ulema sınıfı arasında ki bu hâkimiyet ve güç mücadelesi İran'da hiç bitmedi.

İran'daki bu dönemi en iyi algılayan 17. yüzyıl Avrupalı seyyah Chardin, iki kesim arasındaki mücadelede ulemanın konumunu şöyle anlatıyor:

" Evrenin en üst katındaki taht, ancak bir müçtehide uygundur. O, sıradan insanlara göre daha çok bilgiye sahiptir ve daha kutsaldır. Müçtehit kutsal ve bunun sonucunda barışçı bir insan olduğu için, adalet dağıtmak amacıyla kılıcını kullanacak bir krala ihtiyaç vardır. Fakat onun (müçtehidin) ancak nazırı olabilir ve ona bağımlıdır."

1971 yılında İran Şahı M. Rıza'nın, İran saltanatının 2500. yıldönümü törenlerinde dünya liderlerine hitaben yaptığı konuşmada, İran'ın değişmediğini; milattan bin yıl önceki İran'ın "kutsayıcı şirk felsefesi"ni devam ettirdiğini göstermiştir:

"..Ey Kiros, Büyük Kral, Krallar Kralı, Ahameniş Kralı, İran ülkesinin Kralı! Ben, İran Şehinşahı, sana kendimin ve ülkemin selamını getirdim. İran tarihinin bu yüce anında, senin 2500 yıl önce kurduğun imparatorluğun çocukları olan ben ve bütün İranlılar, senin kabrin önünde saygı ile eğiliyoruz. Senin ölümsüz hatıranla ve yeni İran'ın şanlı geçmişiyle bağını yeniden kurduğu bu anda içimizi coşku kaplıyor...

Kiros! Büyük Kral, Krallar Kralı, soyluların en soylusu, İran ve dünya tarihinin kahramanı!Huzur içinde yat, çünkü biz uyumuyoruz ve daima uyanık kalacağız."

İran'ın bu hastalıklı megaloman haline bir örnek de Heredot tarihinden vermek istiyoruz. Bakın Heredot, İranlılar ile ilgili nasıl bir tespitte bulunuyor:

"En çok kendilerine, sonra onlara yakın oturanlara ve sonra da bunların yakınlarında oturanlara itibar ederler, yani mesafeyle orantılı itibar sıralamaları vardır. En az itibar ettikleri, oturdukları yer onlara en uzak olanıdır. Bunun nedeni kendilerini her şeyde insanlığın en iyisi ve başkalarını da onlara yakınlıklarıyla orantılı olarak erdemli saymalarıdır; en uzakta yaşayanlar, en alttakilerdir."

İran'ın Dini Kültürü: Antik Şeytani Etkilerle Zehirlenmiştir

İran'da devam eden eski bir gelenek şaşırtıcıdır. Zerdüşt'e on yaşına gelince babası tarafından düzenlenen bir törenle, bir kuşak takıldığı, bir de beyaz gömlek giydirildiğine inanılır.

Bugün Hindistan'da ve İran'da bu gelenek devam ettirilmektedir. Dindarlığın, masumiyetin sembolü olduğuna inanılan iki parçadan olan yakasız beyaz gömleğin, İranlı ve Hint diplomat ve devlet adamları tarafından günümüze kadar taşındığını ve giyildiğini görmekteyiz. Tasavvuf felsefesine bağlı tarikat mensuplarının da bir Zerdüşt geleneği olan bu gömleği kutsal bir kıyafet olarak giydikleri bilinmektedir.

Humeyni

Ruhani-Rafsancani

Hindistan Cumhurbaşkanı Pranab Mukherjee

Mevlevi

İran din ve kültürü bir taraftan Ortadoğu ve Mezopotamya diğer taraftan da Helen-Grek din ve kültüründen etkilenmiş; Mithra ve Zerdüşt öğretileri ile de yoğrulmuştur.
Tamamı İblis tarafından oluşturulan putperst-paganist-düalist anlayış; yani insanı kutsallaştıran ve ilahlaştıran bu anlayış, İran'ın, İslam'la tanışmasından sonra da varlığını bir şekilde devam ettirmiştir.

Burada ilk defa Şii Büveyhi devleti tarafından resmileştirilen Kerbela olaylarının yıl dönümlerinde İran'lı ve diğer Şii topluluklar tarafından kutlanan, sözde matem törenlerinden de söz etmek istiyoruz. İslam'la uzaktan yakından hiç bir alakası olmayan bu vahşi törenlerin kökeninin, eski İran din anlayışına dayandığı açıktır. Resulullah(sav) tarafından açık bir şekilde yasaklanan çirkin taziye adetlerinin İslam ile hiçbir alakası yoktur.

İslam'la uzaktan yakından hiç bir alakası olmayan bu vahşi törenlerin kökeninin, eski İran din anlayışına dayandığı açıktır. Resulullah(sav) tarafından açık bir şekilde yasaklanan çirkin taziye adetlerinin İslam ile hiçbir alakası yoktur.

Bunlar "eski İran dini"nin uzantısı olan törenlerdir. Firdevsi şehnamesinde, İran'lı destan kahramanlarından Siyavuş ile ilgili bölümde, Pers dönemindeki bu tarz matem uygulamalarından bahsetmektedir. Yüzünü, vücudunu yaralamak, zincirlerle dövünmek, Pers döneminden kalma adetlerdir. Ölen kral, din adamı veya tanınmış kişilerin ardından yapılan bu törenler bugün devam etmektedir. İnsanı ilahlaştırmak, yüceltmek; İran din anlayışının temeline İblis'in yerleştirdiği bombalardan sadece birisidir. Müslümanlar insanlık tarihi boyunca defalarca korkunç işkenceler görmüş, şehitler vermiş veya şehit edilmişlerdir, hiç bir Müslüman için şiilerin bu yaptığı yapılmamıştır. Bu törenlerin İslam ile hiçbir alakası yoktur. Burada şunu da hatırlatalım Hz. Ali de şehit edilmiştir fakat onun için böyle bir tören Şiiler tarafından yapılmamaktadır. Çünkü "Ali kutsal İran(!) soyu"na bulaşmadan şehit edilmiştir.

Bir diğer örnek günümüzde kullanılan İran takvimidir. Eski İran dinlerinde Ahura Mazda'nın yardımcısı olarak kabul edilen ve Avesta'da yer alan "İzedler"in isimleri, bugün İran takviminde ay isimleri olarak kullanılmaya devam etmektedir.

Yukarıda özetini sunmaya çalıştığımız İran'ın kültür, gelenek ve dini yapısı, yakın tarihimize kadar önemli bir değişikliğe uğramadan gelmiştir. 1500 yıllarında kurulan Safevi devleti, 1796 yıllında kurulan Kaçar Hanedanlığı ve 1921'deki Pehleviler ve 1979 İran İslam Cum. dönemlerinde de geleneklerin din haline geldiği İran'da; siyaset(yönetim) ve din(ulema-müçtehitler) arasındaki hâkimiyet mücadelesi ve dinin bu mücadelede bir araç olarak kullanılması devam etmiş ve halen de etmektedir.

Bütün bu örneklerden sonra, İran ile ilgili bir tarihçinin şu tespitini de aktarabiliriz;
"İran, İslamiyet ile tanışana kadar dışarıdan hiç bir inancı kabul etmemiştir. Tarihin büyük medeniyetleri olan Mısır, Çin, Yunan, Roma gibi devlet ve imparatorluklar dahi dış kökenli dini akımlardan etkilenmiş, ancak bu durum İran için hiçbir zaman söz konusu olmamıştır. Tam tersine İran kendi dinlerini kendisi üretir ve dışarıya ihraç etmeye çalışır."

İran'ın Mehdi Anlayışı

Mehdi veya bir Kurtarıcı bekleyişi, insanlık tarihi kadar eskidir. İlkel kabile dinlerinden, kalabalık nüfusa sahip dinlere kadar benzer beklenti vardır. Yeni Gine yerlilerinde "Menseren", Hinduizm'de "Kalki", Budizm'de "Maitraya", Eski Mısır'da "Ameni", Sabiilik'te "Praşai Siva", Şintoizm'de "Miroko", İran Zerdüşt, Mazdeist veya Mecusilerde "Saoşyant" beklenen kurtarıcılardır.

Zerdüşt dinine göre: zamanın sonunda bir Kurtarıcı(Saoşyant) gelecek, o gelmeden önce dünyada yalan ve kötülükler hakim olacak, küfür ve ahlaksızlık yayılacak, tabiat değişecek, yıllar, aylar ve günler kısalacak, toprak verimsizleşecek ekinler büyümez olacaktır. Güneş kararacak, zelzeleler birbirini takip edecek felaketler yayılacak.

"Saoşyant" dünyaya gelip otuz yaşına girince, güneş otuz gün ve otuz gece göğün ortasında duracak ve daha sonra kararlaştırılan yere geri dönecektir. "Saoşyant"ın vücudu güneş gibi nur saçacak, dört tarafını altı gözle görecektir. O gerçek bir hükümdar olacak ve dünyayı hâkimiyeti altına alacak, hastalıkları, ihtiyarlığı ve ölümü dünyadan kaldıracaktır. Zerdüşt'ün soyundan gelecek olan "Saoşyant", inanışa göre Hamun veya Kansava denilen İran'daki gölde saklanan Zerdüşt'ün spermlerinin, göle giren bir kıza nüfus etmesi ve hamile kalması ile ortaya çıkacaktır. Hatta bu sebeple Mecusiler her yılbaşında bu göle yıkanmaya göndererek kızlarının hamile kalmasını isterler. Enteresan bir şekilde diğer tüm "mehdi beklentileri"nde de benzer öngörüler vardır ve bu benzerlik mehdi fikrinin tek bir kaynaktan beslendiğinin de açık bir göstergesidir. Bu bilginin kaynağının İblis olduğu elbette açıktır. Nedir bu iblisin planı? İşte özeti:

Özellikle bu "mehdiyet fikrini" ihdas eden, bugün bu beklentiyi pompalayan "İblis ve adamları"dır. Amaç, İslam coğrafyasını, "Deccal hakimiyeti"ine hazırlamak ve paketlemek için "olağanüstü güçlere sahip, özel ilim verilmiş, adeta elindeki asasıyla deccalvari, dokunduğunu dönüştüren bir lider" ihdas etmek... Amaç, bu özellikleri kendisine kim veriyorsa, elbette ona hizmet edecek bir "Mehdi" tezgâhlamak... Bugün cehalet içinde yüzen, Kur'an'ı terketmiş, şirk bataklığına gömülmüş Müslüman etiketli kitleleri, bu yolla yönlendirmek, aldatmak ve Deccal saflarına çekmek.

İran kökenli kurtarıcı-mehdi inancının, İslam ile hiç bir alakası yoktur. Bu masal, İran geleneksel din ve kültürünün bir ürünüdür. Zerdüşt inancındaki mehdi anlayışı "Saoşyant" da, günümüz İran dini olan Şiiliğe eklenmiştir. Bu ekleme yapılırken aynı zamanda "eski İran dini"nin, insanı kutsama amacı da gerçekleşmiş olmaktadır.

İran'da yöneticiler, "kutsal bir soy"a dayanmaktadır ve onların soylarında "Ferdi Yezdani" denen, hatasız, yanılmaz üstün insan olma vasıfları vardır. Din adamları da böyledir, onlar da hatasızdırlar, masumdurlar.

İran, İslam orduları tarafından fethedilirken son İran şahı III.Yezdigert yenilip kaçarken, kızı Şehr-i Banu, Müslümanlara esir düşmüş ve Medine'ye getirilerek Hz. Hüseyin ile evlendirilmişti. İran'ın kutsal Şah soyu, kabul etmek zorunda kaldıkları bu yeni dinde; Peygamberin soyu ile birleşmiş; "İran'ın antik kültürü" bu yeni durumda da varlığını devam ettirecek bir kanal bulmuştur. İran için önemli olan bu "kutsallık zinciri", Rasululah'ın torunu Hüseyin ve Şah'ın kızı Şehr-i Banu'nun soyundan gelecek olan çocuklar üzerinden sağlanmıştır. Elbette Hüseyin'in, Eşi'nin ve çocuklarının, Şiilerle ya da Şiilikle hiçbir alakası yoktur. Asıl mesele İran toplumunu zehirlemiş olan bu geleneksel "kutsal soy kültürü" ve buradan gelmesi beklenen kurtarıcı Mehdi beklentisidir!

Şehit Hüseyin'in Kerbela'da iki erkek çocuğu kalmış, Şehr-i Banu'dan olan erkek çocuğu Zeynel Abidin üzerinden "kutsal 12 imam zinciri" kurulmuş, başka hanımından olan diğer bir oğlu Amr bu zincirin dışında tutulmuştur.

Buradan şunu anlıyoruz ki; İran kutsal soy zincirinden gelmesi beklenen kurtarıcı Mesih-Mehdi inancı, İran toplumunda mollaların telkinleriyle iman haline gelmiştir. Mesele

Peygamberimiz(sav) ve Ali-Hüseyin meselesi değil, İran'a ve dünyaya hakim olacak kutsal-kurtarıcı meselesidir. Ali'nin, Hasan'ın başka hanımlarından birçok erkek çocukları varken neden sadece Hüseyin'in soyu? İşte bu sorunun cevabı böylece verilmiş bulunmaktadır.

İran toplumunun beklediği Mehdi, Hüseyin'in 7. Torunu ve 11. imam Hasan El Askeri'nin olmayan(!) oğlu Muhammed Mehdi'dir. İmam Hasan Askeri, 846 yılında doğmuş, babası ile birlikte Abbasi halifesi Mütevekkil tarafından Samarra şehrinde ölene kadar göz altında tutulmuştur. El Askeri, 874 yılında vefat etmiş fakat geriye halef olarak bir oğul bırakmamıştır.

Hasan El Askeri'nin bu şekilde ölümü, Şiiler arasında krize sebep olmuş, "imamiye fırkası" mensupları, soruna çözüm bulmak için bazı görüşler ortaya atmışlardır. Bu görüşlerden en önemlisi; "Hasan Askeri'nin gizli bir oğlunun olduğu, düşmanlarından korktuğu için gizlendiği" görüşüdür. Güya Allah, onun gizlenmesini veya ortaya çıkmasını ne zaman isterse ona emredecek, Allah emredinceye kadar onun ismini anmak, durumunu araştırmak, yerini sormak ise yasaklanmıştır.

İlk imamiler, Mehdi'nin, babasının ölümünden hemen sonra gaybete gittiğine ve bir süre sonra ortaya çıkacağına inanıyorlardı. Ancak zaman geçtikçe imamlarının bir türlü zuhur etmemesi ve bu şekilde "gaybet"in uzamaya başlaması sebebiyle, yeni yorumlar yapılmış ve bu yorumlara pek tabii Kur'an'dan destek aranmıştır.

Şii inancı ile eski İran din ve kültürü arasındaki paralellik çok açıktır. Mithraizm, Zerdüştlük, Maniheizm, Mazdekizm gibi eski İran dinlerindeki birçok kurum, inanç ve ritüel, bugün şii düşüncesinde yer almıştır. "Şiiliğin imamet anlayışı", eski İran dinindeki Tanrı'dan vahiy ve güç alan, O'nun yeryüzündeki temsilcisi, "masum, hatasız kral-yönetici anlayışı" ile aynıdır. Bu kökü şeytani etkilere dayanan anlayışa göre; sadece en üst seviyedeki Ayetullahlar, gerçeği kavrayabilir, dünyayı doğru algılayabilir ve dini hükümlerin gizli-batıni gayelerini ulaşabilir.

Bugün İran'da: "Ri'cat"(yeniden dünyaya dönüş), "Beda"(Tanrı'nın fikrini değiştirmesi), Hulul, Tenasuh, Reankarnasyon, Takiyye, tasavvuf-vahdet-i vücud felsefesi gibi eski "İran'ın tarihi-dini kültürü"; bazı değişiklikler ve ilavelerle "Şii düşüncesi"nde yerini almıştır ve varlığını sürdürmeye devam etmekte; "mehdiyet felsefesi"nin içini doldurmaktadır.

"Şii anlayışın" eski İran dinini bir versiyonu olduğu gerçeği, kanıtlarıyla apaçık ortada durmakdadır. İslam şemsiyesi altında filizlenen ve İslam'dan başka her şeye benzeyen, bu "kadim şirk felsefesi"; bugün ve yakın gelecekte "İran toplumunu da, İslam coğrafyasını da yakmaya" devam edecektir.

İblis, tarihin başlangıcında insan neslinin yoğun olarak yaşadığı Asya, Mezopotamya, Anadolu coğrafyasında etkili olmuş, Yüce Allah'ın Elçileri vasıtası ile gönderdiği Hak Dinleri, kullandığı türlü yöntemlerle dejenere etmeyi başarmıştır. İşte İran, insanlık tarihi boyunca bu dejenerasyonda önemli görevler ifa etmek için İblis'in adeta ele geçirdiği ve deccaliyet dönemine hazırlık yapıldığı önemli bir antik toplum kaynağıdır.

İnsanlık, Rabb'inden gelen aydınlanmayla nurlandıkça; İblis'in hilelerini görmüş; onunla ve hizbiyle mücadele edebilmiştir. Bu aydınlıktan uzaklaştıkça; şeytani karanlık oyunlara karşı körleşmiş; düşmanını ve onun yöntemlerini algılıyamaz hale gelmiştir. Böylece bu

karanlık güçler de, insanları avlamak için oltalarını ve torlarını kolayca insanlığa salmışlardır. İnsanoğlu, maalesef tarihsel hatasını tekrar ederek; "Hak Uyarılar"a gözlerini ve kulaklarını kapatmış; İblis'in ve şeytanlarının tuzağına çoktan düşmüştür. Bunca ibretli olaylardan ve tarihten ders alamayanların; tüm evrenlerin "Rabb'i olan Sonsuz Güç ve Rahmet Sahibi"nin uyarılarına kulak tıkayanların; hatta O'na düşmanlık edenlerin, ne geleceği, ne de sığınacağı yer yoktur.

Sonuç

Tüm farklı Şii fırkalarında mehdi anlayışı vardır. İran Şiiliğinde mehdi inancı sistemli hale getirilmiş, mehdi inancına bağlı olarak fıkhi kurallar ihdas edilmiştir. Mehdi beklentisi, İran din adamları tarafından daima canlı tutulmaya çalışılmakta, Ayetullahların(!) mehdi ile temas halinde oldukları bilgisi sürekli kamuoyuna fısıldanmaktadır.

İran dininde beklenen mehdi 12. İmam Muhammed b. el-Hasan'dır. O ölmemiştir ve kıyamet kopmadan önce gelecek, zulümle dolu olan dünyayı adalete kavuşturacaktır(!) Mehdiye ve onun gaybette olduğuna ve zamanı geldiğinde ortaya çıkacağına inanmak, dinin temeli haline gelmiştir adeta. Bunun aksi ise küfür sayılır. Bu anlayış mutlak anlamda dalalettir-sapkınlıktır.

İran'ın mehdi anlayışını daha iyi anlamak için "imamet" düşüncesi önemli bir parametredir çünkü beklenen mehdi 12. imamdır. Bu yüzden imamiye inancını ve İran dinindeki önemini bilmek gerekir.

İran dinindeki imamiyye inancının tanımı şöyledir; Resulullah'ın(sav) vefatından sonra Allah'ın(C.C) emri(!), Resulullah'ın(sav) tayini(!) ile Ali oğulları Hasan, Hüseyin ve Hüseyin'in soyundan olan dokuz çocuğunu meşru imam kabul etmek, toplam sayısı on ikiye ulaşan bu imamların kutsallığına inanmak ve bu inancı dinin asıl rüknü olarak kabul etmek demektir.

İslam dini ve tarihi, Şiiler tarafından; imamiye düşüncesi üzerinden adeta yeniden inşa edilmiş bu inancın temellendirilmesi için tarih yeniden yazılmıştır. İslam'ın ilk dönemlerinden itibaren yaşanan olaylar, imamiye inancı sınırları içinde yorumlanarak yapay yeni bir tarih üretilmiştir.

İslam'ın temel kaynağı Kur'an, Hadisler, Resulullah'ın(sav) hayatı ve mücadelesi, imamiye düşüncesinin onaylanması amaçlanarak yorum ve değişime tabii tutulmuş, imamlar ilahlaştırılarak onlara olağanüstü özellikler verilmiştir.

İşte bu özelliklerden bazıları;

-İmamlar, Adem'den itibaren Allah'ın gönderdiği her şeye mirasçı kılınmıştır.

-İlim adına her ne varsa imamlarda toplanmıştır, Allah tarafından gönderilen tüm kitaplar, farklı lisanlara rağmen imamlar tarafından bilinir.

-İmamlar vahyi rüyada alır, gelen elçiyi görmez, sesini işitir(Şeytana açılan vahiy kapısı)

-Allah, imamlardan misak almıştır.

-İmamların bilgilerinin sınırı yoktur, olanları ve olacakları bilirler, hiç bir şey onlara gizli kalmaz.

-Başta Ali olmak üzere bütün imamlar, hem kalpleri okumakta hem de gizli konuşmaları bilmektedir. Bundan dolayı imamlardan gelen her şeyi kabul edip, onlara teslim olmak gerekmektedir.

- Mümin olabilmek için Allah'a ve Resulü'ne imanın yanında, imamlara da iman gerekir.

- Elçilere vahiy yolu ile gelen şey, imamlara ilham yolu ile gelmektedir.

-Onlara hiç bir konuda muhalif olunmaz, imamı reddetmek, Allah'ı reddetmektir.

-Masum olan bu imamlardan gelen her söz, Allah'ın sözüdür.

Bu iddiaların tamamı Kur'an'a-İslam'a açıkça aykırıdır, yalandır, uydurmadır, iftiradır. İblis'in yönetimine açılan kanallardır. Bu dinde imamet makamı, nübüvvet makamından daha da üstün olarak görülen bir makamdır. İmamlar, İran geleneğindeki şahlar gibi doğrudan vahiyle belirlenir. Bu nedenle bu imamların yerine başka bir ismin Müslümanların lideri olması, makamı gasp ve küfür olarak görülmektedir. Bu anlayış, İbni Arabi'nin "velayet, nübüvvetten üstündür" felsefesine dayanır. Bu düşüncelerin desteklenmesi için Kur'an ve Hadisler pervasızca çarpıtılmıştır.

Kuveytli meşhur şii vaiz Hüseyin Feheyd, Hüseyin'in, Hz. Muhammed'den ve nebilik makamından daha üstün olduğunu, çünkü nesebinin daha iyi olduğunu, Resulullah'ın(sav) Abdullah ve Amine'nin çocuğu iken, İmam Hüseyin'in Ali ve Fatıma'nın çocuğu olduğunu, Peygamber'in dedesi Abdulmuttalib iken, İmam Hüseyin'in dedesinin nebi olduğunu söyleyerek "İran dininin kutsal soy(!) boyutu"nu ortaya koymuştur.

İran din anlayışında bu sisteme inanmayanlar, yani şii olmayanlara "nasibe" denir. Bunlar "çöp" olarak nitelendirilir. Bazı İranlı din adamları, sünni olanların kanın dökülmesini helal sayabilmektedir. Bu kör-sapkın anlayış, bugün Irak, Suriye ve Afganistan'da dehşet verici uygulamalarla açıkça sergilenmektedir.

12 imamın dışında İran din adamları da kutsallaştırılmış, onlara da olağanüstü sıfatlar takılmış, hatasızlık, masumluk onların en temel vasıfları olmuştur.

İran'ın kuzeyinde bulunan Gilan eyaletinde bir toplantıya katılan Hamaney'in Devrim Muhafızları ordusundaki temsilcisi General Saidi şunları söylüyor:

"Hamaney lider özelliğinin doğal bir sonucu olarak hem vahiyle hem de farklı yollarla ilahi kaynaklarla iletişim halindedir. Veliyy-i Fakih'in emirleri, İmam'ın emirleridir ve yetkisi de imamların yetkisiyle aynıdır."

Özet olarak mevcut İran'ın din anlayışında "imamlar", dinin ta kendisidir, onları ortadan kaldırırsanız ortada din diye bir şey kalmaz.

12. İmam Mehdi

İmamların sonuncusu; M.873 yılından bugüne kadar yaşadığına inanılan(!) ve çocukluğundan beri kayıp-çocuk 12. İmama gelince; işlerin nasıl daha da akıl dışı, Kur'an dışı ve İslam dışı kutsamalar ve hayali hikâyelerle süslendiği ve "İblis'in Planı"na hizmet edecek hale geldiği açıktır.

İran dininde beklenen mehdinin durumu özet olarak şöyledir:

On birinci imam Hasan Askeri 28 yaşında vefat eder (M.873) aynı gün eş zamanlı olarak oğlu olduğu söylenen Muhammed b. el-Hasan da gaip olur, yani kaybolur. Bu duruma "gaybet-i sugra"(küçük gaybet) denir ve kısa zaman da tekrar geri gelmesi beklenir, kendisi ile iletişim dört naibi tarafından sağlanır. Aradan 70 yıl geçer fakat "mehdi" bir türlü geri gelmez ve bu dört naib de birer birer ölmeye başlar. Sonuncu naib M.942 yılında ölmeden önce son söz olarak "bundan sonra emir ancak Allah'ındır" mesajını verir. İşte bu yeni durumda "gaybet-i kübra"(büyük gaybet) dönemi başlar. Bu durum yaklaşık 1000 yıldır devam etmekte; "mehdi" 2017 itibari ile sözde 1144 yıldır yaşamakta ve kendisi beklenmektedir(!)

Bu "gaybet-i kübra" döneminde naib yoktur, kendisi ile irtibat; "rüyalar"la veya müşahede(!) niteliği taşıyan bazı olaylar çerçevesinde münferit olarak bazı özel kişilere(!) görünmesi ile kurulur. İran dini lideri Ali Hamaney; "Şu gaybet döneminde birçok büyüğümüz onu yakından görmüş, kendisini ziyaret etmiş, niceleri ona yakından biat etmişler, ondan ümit verici sözler duymuşlar, niceleri de onun lütfuna mazhar olmuştur" diyebilmektedir.

İran dini; "mehdi"sini meşrulaştırmak için aklın ve ilmin kabul edemeyeceği her yola başvurmuş, alabildiğine sanal gerçeklikler türetmiştir. Akla-hayale gelmez teviller, kitaplar-sayfalar dolusudur. Sözü edilen "mehdi"ye işaret eden, Kuran'ı Kerim'de 120 ile 140 ayet olduğu yalanı bakın nasıl uydurulur. İşte birkaç tevilasyon zırvalar:

"Elif, Lam, Mim,"

"Bu, kendisinde şüphe olmayan, muttakiler için yol gösterici olan bir kitaptır."

"Onlar, gaybe inanırlar, namazı dosdoğru kılarlar ve kendilerine rızık olarak verdiklerimizden infak ederler."[**Bakara(2)/1-3]**

Bu ayette geçen "gayb" kelimesinin "mehdi"ye işaret ettiği yalanını ileri sürerler...

"Haber verin; eğer suyunuz yerin dibine göçüverecek olsa, bu durumda kim size bir su kaynağı getirebilir?"[**Mülk(67)/30]**

Bu ayette de yerin altına çekilen su ile kastedilen "mehdi"ymiş(!)

"Yer, Rabb'inin nuruyla parıldadı; Kitap kondu; Peygamberler ve şahidler getirildi ve aralarında hak ile hüküm verildi, onlar haksızlığa uğratılmazlar."[**Zümer(39)/67]**

Bu ayette "Rabb'inin Nuru" ile kastedilen şey, mehdi zuhur ettiğinde yeryüzünün aydınlatılacak olmasıymış(!).

"Mehdi"nin yetenekleri gelmiş geçmiş hiç bir Elçi'de yoktur, buna Resulullah(sav) da dahildir. Zira bu "mehdici" sapkın felsefeye göre; hiç bir Elçi, görevini tam olarak yerine getirememiştir. İran'ın mehdisi ise dünyanın sonunda bu görev eksiksiz yerine getirecektir.

İşte Ali Hamaney'in ve Humeyni'nin akıl almaz tevilasyonları:

Bütün peygamberler adalet için geldi ama bunu başaramadılar, mehdi adaleti bütün dünyaya yayacaktır."

"İmam Humeyni diyor ki: İnsanın amelleri İmam-ı Zaman'a (mehdi) sunulmadan önce kendimize bakmalıyız, mehdinin gözetimi altındasınız, amel defteriniz melekler tarafından haftada veya iki haftada bir ona götürülmektedir, bizim hatalarımız onu mahcup eder, biz onun şiasıyız. Kendimizi onun gelişine hazırlamalıyız, ben onu rehber veya lider olarak

nitelemeyi yetersiz buluyorum, o bundan çok büyük, bir numara da diyemiyorum çünkü ikinci yok."

İşte İran'ın eski Cumhurbaşkanı Mahmud Ahmedinejad'ın akla ziyan ifadeleri:
"Şia'nın kayıp imamı dünyanın tüm işlerini organize etmektedir ve o olmasaydı hiçbir varlık olmayacaktı."

Bugün İran'da ve şii toplulukların yaşadığı coğrafyalarda çok sayıda farklı mehdi beklentisinde olan gruplar vardır. Eski bir istihbarat görevlisi olan Said Hajjarian, sadece Hateminin cumhurbaşkanlığı döneminde İran'da 20 ayrı mehdici mezhep ortaya çıktığını ifade etmiştir.

"Beklenen kutsallaştırılan-ilahlaştırılan mehdi" için sapkın gösteriler, ritüeller yapılmakta; ortaya bazen kendisinin mehdi olduğunu iddia edenler, bazen mehdinin temsilcisi-yardımcısı olduğunu iddia edenler de çıkmaktadır.

Mehdilik iddiasında bulunan bir başka güncel İblis dostu, Irak-Basra'da doğan Ensaru'l-Mehdi mahla adını kullanan Ahmed el-Hasan, Şii inancındaki 12. İmam Mehdi'nin yardımcısı olduğunu ileri sürüyor. Önceleri İmam Mehdinin dostlarından biri olduğunu iddia eden, daha sonra da dünyayı mehdinin zuhuruna hazırlamak için gönderilmiş Yemani olduğunu söyleyen bu meczup, şu sıralar 12 mehdi yardımcısının birincisi, "Hızır, İsa ve İlya'nın da elçisi" olduğu gibi yaldızlı palavralar atmaktadır. Diğer şeytan elçisi yalancılar gibi rüyasında mehdiyi gördüğünü ve mehdinin onu bilgilendirdiğini, kendisine biat etmeyenlerin cehennemde olacağını söylüyor. Kendisine tabi olanlarla birlikte bir savaşa hazırlık yaptığını anlatıyor. Bu insan şeytanı mehdi müsveddesi ve takipçileri "şeytani newage akımı"nın tezlerinden olan "reenkarnasyona" inanıyor. İblis'ten vahiy alan bu yalancı adam, kendisine inanmanın en kısa yolunun "gayba sormak" diyerek şeytani rüyalarla adam topluyor. Tabii ki "gayba sorma" sonucu iblis aracılığıyla rüyada ona teşvik edici canbaz oyunları sonucu, ahmak müntesipleri giderek çoğalıyor.

Cemkeran Camisi

Mehdiye Mesaj gönderme kuyusu...

Mehdi ile ilgili birçok ziyaretgâh ihdas edilmiş, imamlara ait mezarlar İran dininde hac mekânları haline getirilmiştir. İran'ın Kum kenti yakınlarındaki bir camide organize edilen bir ritüel ilginçtir:

"Cemkeran Camisi" ismindeki bu caminin mehdinin emri ile yapıldığı iddia edilmektedir. Cami, mehdi ile irtibat yeri olarak adlandırılmaktadır. Her yıl milyonlarca kişinin ziyaret

ettiği camide bulunan bir kuyuya para ya da dilek kâğıdı atıldığında, bu kuyunun açıldığı tünelden düzenli olarak camiyi mehdinin ziyaret ettiğine, istekleri gerçekleştireceğine inanılmaktadır. Bizzat gelemeyenler için faks veya e-mail yolu ile dileklerini iletme olanağı da sağlanmaktadır.

Kur'an dışı oluşturulan "Mehdiyyun-mehdi-kurtarıcı" kavramının istilahi kullanımı; "özel bir şekilde, hatta bir gecede hidayete ermiş kimsedir. Şia'ya göre bazı farklı görüşler olsa da, yaygın görüş; Ali soyundan gelen 12. imamın, çocuk yaşta kaybolması-gizlenmesi, daha sonra da ortaya çıkarak; dünyaya, Şia'yı hakim kılacak kimsedir "Mehdi". Kendisine kayıp imam denir ve bu halde bile, bir "kutup" olarak dünyayı yönetir. Şia'ya göre; İsa geldiğinde, "Mehdi"ye tabi olacaktır.

Esas itibariyle "Ehli Sünnet" denen büyük çoğunluk; ne böyle bir "Mehdi-kurtarıcı" beklentisine sahiptir ve ne de kaynaklarında bu konuda deliller vardır. Bu "Mehdi anlayışı"nın kaynağı Şia ve "tasavvuf felsefesi"dir. İblis, "tasavvuf felsefesi"yle İslam'a şirk kanalları açmakla kalmadı; "kutuplar", "batın ilmi", vahiy kesildiği halde vahiy alan, geleceği bilen "evliyalar(!)", "şeytani fısıltılar"la beslenen "kurtarıcılar" üretip-türetmiştir. İslam tarihinin "fitne dönemi"nden bu yana; "kurtarıcılar", "mehdiler", "sahte resuller" eksik olmamıştır. Bir kısım "şeytani emperyal güçler"de, kendi amaçlarını gerçekleştirmek için bu kanalları bol bol kullanmışlardır ve halen kullanmaktadırlar.

Özellikle bu "mehdiyet fikrini" ihdas eden, bugün bu beklentiyi pompalayan "İblis ve adamları"dır. Amaç, İslam coğrafyasını, "Deccal hakimiyeti"ine hazırlamak ve paketlemek için "olağanüstü güçlere sahip, özel ilim verilmiş, adeta elindeki asasıyla deccalvari, dokunduğunu dönüştüren bir lider" ihdas etmek... Amaç, bu özellikleri kendisine kim veriyorsa, elbette ona hizmet edecek bir "Mehdi" tezgâhlamak... Bugün cehalet içinde yüzen, Kur'an'ı terketmiş, şirk bataklığına gömülmüş müslüman etiketli kitleleri, bu yolla yönlendirmek, aldatmak ve Deccal saflarına çekmek...

Kaynaklar:

1) Kur'an-ı Kerim

2) Kütübü Sitte

3) Kitab-ı Mukaddes, Kitab-ı Mukaddes Şirketi, İstanbul, 2001.

4) Henry Kissinger, Dünya Düzeni, çev. Sinem Sultan Gül, Boyner Yy. İstanbul, 2014.

5) Gerlof Van Vloten, Emevi Devrinde Arap Hakimiyeti, Şia ve Mesih Akideleri Üzerine, çev. Mehmet S. Hatiboğlu, AÜİF Yy. Ankara, 1986.

6) Julius Wellhausen, İslamiyet'in İlk Devrinde Dini-Siyasi Muhalefet Partileri, çev. Prof. Dr. Fikret Işıltan, TTK Yy. Ankara, 1996.

7) Julius Wellhausen, İslam'ın En Eski Tarihine Giriş, çev.Prof. Dr. Fikret Işıltan, İÜ. Edebiyat Fakültesi Yy. İstanbul, 1960.

8) Julius Wellhausen, Arap Devleti ve Sukutu, çev. Prof. Dr. Fikret Işıltan, AÜİF Yy. Ankara, 1963.

9) Gene R.Garthwaite, İran Tarihi, çev. Fethi Aytuna, İnklap Yy. İstanbul, 2011.

10) İbn-i Teymiye, El-Munteka-Şiilik ve Mahiyeti, çev. Heyet, Umde Yy. İstanbul, 1966

11) Ronen A.Cohen, İran Hüccetiye Cemiyeti, çev. Mehmet Toprak, İyidüşün Yy. İstanbul, 2014.

12) Herodotos, Herodotos Tarihi, çev. Müntekim Ökmen,Türkiye İş Bankası Kültür Yy. İstanbul, 2013.

13) Henry Corbin, İslam Felsefesi Tarihi, çev. Prof. Dr. Hüseyin Hatemi, İletişim Yy. İstanbul, 2008.

14) Muallim Yakup Necef Zade, Firdevsi ve İran Milliyetçiliği, Semih Lütfi Matbaası, 1932.

15) Celaleddin Rumi, Mesnevi 1, çev. Veled İzbudak, MEB Yy. İstanbul, 1990.

16) Mehmet Korkmaz, Zerdüşt Dini İran Mitolojisi, Alter Yy. Ankara, 2010.

17) Fahriye Adsay-İbrahim Bingöl, Avesta, Avesta Basın Yy. İstanbul, 2012.

18) Şeyh Saduk, Şii İmamiye'nin İnanç Esasları, çev. Doç. Dr. Ethem Ruhi Fığlalı, AÜİF Yy. Ankara, 1978.

19) İbnu'l Mukaffa, İslam Siyaset Üslubu, çev. Vecdi Akyüz, Dergah Yy. İstanbul, 2004.

20) Firdevsi, Şahname, çev. Prof. Necati Lugal, Kabalcı Yy. İstanbul, 2013.

21) Mircea Eliade, Dinsel İnançlar ve Düşünceler Tarihi 1-2-3, çev. Ali Berktay, Kabalcı Yy, 2000.

22) Mircea Eliade, Dinler Tarihine Giriş, çev. Ergun Kocabıyık, Kabalcı Yy, 2000.

23) Yves Bonnefoy, Mitolojiler Sözlüğü, Yayına Hazırlayan: Levent Yılmaz, Dost Kitabevi Yy. Ankara, 2000.

24) Fatih Topaloğlu, Şia'nın Oluşumunda İran Kültürünün Etkisi, Dokuz Eylül Ünv. Doktora Tezi.

25) David Ulansey, Mitras Gizlerinin Kökeni, çev. Hüsnü Ovacık, Arkeoloji ve Sanat Yy, İstanbul, 1998

26) Çiğdem Dürüşken, Roma'nın Gizem Dinleri, Arkeoloji ve Sanat Yy, 2000.

27) Ayetullah Seyyid Ali Hamenei, İmam Mehdi ve Zuhur, Tesnim Yy, 2015

28) Selin Çağlayan, İran Mehdiyi Beklerken, Cinius Yy, 2012

29) Hanifi Şahin, Şiilerin Gözüyle Sünniler, Mana Yy, 2016

30) Doğu DÌnleri: Putperestlik, yaklasansaat.com

KUR'AN'DA "YE'CUC-ME'CUC"

09/2010-yaklasansaat.com

Dediler ki: "Ey Zülkarneyn, şüphesiz Ye'cuc ve Me'cuc, Arz'da (Yer'de) fesat çıkarıyor. Bizimle, onlar arasında bir set yapman için, sana bir haraç verelim mi?"

(Zülkarneyn) dedi ki: "Rabb'imin bana verdiği imkan (güç) daha hayırlıdır. Siz bana kuvvetinizle yardım edin, sizinle onlar arasına aşılmaz bir engel yapayım."

"Bana, demir kütleleri getirin." Nihayet dağın iki yamacı arasını, bir seviyeye kadar (demirle) doldurunca. "Bu (kütleler) kor haline gelinceye kadar üfleyin (körükleyin)! Bana getirin, üzerine erimiş bakır dökeyim" dedi.

(Artık bundan sonra Ye'cuc-Me'cuc) onun üzerinden aşmaya ve onu delmeye güç yetiremezler.

(Zülkarneyn) dedi ki: "Bu Rabb'imden bir rahmettir. Ne zaman ki; Rabb'imin vaadi gelir, o engeli(seti) yerle bir eder. Rabb'imin (Ye'cuc-Me'cuc) vaadi gerçekleşir."

O gün, bazısını (Ye'cuc-Me'cuc'u), bazısının (o Hakk'ı örtenlerin) üzerine dalga dalga bırakırız. Arkasından Sur'a üfürülür ve onları, bir toplayışla toplarız.[**Kehf (18)/94-99]**

O an ki çetin azabımızı hissettiler, o zaman oradan uzaklaşıp kaçıyorlardı.

Kaçmayın! İçinde (şımardığınız) etrafınıza ve meskenlerinize dönün! Umulur ki hesap vereceksiniz!

Dediler ki: "Yazıklar olsun bize! Muhakkak biz zalimler olduk!"

Onların bu bağırıp-çağırmaları, Biz onları hasad edip, söndürünceye kadar devam eder.

Biz, Göğü, Arz'ı ve ikisi arasındakileri, oyun ve eğlence olsun diye yaratmadık![**Enbiya (21)/12-16]**

Bir 'Karyete'(İsrailoğulları) ki, onları helak etmeyi haram (kıldık). Şüphesiz onlar, (Hakk'a) dönmezler.

Ta ki Ye'cuc, Me'cuc çıkıncaya ve her bir tepeden akın edinceye kadar!

Hak 'vaad' (helak) yaklaşmıştır. O zaman, Hakk'ı örtenlerin gözleri, bir noktaya dikilecek ve: "Vay başımıza, biz bu şeyden (helaktan) gaflet içindeydik. Bilakis bizler, zalimleriz" (diyeceklerdir).[**Enbiya (21)/95-97]**

O gün o (müminler), 'Büyük Korku'dan ('Ye'cuc-Me'cuc' saldırısından) mahzun olmazlar. Melekler, onlarla karşılaşırlar. (Derler ki): "İşte bu gün ki; size o vadedilmişti**."[Enbiya (21)/103]**

Nihayet üzerlerine, 'şiddetli azap sahibi bir kapı'yı(Ye'cuc-Me'cuc kapısını) açtığımızda, o zaman onlar, orada ümitsiz kalanlar oldular.[**Mü'minun (23)/77]**

Onlar (kafirler) diyorlar ki: "Şayet doğru sözlüler iseniz, şu 'fetih' (Ye'cuc-Me'cuc'un çıkması) ne zaman?"

De ki: "Fetih günü, o örten kimselerin imanları fayda vermez. Onlar bekletilmezler de!"

Onlardan yüz çevir ve bekle! Muhakkak onlar da bekleyenlerdendir.[**Secde (32)/28-30]**

(Ey Muhammed!), şayet o dehşete kapıldıkları zamanı (Ye'cuc-Me'cuc saldırısını) görseydin! Artık kaçış yok ve yakın bir yerden yakalanırlar.

Derler ki: "Biz O'na (Allah'a) iman ettik." Onlar uzak bir yerden onu (imanı) nasıl elde edecekler?[**Sebe (34)/51-52]**

O gün (sizi), büyük bir yakalayışla yakalarız, muhakkak Biz intikam alanlarız.[**Duhan (44)/16]**

Biz, onlardan önce yakalayış bakımından daha şiddetli nice nesilleri helak ettik . (Onlar), kurtuluş var mı diye sığınaklı beldeler oydular.[**Kaf(50)/36]**

HADİS'TE "YE'CUC-ME'CUC"

Zeyneb binti Cahş, şöyle rivayet etmiştir:

Resulullah (sav), şöyle buyurdu: "Allah'tan başka ilah yoktur. Gerçekleşmesi yaklaşan bir 'şer'den dolayı vay Arap'ın haline! Bugün 'Ye'cuc ve Me'cuc'un Seddi'nden, şunun gibi bir delik açıldı." diyerek uykusundan uyandı.

Ravi Süfyan, şehadet parmağıyla, baş parmağını halkalayarak, Peygamber'in yaptığı gibi "o" işareti yapmıştır. Ben: Yâ Resûlallah! Aramızda salihler varken, biz helak olurmuyuz? dedim.

"Evet! Fısk ve fücur ve ma'siyet (kötülük) çoğaldığı zaman!"(helak olursunuz) buyurdular. **Sahihi Müslim, C.8, H.no: 2880, s.406**

Huzeyfetu'bnu Esid el Ğıfari, şöyle rivayet etmiştir: Bizler (Kıyamet hakkında) müzakere eder halde iken Peygamber (sav), apansız üzerimize çıkageldi ve: "Neyi müzakere ediyorsunuz?" diye sordu.

Orada bulunan sahabeler: "Kıyameti müzakere ediyoruz" dediler.

Peygamber(sav): "Sizler daha evvel 'on alamet'i müşahede etmedikçe asla Kıyamet kopmayacaktır." buyurdu. Ve şunları zikretti: "Duhan, Deccal, Dabbetu'l Arz, Güneş'in batıdan doğması, İsa'nın dönüşü, Ye'cuc ve Me'cuc'un çıkması,biri doğuda, biri batıda, biri de Arap Yarımadası'nda olmak üzere üç 'husuf'; yani Arz'ın çökmesi. Bu alametlerin sonuncusu ise Yemen'den çıkıp da, insanları toplantı yerlerine doğru önüne katarak süren bir ateştir." **Sahihi Müslim, C.8, H.no: 2901, s.434**

Ebu Said-i Hudri şöyle rivayet etmiştir:

Resulullah (sav), şöyle buyurdu: "Ye'cuc ve Me'cuc seddi açılacak ve Allah Teala'nın; 'Onlar her tepeden hızla inecekler' ayetinde buyurduğu gibi, onlar çıkıp yeryüzünü istila edecekler. Müslümanlar da onlardan dolayı yerlerini bırakıp geri çekilecekler. Hatta, kalan Müslümanlar şehirlerine ve karalarına (sığınmış) olacak ve mevâsi (deve, sığır, koyun ve keçi) sürülerini yanlarına barındıracaklar (yani mer'aya gönderemiyecekler). Ye'cuc ve Me'cuc (öncüleri) nehire uğrayıp yatağında hiç bir şey kalmayacak şekilde suyunu içip tüketecekler. Onların arkasından gelen geridekiler oraya uğrayacaklar ve sözcüleri: 'Şüphesiz bu yerde önceden su vardı', diyecekler. Onlar yeryüzüne hâkim olacaklar. Sonra sözcüleri: 'Şu insanlar, yeryüzü halkıdır, işlerini bitirdik. Andolsun ki şimdi gök halkı ile savaşacağız', diyecek. Hatta onlardan biri harbesini (kısa mızrağını) göğe doğru fırlatacak ve harbesi kana bulanmış olarak dönecektir. Bunun üzerine onlar: 'Biz gök halkını da şüphesiz öldürdük', diyecekler.
"Onlar bu durumdayken, Allah aniden deve kuşu sürüsüne benzer hayvanlar gönderecek ve bu hayvanlar onları boyunlarından yakalayacak ve onlar, çekirge sürüsünün ölümü gibi ölüp; birbirinin üstüne yığılıp kalacaklar. Sabahleyin, Müslümanlar onların ses sedasını işitmeyecekler. Bunun üzerine Müslümanlar: 'Kim canını feda edip onların ne yaptığına bakacak?' diyecekler. Bunun üzerine Müslümanlar'dan kendisini, Ye'cuc ve Me'cuc'a öldürtmeye hazırlamış durumda olan birisi, (sığındığı yerden) inecek ve Ye'cuc ile Me'cuc güruhunu ölmüş olarak bulacak.

"Bunun üzerine Müslümanlara şöyle seslenecek: 'Dikkat ediniz! Sizleri müjdeliyorum. Düşmanlarınız ölmüşlerdir.' Bunun üzerine müslümanlar, (sığındıkları yerlerden) dışarı çıkacaklar ve küçükbaş, büyükbaş hayvanlarını salıverecekler... " **Suneni İbni-Mace, C.10, Hno: 4079, s.341**

Ebu Sa'id şöyle rivayet etmiştir: Resulullah (sav), şöyle buyurdu:

"... Allah Teala: (Adem'e); 'Her bin kişiden, dokuz yüz doksan dokuzu (cehenneme gidecek)' diye cevap verir. Yüce Allah, Adem'e böyle buyurduğu zaman; (bunun verdiği dehşetli korkudan) çocuğun ihtiyarlayacağı ve her gebe kadının, çocuğunu düşüreceği zamandır. Ve orada mahşer halkını sarhoşlar halinde görürsün. Halbuki onlar hiç de sarhoş değillerdir. Fakat Allah'ın azabı çok şiddetlidir."

Oradakilere bu haber ağır geldi de: Ya Resulallah! Bu, binde bir kişi hangimizdir? diye sordular. Bunun üzerine Rasulullah (sav): "Size müjdeler olsun! Muhakkak sizden bir kişiye mukabil, Ye'cuc ve Me'cuc'den bin kişi (cehenneme gönderilecektir)." buyurdu... **Buhari**, **C. 9, Hno:1373, s.103-104; Sahihi Müslim, C.1, H.no: 222, s.306.**

Nevvas b. Sem'an el Kilabi şöyle rivayet etmiştir:

Resulullah (sav) şöyle buyurmuştur: "... Sonra Allah; İsa'ya kölelerimi Tur Dağı'na doğru götür diye vahyedecek. Çünkü Ben, bazı kölelerimi çıkaracağım ki onlarla savaşmaya kimsenin gücü yetmez. Bunlar, Ye'cuc ve Me'cuc kavmidir. Bunlar, her bir tepeden seller gibi akarcasına inip yeryüzüne dağılacaklardır. İlk gurup Taberiyye Gölü'ne inecek ve oranın suyunu içip bitireceklerdir. İkinci gurup, o göle uğrayacaklar ve önceden burada su vardı diyeceklerdir. Sonra Beyti Makdis (Mescidi Aksa) dağına varıncaya kadar yürüyecekler ve şöyle diyecekler: Yeryüzündekilerle savaştık ve hepsini öldürdük, haydi şimdi de gökyüzündekileri öldürelim diyecekler. Oklarını fırlatacaklar da Allah onların oklarını kana bulanmış olarak geri çevirecektir.

"Meryem oğlu İsa ve çevresindekiler kuşatılacaktır. O gün bir öküz başı, sizin için yüz dinardan daha kıymetli olacaktır. Sonra Meryem oğlu İsa ve arkadaşları, Allah'a dua edecekler de Allah o kavmin boyunlarında kurtçuklar meydana getirecek ve tek bir kişinin ölümü gibi ölüp yok olacaklardır. İsa ve arkadaşları, bulundukları yerden dağılacaklar da; ölüp yok olan Ye'cuc ve Me'cuc kavminin yağlarının kokmuş etlerinin ve kanlarının bulunmadığı bir karış yer bile bulamayacaklardır. İsa ve arkadaşları tekrar Allah'a dua ve niyaz edecekler. Allah, o leşlerin üzerine, deve boyunlarına benzeyen kuşlar gönderecek. Bu kuşlar, onların leşlerini 'derin bir çukura' atarak yeryüzünü temizleyeceklerdir. Müslümanlar, bu toplumun geride kalan oklarını yaylarını ve ok koydukları torbalarını yedi yıl yakıt olarak kullanacaklardır.

"Allah onlara bir yağmur gönderecek ve kıldan yapılmış kerpiçten yapılmış tüm evler bu yağmurdan zarar görecektir. Bu yağmurla yeryüzü, leşlerin kokusundan ve her şeyden temizlenmiş olarak tertemiz çıkacaktır.Sonra yeryüzüne meyvelerini ve bereketini çıkar denilecek ve her taraf bereketlerle ve meyvelerle dolacak. O derece ki bir nar, bir topluluk tarafından ancak yenebilecek ve nar kabuklarıyla insanlar, şemsiye gibi gölgeleneceklerdir. Süt bereketlenecek kalabalık guruplar, yeni doğmuş bir deve yavrusunun etiyle yetineceklerdir. Bir kabile yeni doğmuş bir sığırla yetinecektir. Bir oymak da yeni doğmuş bir davarla geçinebilecektir. Onlar bu durumda yaşayıp giderken, Allah bir rüzgar gönderecek. Bu rüzgar, tüm müminlerin ruhunu alıp götürecektir. Geri kalan insanlar, eşeklerin çiftleşmesi gibi ulu orta her yerde çiftleşecekler ve (fiili) Kıyamet onların üzerine kopacaktır**." Sahih-i Müslim, C.8, H.no: 110/2973, s.478; Tirmizi (A. Parlayan), C2, H.no: 2240, s.227**

İbn Amr bin el-As şöyle rivayet etmiştir:

Resulullah (sav), şöyle buyurdu: "Ye'cuc-Me'cuc, Adem'in neslindendir. Onlar, insanlara gönderilse, onların yaşantılarını (bütünüyle) ifsad ederler. Onlardan biri arkasında, zürriyetinden binden fazla kişi bırakmaksızın ölmeyecek. Onların arkasında üç ümmet vardır: Tâvil, Târnes ve Mensek." **Rudani, C.5, H.no: 9930, s.372**

Huzeyfe şöyle rivayet etmiştir:

Resulullah (sav), şöyle buyurdu: "Ye'cuc bir ümmettir. Me'cuc da bir ümmettir. Her bir ümmet, dörtyüz bin ümmettir. Onlardan bir adam, sulbünden eli silahlı tam bin erkek görmeden ölmez."

Dedim ki: "Ey Allah'ın Resulü! Onları bize anlatır mısın?"

Şöyle buyurdu: "Onlar üç sınıftır. Onların bir sınıfı 'erz' gibidir."

Soruldu ki: "Erz ne demektir?"

Resulullah (sav) dedi ki: "O, Şam'da bir ağaçtır ki o ağacın uzunluğu yüz yirmi arşındır. Göğe doğru yükselir" buyurdu ve ondan sonra Peygamber (sav) şunu ilave etti:

"İşte bunlara ne dağ dayanır ve ne de demir. Onların ikinci sınıfı da kulaklarının birini serer, ötekini de kendisine yorgan yapıp öyle yatar. Fil, yabani hayvan, deve ve domuz ne görürlerse yerler. Onlardan birisi öldüğünde de onu yerler, Onların bir ucu Şam'da, bir ucu Horasan'da olacaktır. Doğu nehirlerinin tümünü ve Taberiye Gölü'nü de içeceklerdir." **Rudani, C.5, H.no: 9931, s.372**

Huzeyfe bin Esid el-Ğifari şöyle rivayet etmiştir:

Resulullah (sav), şöyle buyurdu: "Kıyamet, on alâmet görülmedikçe kopmaz: Duman, Deccâl, Dabbedu'l-Arz, Güneş'in batıdan doğması, İsa'nın yeryüzüne inmesi, Ye'cuc-Me'cuc, doğuda bir, batıda bir ve Arap Yarımadası'nda bir (yeryüzü) batışı olmak üzere üç batış. Bunların sonuncusu ise insanları, toplanma yerlerine sürecek olan ateşin zuhurudur." **Rudani, C.5, H.no: 9895, s.362**

Ebû Hureyre şöyle rivayet etmiştir:

Resulullah (sav), şöyle buyurdu: "Ye'cuc ve Me'cuc, (seddi) her gün kazarak nihayet güneşin ışığını (açmaya çalıştıkları gedikten) görmeye yaklaşınca, başlarında bulunan âmir (onlara): '(kazı işini bırakıp) geri dönünüz, onu yarın kazacağız', der. Allah da seddi, önceki gibi muhkem hâle getirir. Nihayet (seddin arkasında kalmaları takdir edilmiş olan) süreleri tamamlanıp, Allah, onları insanların üzerine göndermeyi dileyince; (o gün yine) kazacaklar ve nihayet güneşin ışığını (açmaya çalıştıkları gedikten) görmeye başlayınca, başlarında bulunan âmir: '(kazı işini bırakıp) geri dönünüz, Allah Teala dilerse yarın kazacaksınız', diyecek ve onlar da: 'inşallah' diyecekler (veya başlarındaki adam onlara: İnşallah, deyiniz, diyecek). Sonra (ertesi gün) onlar, seddin yanına varacaklar. Sed, onların (bir gün önce açılmış olarak) bıraktıkları vaziyette olacak. Arkasından onlar, seddi kazmaya devam ederek (açacakları gediklerden) insanların üzerine çıkacaklar ve (vardıkları) her suyu içip tüketecekler..." **Suneni İbni-Mace**, **C.10, Hno: 4080, s.342-343**

Abdullah bin Mes'ûd şöyle rivayet etmiştir: Resulullah (sav) geceleyin (Mi'raca) götürüldüğü zaman, İbrahim, Musa ve İsa'ya rastladı da kıyamet (gününün ne zaman kopacağı) hakkında müzakere ettiler. (Müzakereye) İbrahim ile başlayarak Kıyamet(in ne zaman kopacağını) ona sordular. Konu hakkında onun yanında bir bilgi olmadı. Sonra Musa'ya sordular. Onun yanında da konu hakkında bir bilgi olmadı. Bunun üzerine söz İsâ bin Meryem'e verildi. O: 'Kıyametin kopmasına yakın şeyler (olaylar) hakkında bana bilgi verildi. Ama Kıyamet'in kopması (vaktini) Allah'tan başka hiç bir kimse bilemez' dedikten sonra Deccal'ın çıkmasını anlattı ve dedi ki:

"Sonra ben inip onu öldüreceğim ve bundan sonra halk memleketlerine dönecekler. Bu sefer onların karşısına Ye'cuc ve Me'cuc çıkacak ve her bir tepeden hızla gideceklerdir. Artık Ye'cuc ve Me'cuc, uğradıkları her suyu içip tüketecekler ve uğrayacakları her şeyi bozup alt üst edecekler. Bunun üzerine insanlar, feryad ederek; Allah'tan yardım dileyecekler. Ben de Allah'a dua ederek Ye'cuc ve Me'cuc'u öldürmesini dileyeceğim. (Bu dilek kabul olunacak) ve yer, onların (leşlerinin) kokusu ile pis kokacak. Ben yine Allah'a dua edeceğim. Allah da bir yağmur gönderecek ve o yağmur, onları taşıyıp denize atacaktır..." **Suneni İbni-Mace, C.10, Hno: 4081, s.344-345**

İbn Harmele şöyle rivayet etmiştir:

Rasûlullah (sav), akrep ısırdığı için parmağını sarmış olarak bize hutbe irâd etti ve hutbesinde şöyle buyurdu: "Siz düşmanınız bulunmadığını söylüyorsunuz. Oysa siz, 'geniş yüzlü, küçük gözlü, kumral saçlı, yüzleri deri üstüne deri kaplanmış kalkanları andıran' ve her dereden, tepeden boşalıp gelecek olan Ye'cuc ve Me'cuc'un ortaya çıkış zamanına kadar düşmanla şavaşmaya devam edeceksiniz." **Ahmed b. Hanbel, 5/271 (İbn Kesir, Ölüm Ötesi Tarihi, çev. Mehmet Keskin, s.133)**

Ebu Said-i Hudri'den:

Resulullah (sav) şöyle buyurdu: "Ye'cuc ve Me'cuc'un hurucundan sonra da; Beyt (Kabe) haccedilir ve Umre eda olunur." **Buhari, C.6 , Hno: 789, s.106.**

ESKİ AHİT'TE "YE'CUC-ME'CUC"

09/2010-yaklasansaat.com

Rab, uzaktan, dünyanın ucundan bir milleti, dilini anlamayacağın bir milleti, kartal uçar gibi senin üzerine getirecek;

Kocamış olanın şahsına itibar etmeyen ve çocuklara acımayan, sert yüzlü bir millet,

Ve o seni helak edinceye kadar, hayvanlarının semeresini ve toprağının semeresini yiyecek; ve seni bitirinceye kadar sana buğday, yeni şarap ve yağ, hayvanlarının yavrularını ve koyunlarının yavrularını bırakmayacaktır.

Ve bütün memleketinde güvenmiş olduğun yüksek ve dayanıklı duvarların düşünceye kadar, seni bütün şehirlerinde muhasara edecekler; ve Allah'ın Rabb'in sana verdiği memleketinde, seni bütün şehirlerinde muhasara edecekler. **Tesniye, Bap:28; 49-52**

Uluyun! Çünkü Rabb'in günü yakındır; her şeye Kadir Olan tarafından yıkım gibi geliyor.

Bundan ötürü bütün eller gevşeyecek ve her insan yüreği eriyecek

Ve şaşıracaklar. Onları ağrılar ve elemler tutacak, doğuran kadınlar gibi ağrı çekecekler. Şaşkın şaşkın birbirlerine bakacaklar. Yüzleri alev yüzü.

Memleketi çöl etmek için ve onun içinde suçlu olanları helak etmek için işte Rabb'in günü, acımayan gün, gazapla ve kızgın öfkeyle geliyor.

Çünkü göklerin yıldızları ve onların yıldız kümeleri ışıklarını vermeyecekler; Güneş doğunca, kararacak ve Ay parlak ışığını vermeyecek.

Ve onların kötülüğünden ötürü dünyayı ve fesatlarından ötürü kötüleri cezalandıracağım. Ve kibirlilerin küstahlığını sona erdireceğim. Ve korkunç olanların gururunu alçaltacağım.

Tek bir insanı has altından, ve bir adamı Ofirin saf altınından daha değerli kılacağım.

Bundan ötürü gökleri titreteceğim. Ve Ordular Rabb'inin gazabında ve kızgın öfkesi gününde, dünya yerinden oynayacak.

Ve vaki olacak ki, kovalanan ceylan gibi ve toplayanı olmayan koyunlar gibi herkes kavmine yönelecek ve herkes memleketine kaçacak.

Ele geçen her adamın gövdesi delik deşik edilecek. Ve tutulan her adamın gövdesi, kılıçla düşecek.

Yavruları da gözleri önünde yere çalınacak. Evleri çapul edilecek ve karıları kirletilecek.

İşte ben onlara karşı "Medleri" uyandıracağım. Onlar için gümüşün değeri yoktur. Ve Altınla gönülleri hoş olmaz.

Ve yayları, gençleri yere çalacak. Ve rahmin semeresine acımayacaklar... Gözleri, çocukları esirgemeyecek. **İşaya, Bap:13; 6-18**

Dünya baştan başa boşalacak, ve baştan başa çapul edilecek; çünkü bu sözü Rab söyledi.

Dünya yas tutuyor ve yüzü soluyor, yer zayıflıyor ve yüzü soluyor, dünyanın yüksek kavimleri zayıflıyorlar.

Ve üzerinde oturanların altında dünya kirlendi; çünkü şeriatlerden öte geçtiler, kanunları ayak altına aldılar, ebedî ahdi bozdular.

Lânet bundan ötürü dünyayı yiyip bitirdi, ve orada oturanlar suçlu çıktılar; dünyada oturanlar bundan dolayı yandılar, ve artakalan insan az.

Yeni şarap yas tutuyor, asma zayıflıyor; yürekleri sevinçli olanların hepsi inliyorlar.
İşaya, Bap:24; 3-7

Ve çıkacaklar, ve bana karşı günah işlemiş adamların leşlerine bakacaklar, çünkü onların kurdu ölmez. Ve onların ateşi sönmez. Ve bütün beşerin menfuru olacaklar. **İşaya, Bap:66; 24**

Yere baktım, ve işte, ıssız ve boş; ve göklere baktım, ve ışıkları yoktu.

Dağlara baktım, ve işte, titriyorlar, ve bütün tepeler sarsılıyordu.

Baktım, ve işte, adam yok, ve göklerin bütün kuşları kaçmışlar.

Baktım, ve işte, semereli tarla bir çöl olmuş, ve bütün şehirleri Rabb'in önünde, ve kızgın öfkesi karşısında yıkılmıştır.

Çünkü Rab şöyle diyor: Memleketin hepsi virane olacak; ancak bütün bütün bitirmiyeceğim.

Bundan ötürü memleket yas tutacak, ve gökler yukarıda kararacak; çünkü ben söyledim, ben tasarladım, ve nadim olmadım, ve ondan caymam.

Her şehir, atlıların ve okçuların gürültüsünden kaçıyor; sık ağaçlı ormanlara giriyor ve kayalara tırmanıyorlar. Her şehire bakıldı ve onlarda oturan kimse yok. **Yeremya, Bap:4; 23-29**

İşte ey İsrail evi, uzaktan üzerinize bir millet getireceğim, Rab diyor; o zorlu bir millet, eski bir millettir, bir millet ki, sen onun dilini bilmez, ve ne dediklerini anlamazsın.

Onların ok kılıfı açık bir kabirdir, hepsi yiğitlerdir.

Oğullarının ve kızlarının yiyecekleri harman mahsulünü ve ekmeğini onlar yiyecekler; senin sürülerini ve sığırlarını yiyecekler; asmalarını ve incir ağaçlarını yiyecekler; güvenmekte olduğun duvarlı şehirlerini kılıçla vurup yıkacaklar.

Fakat o günlerde bile sizi bütün bütün bitirmeyeceğim Rab diyor. **Yeremya, Bap:5; 15-18**

Çünkü şimalden bela ve büyük kırgın gözetliyor.

Sion kızını, güzel ve nazik kızı söküp atacağım.**Yeremya, Bap:6; 1-2**

Bundan dolayı âdemoğlu, peygamberlik et ve "Goga" de: Rab Yehova şöyle diyor:

Kavmim İsrail emniyette oturunca, sen öğrenmiyecek misin?

Ve sen ve seninle beraber bir çok kavimler; hepsi atlara binmiş büyük bir cümhur, ve kuvvetli bir ordu olarak, şimalin sonlarından, kendi yerinden geleceksin.

Ve diyarı örtmek için bir bulut gibi kavmim İsrail'e karşı çıkacaksın, son günlerde vaki olacak ki, milletlerin gözü önünde sende takdis olunacağım zaman, ey Gog, onlar Beni tanısınlar diye, seni kendi diyarıma karşı getireceğim. **Hezekiel, Bap:38; 14-16**

Ve "Gog" İsrail diyarına karşı geldiği zaman, Rab Yehova'nın Sözü; o günde vaki olacak ki, ateş püsküreceğim.

Çünkü kıskançlığımla ve gazabımın ateşi ile söyledim: Gerçek o gün İsrail diyarında büyük sarsıntı olacak;

Ve denizin balıkları ve göklerin kuşları ve kırın hayvanları ve bütün yerde sürünenler ve yer üzerindeki bütün insanlar, benim yüzümden titreyecekler, ve dağlar yıkılacak ve uçurumlar düşecek ve her duvar yerle beraber olacak.

Ve ona karşı kılıç diye bütün dağlarıma bağıracağım. Rab Yehova'nın sözü; herkesin kılıcı kardeşine karşı olacak. **Hezekiel, Bap:38; 18-21**

"Gog", işte, ben sana karşıyım;

Ve seni geri çevireceğim ve seni ileri götüreceğim, ve şimalin sonlarında seni çıkaracağım. Ve seni İsrail dağlarının üzerine getireceğim.

Ve sol elinden yayını, sağ elinden oklarını vurup düşüreceğim.

Sen bütün ordularınla ve yanında olan kavimlerle, İsrail dağları üzerinde düşeceksin: yesinler diye her çeşit yırt*ıcı* kuşa, ve kırın canavarlarına seni vereceğim.

Açık kırda düşeceksin; çünkü ben söyledim, Rab Yehovanın sözü.

Ve "Megog" üzerine ve adalarda emniyette oturanlar üzerine ateş göndereceğim.
Hezekiel, Bap:39; 1-6

Ve o gün vaki olacak ki, İsrail'de, denizin şarkında "Geçiciler Deresi"nde (yahut Abarim Deresi'nde) "Gog"a, kabir yeri vereceğim; ve oradan geçenleri o durduracak; ve orada "Gog"u ve bütün cumhurunu gömecekler; ve oraya "Hamon-Gog" (Gog cumhuru)deresi denilecek.
Hezekiel, Bap:39; 11

Ayılın, ey sarhoşlar ve ağlayın; ve ey şarap içenler, hepiniz, tatlı şarap için uluyun; çünkü ağzınızdan kapıldı.

Çünkü memleketimin üzerine kuvvetli ve sayıya gelmez bir millet çıktı; onun dişleri aslan dişleridir ve onda dişi aslanın azı dişleri var.

Asmamı harap etti ve incir ağacımın kabuğunu soydu; onu tamamen soyup yere attı; dalları ağardılar. **Yoel, Bap:1; 5-7**

Sion'da boru çalın, ve mukaddes dağımda yüksek sesle çalın; memlekette oturanların hepsi titresin; çünkü Rabb'in günü geliyor, çünkü yakındır;

Karartı ve karanlık günü, bulut ve koyu karanlık günü; dağlar üzerine yayılmış tan ışığı gibi, büyük ve kuvvetli bir kavim geliyor; ezelden beri bunun gibisi olmamıştır ve bundan sonra birçok nesillerin yıllarınca bir daha olmayacak.

Önlerinde ateş yiyip bitiriyor; ve arkalarında alev kavuruyor; önlerinde memleket Aden bahçesi ve arkalarında ıssız çöl gibi ve ellerinden kaçıp kurtulanda yok.

Görünüşleri atların görünüşü gibi ve cenk atlıları nasılsa, öyle koşuyorlar.

Dağların tepeleri üzerinde cenk arabalarının gürültüsü gibi, anızı yiyip bitiren ateş alevinin gürültüsü gibi, cenge dizilmiş kuvvetli bir kavim gibi sıçraşıyorlar.

Onların karşısında kavimler sancı çekiyorlar; bütün yüzler soluyor.

Yiğitler gibi koşuyorlar; cenk adamları gibi duvara tırmanıyorlar. Ve her biri kendi yolunda yürüyor. Ve dizilerini bozmuyorlar.

Ve kimse kardeşini itmiyor. Herkes yolunda yürüyor. Ve silahlar arasından saldırıp geçiyorlar ve kırılmıyorlar.

Şehirde sıçraşıyorlar; şehrin duvarı üzerinde koşuşuyorlar, evlerin içine tırmanıyorlar, hırsız gibi pencerelerden giriyorlar.

Önlerinde yer sarsılıyor, gökler titriyorlar, Güneş ve Ay kararıyorlar ve yıldızlar ışıklarını gizliyorlar.

Ve kendi ordusu önünde Rab sesleniyor; çünkü ordugâhı çok büyük, çünkü onun sözünü yerine getiren kuvvetlidir, çünkü Rabb'in günü büyük ve çok korkunç, kim ona dayanabilir?
Yoel, Bap:2;1-11

Ve şimal ordusunu üzerinizden uzaklaştıracağım ve onu kurak ve ıssız bir diyara önde gidenlerini şark denizine ve arkadan gelenlerini garp denizine süreceğim ve kötü kokusu yükselecek ve pis kokusu yükselecek, çünkü büyük işler etti. **Yoel, Bap:2; 20**

İşittim ve bedenim titredi, sesinden dudaklarım seğirdi; Çürüklük kemiklerime giriyor, ve durduğum yerde titriyorum; Çünkü sıkıntı gününü, Bizi basacak kavmin çıkmasını sükunetle beklemeliyim. **Habakkuk, Bap:3; 16**

YENİ AHİT'TE "YE'CUC-ME'CUC"

Ve beşinci melek boru çaldı, ve gökten yere düşmüş bir yıldız gördüm; ve ona, cehennem kuysunun anahtarı verildi.

Ve cehennem kuyusunu açtı, ve kuyudan büyük bir külhan dumanı gibi duman çıktı; ve kuyunun dumanından Güneş ve hava karardı.

Ve dumandan yeryüzüne çekirgeler çıktılar; yerin akreplerinde kudret olduğu gibi, onlara da kudret verildi.

Ve onlara denildi ki, yerin otuna, bir yeşil şeye, ve bir ağaca değil, ancak alınları üzerinde; "Allah'ın mührü" olmayan adamlara zarar versinler..

Ve kendilerine, onları öldürmesinler, ancak onlara beş ay eziyet edilsin, diye ruhsat verildi; ve onların eziyeti, insanı soktuğu zaman, akrep eziyeti gibi idi.

Ve insanlar o günlerde ölümü arayacaklar ve onu asla bulmayacaklar; ve ölmeği arzu edecekler ve ölüm onlardan kaçacaktır.

Ve çekirgelerin şekilleri cenk için hazırlanmış atlara benziyordu; ve başları üzerinde sanki altına benzer taçlar vardı ve yüzleri insanların yüzleri gibi idi.

Ve kadınların saçları gibi saçları vardı, ve onların dişleri aslanların dişleri gibi idiler.

Ve demirden zırhlar gibi zırhları vardı; ve kanatlarının sesi arabaların cenge koşan çok atların sesi gibi idi.

Ve akreplere benzer kuyrukları ve dikenleri vardı; ve insanlara beş ay zarar vermek için onların kudreti kuyruklarında idi.

Ve onların üzerinde kral olarak "cehennemin meleği" vardı, onun adı İbranice "Abaddon", ve Yunanca "Apollyon"dur. **Vahiy, Bap:9;1-11**

Ve bin yıl tamam olunca, Şeytan zindandan çözülecektir.

Ve yerin dört köşesinde olan milletleri, Yecüc ve Mecücü, saptırmak ve onları cenk için bir araya toplamak üzere çıkaracaktır; onların sayısı denizin kumu gibidir.

Ve yerin genişliği üzerine çıktılar ve mukaddeslerin ordusunu ve sevgili şehri kuşattılar; ve gökten ateş inip onları yedi. **Vahiy, Bap:20; 7-9**

Kaynak:

Kitab-ı Mukaddes (Eski Ahit (Tanah) ve Yeni Ahit (İncil))